

CELESTINSKÉ PROROCTVÍ

JAMES REDFIELD

Pro Sarah Virginii Redfieldovou

Prozíraví budou zářit
jako záře oblohy,
a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti,
jako hvězdy, navěky a navždy.
a ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto
knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat,
ale poznání se rozmnoží.

Daniel 12:3-4

Poděkování

Tolik lidí ovlivnilo tuto knihu, že není možné zmínit se o nich o všech. Moje zvláštní poděkování ale mají Alan Shields, Jim Gamble, Mark Lafountain, Marc a Debra McElhaneyovi, Dan Questenberry, BJ Jones, Bobby Hudson, Joy a Bob Kwapienovi, Michael Ryce, autor série nahrávek „Proč se mi tohle pořád stává“ a nejvíc ze všech moje žena Salle.

Poznámka autora

Před půl stoletím vstoupilo do lidského světa nové vědomí, nové postupující poznání, které se dá nazvat jediné transcendentním, duchovním. Pokud právě čtete tuto knihu, pak asi už tušíte, co se děje, už to cítíte uvnitř sebe.

Začíná to zvýšenou vnímavostí k cestě, kterou spějí naše životy dopředu. Všimáme si těch náhodných událostí, které se stanou přesně ve správný okamžik a vynesou do popředí přesně ty správné jedince, kteří najednou posunou váš život v novém a důležitém směru. Možná víc než jakikoli jiní lidé v jakékoli době intuitivně rozeznáváme v těchto mystických událostech vyšší smysl.

Víme, že podstata života skutečně tkví v duchovním vývoji, který je osobní a úchvatný – ve vývoji, který žádá věda, filozofie ani náboženství ještě plně nevyjasnily. A právě tak víme ještě něco: víme, že jakmile jednou porozumíme tomu, co se děje, jakmile se zapojíme do tohoto naznačeného procesu a budeme maximalizovat jeho roli ve svých životech, lidská společnost udělá kvantitativní skok do úplně nového způsobu života – takového, který zrealizuje to nejlepší z našich tradic – a vytvoří kulturu, která byla vždy cílem lidských dějin.

Následující příběh směřuje k tomuto novému porozumění. Pokud vás zasáhne, pokud vykrystalizuje něco, co ve svém životě vnímáte, pak předejte to, co uvidíte, dalším protože myslím, že naše nové vědomí duchovna se šíří přesně touto cestou, už ne prostřednictvím reklamních triků ani módy, ale osobně, prostřednictvím jakési pozitivní psychologické nákazy mezi lidmi.

Každému z nás stačí jen odložit pochybnosti a rozptýlení na dostatečně dlouhou dobu... a jako zázrakem může tato realita začít náležet nám samotným.

OBSAH:

Kritické množství	2
Prodloužená přítomnost	8
Záležitost energie	16
Boj o moc	27
Poselství mystiků	35
Vyjasnění minulosti	48
Zapojení do proudu	59
Interpersonální etika	70
Vynořující se kultura	85

KRITICKÉ MNOŽSTVÍ

Dojel jsem k restauraci a zaparkoval jsem. Pak jsem se opřel do sedadla a na okamžik jsem se zamyslel. Věděl jsem, že Charlene už je uvnitř a že se mnou chce mluvit. Ale proč? Neslyšel jsem o ní už šest let. Proč se objevila právě teď, když jsem měl v úmyslu uchýlit se na celý týden doprostřed lesů?

Vystoupil jsem z dodávky a šel jsem k restauraci. Za zády mi mizely na lesnatém obzoru poslední paprsky zapadajícího slunce a vrhaly na vlhké parkoviště zlatě jantarové odlesky. Asi před hodinou se tudy přehnala krátká bouřka a letní večer teď byl chladivý, svěží a díky pohasínajícímu světlu působil téměř neskutečně. Nad hlavou mi visel do poloviny dorostlý měsíc.

Cestou se mi vybavily staré obrazy Charlene. Je ještě tak krásná a prudká? Jak ji čas změnil? A co si mám myslet o tom rukopise, o kterém se mi zmínila – o starobylé památce, nalezené v Jižní Americe, o které mi tolik dychtila povědět? „Mám na letišti dvouhodinovou pauzu,“ řekla mi do telefonu. „Můžeš se mnou jít na večeři? Určitě se ti bude moc líbit to, co ten rukopis říká – je to přesně tvůj styl mystiky.“ Můj styl mystiky? Co tím může myslet?

Restaurace byla plná. Několik párů čekalo, až se uvolní místa. Když jsem našel majitelku, řekla mi, že Charlene už sedí u stolu, a nasměrovala mě k terase za hlavním lokálem. Vyšel jsem po schodech a uviděl jsem, že kolem jednoho ze stolů se shromáždil zástup lidí. Byli v něm také dva policisté. Jeden z nich se náhle obrátil a pospíchal po schodech okolo mě. Ostatní lidé se rozptýlili a uvolnili mi pohled na osobu, která byla zřejmě středem pozornosti: byla to žena a ještě stále seděla u stolu. Charlene!

Rychle jsem k ní vyšel nahoru. „Charlene, co se děje? Je něco v nepořádku?“

Pohodila hlavou v hraném roztrpčení a postavila se. Obdařila mě svým nádherným úsměvem, který jsem tak dobře znal. Všiml jsem si, že má úplně jiný účes, ale obličej byl přesně takový, jak jsem si vzpomínal: drobné jemné rysy, široká ústa, veliké modré oči.

„Nebudeš tomu věřit,“ řekla a přátelsky mě objala. „Před několika minutami jsem šla na záchod, a když jsem byla pryč, někdo ukradl můj kufřík.“

„Co v něm je?“

„Nic důležitého, jen nějaké knihy a časopisy, které jsem si s sebou vzala na cestu. Je to absurdní. Lidé od okolních stolů mi řekli, že někdo sem prostě vešel, sebral kufřík a zase odešel. Dali policii popis a strážníci říkají, že prohledají zdejší okolí.“

„Neměl bych jim pomoci?“

„Ne, ne. Zapomeňme na to. Nemám moc času a chci s tebou mluvit.“

Přikývl jsem a Charlene navrhl, abychom si sedli. Přišel k nám číšník, a tak jsme si prohlédli jídelní lístek a objednali si jídlo. Pak jsme se asi deset patnáct minut bavili o všem možném. Snažil jsem se nezdůrazňovat, že právě teď žiju v záměrné izolaci, ale Charlene si dobře všimla mé vyhublosti.

Naklonila se ke mně a znova se na mě tak usmála. „Tak co s tebou je – ale doopravdy?“ zeptala se mě. Podíval jsem se jí do očí a všiml jsem si, jak naléhavě se na mě dívá. „Chceš všechno vědět teď hned, vid’?“

„To já vždycky,“ řekla.

„No, pravda je, že jsem si teď udělal čas sám pro sebe a žiju u jezera. Předtím jsem pracoval příliš usilovně a uvažuji o tom, že bych změnil směr svého života.“

„Vzpomínám si, že jsi o tom jezeře mluvil. Myslela jsem si, že ty a tvoje sestra jste ten pozemek museli prodat.“

„Ještě ne, ale daně nám dělají problémy. Protože to místo je tak blízko města, daně pořád rostou.“

Přikývla. „Tak co budeš dělat dál?“

„Ještě nevím. Něco jiného.“

Podívala se na mě zkoumavě. „To zní, jako bys byl stejně neklidný jako všichni ostatní.“

„Myslím, že jo,“ řekl jsem. „Proč se na to ptáš?“

„Je to v Rukopise.“

Podíval jsem se jí do očí a chvíli jsme mlčeli. „Řekni mi o tom Rukopise,“ požádal jsem ji. Opřela se dozadu do židle, jako by soustřeďovala myšlenky, a pak se mi znova podívala do očí. „Do telefonu jsem se ti myslím zmínila, že jsem před několika lety odešla z novin a začala jsem pracovat pro výzkumnou firmu, která zkoumá kulturní a demografické změny pro OSN. Naposledy mě vyslali do Peru.“

Když jsem tam byla a dokončovala jsem nějaký výzkum na univerzitě v Limě, pořád jsem slyšela pověsti o starém rukopise, který objevili – ale nikdo mi nedokázal říct žádné podrobnosti, ani specialisté na archeologii a antropologii. A když jsem kvůli tomu kontaktovala vládu, naprosto popřeli, že by o tom něco věděli.

Jeden člověk mi řekl, že vláda se ten dokument ve skutečnosti snaží z nějakého důvodu potlačit. Ačkoli ani o tom jsme neměli žádné důkazy.

Ty mě znáš,“ pokračovala. „Jsem zvědavá. Když moje pracovní smlouva vypršela, rozhodla jsem se zůstat o pár dní déle a zkusit se o tom něco dozvědět. Ze začátku všechny nitky, které jsem sledovala, končily slepě, ale pak jsem jednou obědvala v kavárně za Limou a všimla jsem si, že mě pozoruje nějaký kněz. Po několika

minutách ke mně přišel a přiznal, že dříve během toho dne zaslechl, že pátrám po Rukopise. Neprozradil mi své jméno, ale souhlasil, že odpoví na všechny moje otázky.“

Na okamžik váhala a pořád se na mě dívala tak naléhavě.

„Řekl, že Rukopis byl napsán asi kolem roku šest set před Kristem. Předpovídá celkovou transformaci lidské společnosti.“

„Kdy to má začít?“ zeptal jsem se.

„V posledních desetiletích dvacátého století.“

„Teď?!“

„Ano, teď.“

„Jaký typ transformace to má být?“ zeptal jsem se. Na okamžik vypadala zmateně, ale pak řekla: „Kněz mi vysvětlil, že je to jakési znovuzrození vědomí, které se bude dít velice pomalu. Jeho podstata není náboženská, ale duchovní. Objevujeme nový pohled na lidský život na této planetě a na smysl naší existence. Podle toho kněz změní tato nová znalost dramaticky lidskou kulturu.“

Znova se odmlčela a pak dodala: „Kněz mi řekl, že Rukopis je rozdělený do částí nebo kapitol, z nichž každá je věnována zvláštnímu vhledu do života. Rukopis předpovídá, že v dnešní době si začnou lidé osvojovat tyto vhledy jeden po druhém, postupně a přitom se budou posouvat ze stavu, v jakém jsme teď, do nové, dokonale duchovní kultury na Zemi.“

Zavrtěl jsem hlavou a skepticky jsem zvedl obočí.

„A tomu opravdu věříš?“

„No,“ řekla, „myslím...“

„Rozhlédni se,“ přerušil jsem ji a ukázal jsem na zaplněný lokál pod námi. „Tohle je skutečný svět. Pozoruješ, že by se tady něco měnilo?“

Právě když jsem to vyslovil, u stolu blízko protější zdi někdo hněvivě vykřikl. Nerozuměl jsem slovům, ale hlas byl tak silný, že celá místnost ztichla. Nejdřív jsem si myslel, že jde o další krádež, ale pak vyšlo najevo, že to je jen hádka. Od stolu vstala nějaká třicátice a dívala se rozhořčeně na muže, který seděl naproti ní.

„Ne,“ zaječela. „Problém je, že tenhle vztah není takový, jak jsem si představovala! Rozumíš? Není!“ Vzpamatovala se, hodila ubrousek na stůl a odkráčela ven.

Charlene a já jsme na sebe zírali. Šokovalo nás, že ten výbuch se odehrál přesně v okamžiku, kdy jsme se bavili o lidech před námi. Konečně Charlene pokývla směrem ke stolu, kde zůstal osamělý muž, a řekla: „Svět kolem nás se mění.“

„Jak?“ zeptal jsem se, ještě vyvedený z rovnováhy. „Transformace začíná Prvním vhledem a podle kněze se každý vhled nejdřív vynoří na povrch podvědomě, jako hluboký zdroj neklidu.“

„Neklidu?“

„Ano.“

„A co hledáme?“

„To je právě ono! Nejdřív si nejsme jistí. Podle Rukopisu někdy zahlédneme alternativní druh zkušenosti, okamžiky v našich životech, které se zdají nějak jiné, intenzivnější a víc inspirující. Ale neuvědomujeme si, v čem ta zkušenost spočívá, neumíme si ji udržet déle, a když skončí, jsme ponecháni svým pocitem neklidu a neuspokojení životem, který se znova zdá být obyčejný.“

„Myslíš, že ten neklid způsobil i zlobu té ženy?“

„Ano. Je stejná jako my ostatní. Hledáme ve svých životech stále víc uspokojení a nechceme se zabývat ničím, co nás zdánlivě strhává zpátky. Toto neklidné hledání je skryto za sobeckým lidským postojem, který je charakteristický pro poslední desetiletí a ovlivňuje všechno, od Wall Streetu po pouliční gangy.“

Podívala se na mě přímo. „A co se týká vztahů, na ty jsme tak nároční, že jsou pro nás skoro nemožné.“

Její poznámka ve mně vyvolala vzpomínky na moje dva poslední vztahy se ženami. Oba začaly intenzivně a oba do roka selhaly. Když jsem se znova soustředil na Charlene, zjistil jsem, že trpělivě vyčkává.

„Co přesně děláme s našimi milostnými vztahy?“ zeptal jsem se.

„Před nějakým časem jsem o tom mluvila s knězem,“ odpověděla. „Řekl, že když oba partneři jsou přehnaně nároční, když každý očekává, že ten druhý bude žít v jeho světě, že ho vždycky bude mít k dispozici, aby se účastnil jeho oblíbených činností, pak se nevyhnutelně rozvine bitva o ego.“

To, co řekla, sedělo. Moje dva poslední vztahy opravdu zdegenerovaly do bojů o moc. V obou případech jsme měli konflikty o denní program. Tempo našeho života bylo příliš rychlé. Měli jsme příliš málo času na to, abychom koordinovali naše rozdílné představy o tom, co dělat, kam jít, jaké zájmy pěstovat. Nakonec pro nás byla otázka, kdo povede, kdo bude určovat směr pro ten den, neřešitelně obtížná.

„Rukopis říká, že kvůli téhle bitvě o právo rozhodovat,“ pokračovala Charlene, „pro nás bude velmi těžké zůstat s jednou osobou trvale.“

„To nezní moc duchovně,“ řekl jsem.

„To přesně jsem řekla tomu knězi,“ odpověděla. „Řekl, abych si uvědomila, že většina současných neduhů společnosti má kořeny v tomto neklidu a hledání, ale ten problém je dočasný a jednou skončí. Nakonec

dospějeme k uvědomění si toho, co skutečně hledáme, a objevíme jinou, víc uspokojující zkušenost. Když si ji plně osvojíme, pochopíme První vhled.“

Přinesli nám večeři, a tak jsme se na několik okamžiků odmlčeli. Číšník nám dolil víno a také jsme si vzájemně dali ochutnat svá jídla. Charlene sáhla přes stůl, aby si vzala kousek lososa z mého talíře, nakřčila nos a uchichtla se. Uvědomil jsem si, jak příjemné je s ní být.

„Dobře,“ řekl jsem. „A jakou zkušenost to teď hledáme? Co říká První vhled?“

Váhala, jako by si nebyla jistá, čím má začít. „To je těžké objasnit,“ vysvětlovala. „Ale kněz to řekl takhle: První vhled pochopíme, když si začneme uvědomovat *shody okolnosti* ve svých životech.“

Naklonila se ke mně. „Měl jsi někdy intuitivní tušení, týkající se něčeho, co jsi chtěl dělat? Nějakého směru, kterým ses chtěl v životě dát? A přemýšlel jsi o tom, jak se to stane? A pak, když jsi na to napůl zapomněl a soustředil ses na jiné věci, jsi najednou potkal někoho nebo jsi něco četl nebo jsi někam šel a vedlo to přesně k té příležitosti, na kterou jsi předtím myslel?“

No a,“ pokračovala, „podle kněze se tyto náhody stávají stále častěji, a tak nás nakonec zarazí, že jsou mnohem častější, než by se dalo čekat jen z prosté pravděpodobnosti. Zdají se předurčené osudem, jako by naše životy vedla nějaká nevysvětlená vyšší síla. Taková zkušenost v nás vyvolá pocit tajemství a vzrušení a díky ní se cítíme oživení.“

Kněz říkal, že této zkušenosti jsme si už všimli a teď se ji pořád snažíme nějak prokázat. Každým dnem přibývá lidí, kteří jsou přesvědčení, že tento tajemný posun je skutečný, že má nějaký význam, že se za naším každodenním životem odehrává ještě něco víc. Tohle vědomí je První vhled.“

Dívala se na mě s očekáváním, ale já jsem nic neřekl.

„Nechápeš to?“ zeptala se. „První vhled znamená, že znovu uchopíme vnitřní tajemství, které obklopuje naše jednotlivé životy na této planetě. Zažíváme tyto tajemné shody okolností, a přestože jim ještě nerozumíme, víme, že existují. Znova, tak jako v dětství, cítíme, že existuje jiná stránka života, jejíž objevení na nás teprve čeká, nějaký další proces, který probíhá za tím, co vidíme.“

Charlene se ke mně naklonila ještě víc a doprovázela svoji řeč gesty rukou.

„Opravdu tě to zaujalo, co?“ zeptal jsem se.

„Vzpomínám si na dobu,“ řekla přísně, „kdy jsi o takovém druhu zkušeností mluvil ty.“

Její poznámka mě popíchla. Měla pravdu. V mém životě existovalo období, kdy jsem skutečně prožíval takové shody okolností a dokonce jsem se je pokoušel pochopit psychologicky. Někde po cestě se můj pohled změnil. Z nějakého důvodu jsem začal vnímat takové zážitky jako nezralé a nerealistické, až jsem si jich přestal vůbec všimnout.

Podíval jsem se na Charlene zpřímá a pak jsem řekl na svoji obhajobu: „Pravděpodobně jsem tehdy četl východní filozofie nebo křesťanskou mystiku. Na to se pamatuješ. Ale stejně bylo to, čemu říkáš První vhled, už napsáno mnohokrát, Charlene. Co je na tomhle jiného? Jak má vnímání tajemných shod okolností vést ke kulturní transformaci?“

Charlene se na okamžik podívala na stůl a pak zpátky na mě.

„Nepochop to špatně,“ řekla. „Samozřejmě tuhle zkušenost lidé poznali a popsali už předtím. Ve skutečnosti kněz zdůraznil, že První vhled není nový. Řekl, že jednotlivci si během lidských dějin uvědomovali tyto nevysvětlitelné náhody a že toto pozorování je v pozadí mnoha velkých pokusů filozofie a náboženství. Ale rozdíl je dnes v množství. Podle kněze se transformace odehrává teď, protože počet osob, které dospějí k tomuto vědomí ve stejnou dobu, se mění.“

„Co přesně tím myslel?“ zeptal jsem se.

„Tvrdil, že Rukopis říká, že počet lidí, kteří si uvědomují tyto shody okolností, prostě dramaticky v šestém desetiletí dvacátého století. Řekl, že tento růst má pokračovat až někam k začátku dalšího století, až se dosáhne určité úrovně takových jedinců – úrovně, kterou si představuju jako kritické množství.“

Rukopis předpovídá,“ pokračovala, „že když jednou dosáhneme tohoto kritického množství, celá kultura začne brát tyto shody okolností vážně. Budeme chtít všichni vědět, jaké mystické procesy jsou pozadím lidského života na této planetě. Když si bude dost lidí současně pokládat právě tuto otázku, bude možné, aby do jejich vědomí vstoupily i další vhledy – protože když se podle Rukopisu dostatečný počet jedinců vážně ptá, co se děje v jejich životě, začnou to nalézat. Pak budou odhalovány další vhledy... jeden za druhým.“

Odmělčela se, aby si vzala další sousto.

„A když pochopíme ostatní vhledy,“ zeptal jsem se, „pak se celá kultura bude transformovat?“

„Tak mi to kněz řekl,“ souhlasila.

Chvilku jsem se na ni díval a uvažoval jsem o myšlence kritického množství. Pak jsem řekl: „Víš, tohle všechno zní příliš rafinovaně na rukopis napsaný šest set let před Kristem.“

„Vím,“ odpověděla. „Na to jsem se zeptala sama. Ale kněz mě ujistil, že učenci, kteří poprvé přeložili Rukopis, byli naprosto přesvědčeni o jeho autentičnosti. Hlavně proto, že byl napsaný v aramejštině, ve stejném jazyce jako většina Starého Zákona.“

„Aramejšťina v Jižní Americe? Jak se tam dostala šest set let před Kristem?“

„To kněz nevěděl.“

„Podporuje jeho církev Rukopis?“ zeptal jsem se. „Ne,“ řekla. „Vyprávěl mi, že většina duchovních se úporně snaží Rukopis potlačit. Proto mi nemohl říct své jméno. Bylo jasné, že vůbec zmiňovat se o Rukopise je pro něj velice nebezpečné.“

„Řekl ti, proč většina duchovních proti tomu bojuje?“

„Ano, protože to zpochybňuje celistvost jejich náboženství.“

„Jak?“

„To přesně nevím. To moc nerozebíral, ale je jasné, že další vhledy rozšiřují některé tradiční církevní představy způsobem, jenž děsí církevní hodnostáře, kteří si myslí, že věci jsou v pořádku tak, jak jsou.“

„Aha.“

„Kněz řekl,“ pokračovala Charlene, „že si nemyslí, že by Rukopis ohrožoval některý z principů církve. Jenom přesně vyjasňuje, co je těmi duchovními pravdami míněno. Je přesvědčený, že církevní vůdci by tento fakt uviděli, jen kdyby se pokusili znova vnímat život jako tajemství a pak pokračovali přes další vhledy.“

„Řekl ti, kolik vhladů existuje?“

„Ne, ale zmínil se o Druhém vhladu. Řekl mi, že je to správnější interpretace současné historie, která dál vyjasňuje transformaci.“

„Vysvětlil to?“

„Ne, neměl čas. Řekl, že už musí jít, protože má nějakou práci. Domluvili jsme se, že se odpoledne znova sejdem v jeho domě, ale když jsem přišla, nebyl tam. Čekala jsem tři hodiny a neukázal se. Nakonec jsem musela odjet, abych chytila letadlo domů.“

„Chceš říct, že už jsi s ním nemluvila?“

„Přesně tak. Už nikdy jsem ho neviděla.“

„A nikdy jsi od vlády nedostala žádné potvrzení existence Rukopisu?“

„Žádné.“

„Jak je dlouho, co se tohle stalo?“

„Asi měsíc a půl.“

Po několik minut jsme tiše jedli. Nakonec se na mě Charlene podívala a zeptala se: „Tak co si o tom myslíš?“

„Nevím,“ řekl jsem. Byl jsem pořád trochu skeptický k myšlence, že by se lidstvo mohlo změnit. Ale současně mě fascinovala představa, že Rukopis, který o takových věcech mluví, by mohl skutečně existovat.

„Ukázal ti kopii Rukopisu nebo něco takového?“ zeptal jsem se.

„Ne. Všechno, co mám, jsou mé poznámky.“

Znova jsme byli zticha.

„Víš,“ řekla, „myslela jsem si, že tyhle myšlenky tě opravdu nadchnou.“

Podíval jsem se na ni. „Myslím, že bych potřeboval nějaký důkaz, že to, co ten Rukopis říká, je pravda.“

Široce se usmála.

„Co?“ zeptal jsem se.

„To přesně jsem řekla taky.“

„Komu, tomu knězi?“

„Ano.“

„Co ti řekl?“

„Řekl, že důkazem jsou naše zkušenosti.“

„Jak to myslel?“

„Chtěl říct, že naše zkušenosti potvrzují, co Rukopis říká. Když skutečně uvažujeme o tom, jak se vnitřně cítíme a jak se vyvíjejí naše životy, v tomto bodě historie vidíme, že myšlenky Rukopisu dávají smysl, že znějí pravdivě.“ Váhala. „Dává ti to smysl?“

Okamžik jsem přemýšlel. Dává to smysl? Jsou všichni lidé stejně neklidní jako já, a pokud ano, vyplývá náš neklid z vědomí – které jsem si já budoval po třicet let – že život ve skutečnosti znamená víc, než co víme, víc, než můžeme zjistit svou zkušeností?

„Nejsem si jistý,“ řekl jsem konečně, „myslím, že potřebuju nějaký čas, abych o tom přemýšlel.“

Vyšel jsem ven do zahrady za restaurací a postavil jsem se za cedrovou lavičku obrácenou k fontáně. Napravo jsem viděl blikající světla letiště a slyšel jsem řev motorů tryskáče připraveného k odletu.

„To jsou krásné květiny,“ ozvala se za mnou Charlene. Obrátil jsem se a uviděl jsem ji, jak ke mně jde a obdivuje řady petúnií a begonií kolem laviček. Postavila se vedle mě a já jsem jí položil paži kolem ramene. Moji mysl zaplavily vzpomínky. Před lety, když jsme oba žili v Charlottesville ve Virginii, jsme spolu pravidelně trávili večery a rozmlouvali jsme. Naše diskuse se většinou týkaly akademických teorií a psychologického růstu. Oba jsme byli fascinováni těmi rozhovory i sebou samými. Přesto mě teď udivilo, jak platonický byl vždycky náš vztah.

„Nedovedu ti ani vypovědět, řekla jak hezké je znova tě vidět.“

„Já vím,“ odpověděl jsem. „Když tě vidím, vrací se mi spousta vzpomínek.“

„Zajímalo by mě, proč jsme se dál nestýkali?“ zeptala se.

Její otázka mě vrátila do současnosti. Vzpomněl jsem si, kdy jsem viděl Charlene naposledy. Loučila se se mnou v mém autě. Tenkrát jsem byl naplněný novými myšlenkami a odjížděl jsem ze svého města, abych pracoval s vážně zneužitými dětmi. Myslel jsem, že vím, jak takové děti mohou transformovat své silné reakce, svůj nutkavý způsob chování, který jim brání v tom, aby pokračovaly v normálním životě. Ale jak čas postupoval, můj přístup selhával. Musel jsem si přiznat vlastní nevědomost. Stále pro mě zůstávalo záhadou, jak by se mohli lidé osvobodit od své minulosti.

Když jsem se ohlédl po posledních šesti letech, byl jsem si teď jistý, že celá zkušenost měla smysl. Ale také jsem cítil nutkání něco ve svém životě změnit, posunout se. Ale kam? Co mám dělat? Jen několikrát jsem si vzpomněl na Charlene, protože mi pomohla krystalizovat myšlenky o traumatu z dětství, a teď tady byla znova, zpátky v mém životě – a náš rozhovor byl stejně vzrušující jako před lety.

„Myslím, že jsem byl naprosto pohlcený svou prací“ řekl jsem.

„Já taky,“ odpověděla. „Pořád se toho tolik dělo. Neměla jsem čas vzhlednout. Zapomněla jsem na všechno ostatní.“

Stisknul jsem jí rameno. „Víš, Charlene, zapomněl jsem, jak dobře se nám spolu mluví. Náš rozhovor je tak příjemný a spontánní.“

Očima a úsměvem mi to potvrdila. „Já vím,“ řekla, „konverzace s tebou mi dává tolik energie.“

Chtěl jsem ještě něco poznamenat, ale Charlene vyřešila oči na něco u vchodu do restaurace. Zatvářila se úzkostně a zbledla.

„Co se děje?“ zeptal jsem se a otočil jsem se tím směrem.

Směrem k parkovišti kráčelo několik lidí a bavili se spolu, ale nic se nezdálo být v nepořádku. Znova jsem se podíval na Charlene. Pořád vypadala vyděšeně a zmateně.

„Co to bylo?“ opakoval jsem.

„Tam za první řadou aut – viděl jsi toho muže v šedé košili?“

Podíval jsem se znova směrem k parkovišti. Dveřmi vycházela jiná skupina. „Který?“

„Myslím, že teď tam není,“ řekla a snažila se něco zahlédnout.

Podívala se mi přímo do očí. „Když lidé od ostatních stolů popisovali muže, který ukradl můj kufřík, řekli, že měl prořídle vlasy, vousy a měl na sobě šedou košili. Myslela jsem, že jsem ho zahlédla tam mezi auty... jak nás pozoruje.“

Žaludek se mi stáhnul úzkostí. Řekl jsem Charlene, že budu hned zpátky, a šel jsem na parkoviště se rozhlédnout. Byl jsem opatrný, nezašel jsem příliš daleko. Neviděl jsem nikoho, kdo by odpovídal popisu.

Když jsem se vrátil na lavičku, Charlene mi vyšla o krok naproti a řekla tiše: „Myslíš si, že mě ten člověk podezírá, že mám exemplář Rukopisu? A proto mi vzal kufřík? Pokouší se dostat ho zpátky?“

„Nevím, řekl jsem, Ale zavoláme znova policii a řekneme jim, co jsi viděla. Myslím, že by měli také prověřit cestující v tvém letadle.“

Šli jsme dovnitř a zavolali jsme policii, a když přijeli, informovali jsme je, co se stalo. Strávili dvacet minut tím, že prověřovali všechna auta, a pak nám vysvětlili, že tím už nemohou strávit víc času. Souhlasili s tím, že prověří všechny cestující, kteří budou nastupovat do Charlenina letadla.

Když policie odešla, zase jsme šli s Charlene k fontáne.

„O čem jsme to vlastně mluvili?“ zeptala se. „Než jsem uviděla toho muže.“

„Mluvili jsme o nás,“ odpověděl jsem. „Charlene, proč sis najednou vzpomněla, že se se mnou setkáš?“

Překvapeně se na mě podívala. „Když jsem byla v Peru a kněz mi říkal o Rukopise, pořád ses mi vynořoval v mysli.“

„Opravdu?“

„Potom jsem o tom tolik nepřemýšlela,“ pokračovala, „ale později, když jsem se vrátila do Virginie, ses mi vybavil pokaždé, když jsem si vzpomněla na Rukopis. Několikrát jsem ti už telefonovala, ale vždycky mě něco vyrušilo. Pak jsem dostala ten úkol v Miami, kam teď letím, a když jsem nastoupila do letadla, zjistila jsem, že tady mám pauzu. Našla jsem si tvoje číslo. Tvůj záznamník mi řekl, že ti mám telefonovat k jezeru jen v naléhavém případě, ale rozhodla jsem se, že bude v pořádku, když ti zavolám.“

Na okamžik jsem se na ni podíval a nebyl jsem si jistý, co říct. „Samozřejmě,“ odpověděl jsem nakonec. „Jsem rád, že jsi to udělala.“

Charlene se podívala na hodinky. „Už je pozdě. Měla bych se už vrátit na letiště.“

„Svezu tě,“ řekl jsem.

Jeli jsme k hlavnímu terminálu a prošli jsme do nástupního prostoru. Dával jsem pozor, jestli neuvidím něco nezvyklého. Když jsme přijeli, letadlo už přistávalo a jeden z policistů, se kterým jsme se už dřív setkali, prohlížel každého cestujícího. Když jsme k němu přišli, řekl nám, že prověřil každého, kdo měl záznam na let, a nikdo neodpovídal popisu zloděje.

Poděkovali jsme mu, a když odešel, Charlene se na mě usmála.

„Asi bych měla jít,“ řekla a objala mě kolem krku. „Tady jsou má telefonní čísla. Tentokrát zůstaneme ve spojení.“

„Poslyš,“ řekl jsem. „Chci, abys byla opatrná. Jestli uvidíš cokoli divného, zavolej policii!“

„Nedělej si se mnou starosti,“ odpověděla. „Já budu v pořádku.“

Na okamžik jsme se vzájemně zadívali hluboko do očí.

„Co uděláš s tím Rukopisem?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Budu sledovat nové zprávy o něm, řekla bych.“

„Co jestli ho potlačí?“

Znova se na mne široce usmála. „Věděla jsem to. Chytil ses. Říkala jsem ti, že je to něco, do čeho se přímo zamiluješ. Co s tím budeš dělat ty?“

Pokrčil jsem rameny. „Asi zkusím o tom zjistit víc.“

„Dobře. Jestli se ti to podaří, dej mi vědět.“

Znova jsme se rozloučili a ona odešla. Pozoroval jsem ji, jak se ještě jednou otočila a zamávala mi. Pak zmizela v chodbě vedoucí k letadlu. Šel jsem ke své dodávce a odjel zpátky k jezeru. Zastavil jsem se jen pro benzin.

Když jsem přijel, vyšel jsem ven na krytou verandu a sedl jsem si do jednoho z houpacích křesel. Večer byl oživený zvuky cvrčků a rosniček a v dálce jsem slyšel volání lelka. Nad jezerem se snášel měsíc k západu a odrážel se na zčeřeném povrchu vody.

Dnešní večer byl zajímavý, ale já jsem pořád cítil skepsi k celé myšlence kulturní transformace. Jako mnoho lidí mě také zasáhl společenský idealismus šedesátých a sedmdesátých let, a dokonce i duchovní zájmy osmdesátých let. Ale bylo těžké posoudit, co se opravdu děje. Jaký druh nové informace by mohl změnit celý lidský svět? Všechno to znělo moc idealisticky a za vlasy přitažené. Nakonec lidé na této planetě žijí už dlouho. Proč bychom měli najednou získat vhled do své existence, právě teď? Díval jsem se na vodní hladinu ještě několik minut, pak jsem zhasl světla a šel jsem si do ložnice číst.

Příští ráno jsem se prudce vzbudil ze snu, který mi ještě ulpíval živě v myšlenkách. Minutu nebo dvě jsem zíral na strop ložnice a rozpomínal jsem se na něj. Prodíral jsem se lesem a něco jsem hledal. Les byl velký a výjimečně krásný. Na své výpravě jsem se ocitl v řadě situací, ve kterých jsem se cítil naprosto ztracený a zmatený, neschopný se rozhodnout, jak pokračovat. V každém z těchto okamžiků se odnikud vynořila postava, jakoby záměrně, a objasnila mi, kam mám jít dál. Nikdy jsem si neuvědomil, co vlastně hledám, ale sen způsobil, že jsem se cítil neuvěřitelně šťastný a plný sebedůvěry.

Posadil jsem se a všiml jsem si slunečního paprsku, který pronikal oknem do místnosti. Jiskřil rozptýlenými částicemi prachu. Šel jsem k oknu a roztáhl jsem záclony. Den byl zářivý: modrá obloha, jasné slunce. Vytrvalý větřík jemně kolébal stromy. Jezero bude v tuto denní dobu zvlněné a zářivé. Vítr bude chladivě narážet na vlhkou kůži plavce. Vyšel jsem ven a ponořil jsem se do jezera. Pak jsem plaval doprostřed, otočil jsem se na záda a díval jsem se na známé hory. Jezero leželo v hlubokém údolí, vytvořeném rozbíhajícími se horskými hřebeny. Tento nádherný pohled objevil můj dědeček, když byl ještě mladý.

Uplynulo sto let od doby, kdy poprvé kráčel po těchto hřebenech, dětský průzkumník, zázračné dítě vyrůstající ve světě, o který se ještě dělil s divokými pumami, kancí a Indiány kmene Kriků, kteří žili v primitivních chýších nahoře na severním hřebeni. Tenkrát si přísahal, že jednoho dne se usadí v tomto dokonalém údolí s mohutnými starými stromy a sedmi prameny. Nakonec to udělal - vybudoval tu jezero a chatu a chodil na nekonečné vycházky se svým malým vnukem. Nikdy jsem úplně nerozuměl dědečkově fascinaci tímto údolím, ale vždycky jsem se snažil chránit zdejší půdu, dokonce, i když jsem začala zasahovat civilizace a pak údolí úplně obklopila.

Z prostředku jezera jsem viděl zvláštní skálu, prudce se zvedající ze severního hřebene. Včera jsem podle tradice svého dědečka vyšplhal na tento převis a pokusil jsem se najít klid a mír ve vyhlídce, ve vůních a v tom, jak se vítr proháněl ve vrcholcích stromů. A když jsem tam nahoře seděl a shlížel jsem na jezero a na husté listoví v údolí pod sebou, pomalu jsem se začal cítit líp, jako by energie získaná z této vyhlídky rozpouštěla nějaký blok v mé mysli. O několik hodin později jsem mluvil s Charlene a uslyšel jsem o Rukopise.

Plaval jsem zpátky a vylezl jsem na dřevěné molo před chatou. Věděl jsem, že tohle všechno je příliš, než aby se tomu dalo věřit. Chci říct, že jsem se schovával v těchhle kopcích a cítil jsem naprosté zklamání svým životem, když se tady jako blesk z čistého nebe objeví Charlene a vysvětlí mi příčinu mého neklidu - a cituje nějaký starý rukopis, který slibuje odhalení tajemství lidské existence.

Ale věděl jsem, že Charlenin příjezd byl přesně ta shoda okolností, o jakých se v Rukopise mluví, taková, která je příliš nepravděpodobná, než aby to byla skutečná čistá náhoda. Může mít ten starobylý dokument pravdu? Roste snad, navzdory popírání a skepsi, množství lidí, kteří si jsou vědomi těchto shod okolností? Jsou teď lidé v situaci, kdy mohou tomuto jevu porozumět a tak konečně pochopit samotný smysl lidského života?

Premýšlel jsem nad tím, jaké by asi toto nové porozumění bylo. Řeknou nám to zbylé vhledy Rukopisu, jak o tom mluvil kněz?

Stálo přede mnou rozhodnutí. Rukopis způsobil, že jsem začal cítit ve svém životě nový směr, nové zaměření zájmu. Otázka byla, co teď dělat? Můžu zůstat tady nebo můžu najít způsob, jak dál pátrat. V mysli se mi vynořilo téma nebezpečí. Kdo ukradl Charlenin kufřík? Byl to někdo, kdo pracuje na potlačení Rukopisu? Jak to můžu vědět?

Premýšlel jsem dlouho o možném riziku, ale nakonec převládla moje optimistická nálada. Rozhodl jsem se nedělat si starosti. Budu opatrný a budu postupovat pomalu. Vrátil jsem se dovnitř a zatelefonoval jsem do cestovní kanceláře, která měla největší inzerát ve žlutých stránkách. Agent, se kterým jsem mluvil, řekl, že mi může zařídít let do Peru. Vlastně se tady náhodou naskytl zrušení rezervace, které mohu využít – včetně zajištěného pobytu v hotelu v Limě. Můžu to všechno mít se slevou, řekl mi... pokud stačím odletět za tři hodiny.

Za tři hodiny?

PRODLOUŽENÁ PŘÍTOMNOST

V horečném spěchu jsem si sbalil věci a divoce jsem se hnal autem na letiště. Přijel jsem právě včas na to, abych si stačil vyzvednout letenku a nastoupit do letadla, směřujícího do Peru. Když jsem přešel do ocasní části letadla a sedl jsem si k okénku, přepadla mě únava.

Uvažoval jsem, že bych si zdřímł, ale když jsem se natáhl a zavřel oči, zjistil jsem, že se nedokážu uvolnit. Najednou jsem z té cesty měl nervózní a nejistý pocit. Nebylo to příliš bláznivé, odjet takhle bez příprav? Kam půjdu v Peru? S kým budu mluvit?

Důvěra, kterou jsem pociťoval u jezera, se rychle změnila ve skepsi. První vhled i myšlenka kulturní transformace se mi znova zdály blouznivé a nerealistické. Když jsem o tom přemýšlel, myšlenka Druhého vhledu mi připadala stejně nepravděpodobná. Jak by mohla nová historická perspektiva upevnit naše vnímání těchto shod okolností a udržet je v obecném povědomí všech lidí?

Natáhl jsem se na sedadle a zhluboka jsem se nadechl. Možná to bude zbytečná cesta, pomyslel jsem si, jen rychlý výlet do Peru a zpátky. Možná jsou to vyhozené peníze. V každém případě se nestane žádná skutečná škoda.

Letadlo sebou šklublo a pomalu zamířilo k rozjezdové dráze. Zavřel jsem oči, a když velký tryskáč dosáhl kritické rychlosti a zvedl se do silné vrstvy mraků, pocítil jsem mírnou nevolnost. Když jsme dosáhli cestovní výšky, konečně jsem se uvolnil a ponořil jsem se do spánku. O třicet nebo čtyřicet minut později mě vzbudily turbulence a rozhodl jsem se jít na záchod.

Když jsem procházel přes odpočívadlo, všiml jsem si vysokého člověka s okrouhlými brýlemi, stojícího blízko okna, jak mluví s jedním mužem z obsluhy. Krátce se na mě podíval a pak pokračoval v řeči. Měl tmavě hnědé vlasy a mohlo mu být kolem pětáctyřiceti let. Na okamžik mi připadal povědomý, ale když jsem si ho prohlédl lépe, uvědomil jsem si, že to není můj známý, kterého mi připomněl. Když jsem procházel kolem, zaslechl jsem část jejich rozhovoru.

„Stejně díky,“ řekl muž, „jen jsem si myslel, že když cestujete do Peru tak často, možná jste o Rukopise něco slyšel.“ Otočil se a kráčel dopředu do letadla.

Oněměl jsem. Mluvil snad o stejném Rukopise? Šel jsem na záchod a pokoušel jsem se rozhodnout, co dělat. Na jedné straně jsem na to chtěl zapomenout. Pravděpodobně mluvil o něčem jiném, o nějaké jiné knize.

Vrátil jsem se na své sedadlo a znova jsem zavřel oči, rozhodnutý na to nemyslet. Nejdřív jsem byl rád, že jsem se toho muže nezeptal, co tím myslel. Ale pak jsem začal myslet na vzrušení, které jsem cítil u jezera. Co když tento muž skutečně má informaci o Rukopise? Co by se pak mohlo stát? Jestli to neprozkoumám, nikdy se to nedozvím.

Několikrát jsem ještě kolísal a v duchu jsem přecházel od jedné možnosti k druhé, pak jsem konečně vstal a šel jsem k předku letadla. Nalezl jsem ho asi uprostřed cesty uličkou. Přímo za ním bylo prázdné sedadlo. Vrátil jsem se a řekl jsem letušce, že se chci přemístit, pak jsem si vzal své věci a posadil jsem se tam. Po několika minutách jsem mu poklepal na rameno.

„Promiňte,“ řekl jsem. „Slyšel jsem, že se zmiňujete o rukopise. Mluvil jste o tom, který našli v Peru?“ Zatvářil se nejdřív překvapeně a pak ostražitě. „Ano, o tom,“ odpověděl váhavě.

Představil jsem se a vysvětlil jsem mu, že jedna moje přítelkyně byla právě v Peru a informovala mě o existenci Rukopisu. Viditelně se uvolnil a představil se mi jako Wayne Dobson, asistent katedry historie z newyorské univerzity. Jak jsme mluvili, všiml jsem si podrážděného pohledu muže sedícího vedle mě. Nahnul se dozadu do sedadla a pokoušel se spát.

„Viděl jste Rukopis?“ zeptal jsem se profesora. „Některé jeho části,“ řekl. „A vy?“

„Ne, ale přítelkyně mi řekla o Prvním vhledu.“ Muž vedle mě se posunul v sedadle.

Dobson se na něj podíval. „Promiňte, pane. Víím, že vás rušíme. Nevadilo by vám, kdybychom si vyměnili sedadla?“

„Ne,“ řekl muž. „To by bylo lepší.“

Všichni jsme vystoupili do uličky a pak jsem vklouzl zpátky na sedadlo u okénka a Dobson si sedl vedle mě. „Řekněte mi, co jste slyšel o Prvním vhledu,“ vybídl mě Dobson.

Na okamžik jsem se odmlčel, jak jsem se snažil zformulovat si pro sebe to, co jsem pochopil. „Myslím, že První vhled je uvědomění si tajemných shod okolností, které mění život člověka, a vycítění toho, že v tom hraje roli nějaký jiný proces.“

Když jsem to říkal, připadlo mi to nesmyslné. Dobson si všiml, že se cítím nesvůj. „Co si o tom vhledu myslíte?“ zeptal se.

„Nevím,“ řekl jsem.

„Úplně to nesedí našemu modernímu zdravému rozumu, že ne? Necítil byste se líp, kdybyste celou tu myšlenku pustil z hlavy a vrátil se k přemýšlení o praktických záležitostech?“ Zasmál jsem se a přikývl jsem.

„No, a takovou tendenci mají všichni. Dokonce i přesto, že občas jasně vnímáme, že v našich životech jde o něco víc, přece jen jsme zvyklí považovat takové myšlenky za nepoznatelné a pak setřást jejich uvědomování si úplně. A proto je nutný Druhý vhled. Jakmile si osvojíme historické pozadí našeho uvědomování si, všechno to dostane smysl.“ Přikývl jsem. „Takže jako historik si myslíte, že předpověď Rukopisu o globální transformaci je přesná?“

„Ano.“

„Jako historik?“

„Ano! Ale musíte se na historii podívat správným způsobem.“ Zhluboka se nadechl. „Věřte mi, říkám to jako člověk, který strávil spoustu let studiem a výukou historie, pojaté špatně! Předtím jsem se soustředoval výhradně na technologický pokrok civilizace a na velké muže, kteří tento pokrok přinášeli.“

„Co je na tom pohledu špatného?“

„Pokud ho berete sám o sobě, pak nic. Ale doopravdy důležitý je celkový pohled na každé historické období, na to, co lidé cítí a myslí si. Trvalo mi dlouho, než jsem tohle pochopil. Historie by měla poskytovat znalost dlouhodobějších souvislostí, ve kterých se odehrávají naše životy. Historie není jen vývoj technologie. Je to také vývoj myšlení. Když pochopíme realitu lidí, kteří tu byli před námi, uvidíme, proč se díváme na svět zrovna tímhle způsobem a jaký je náš příspěvek k dalšímu pokroku. Můžeme si vytyčit, kam směřujeme, abych tak řekl, v dlouhodobém vývoji naší civilizace, a to nám dává smysl naší cesty.“

Odmkl se a pak dodal: „Druhý vhled nám poskytuje přesně tento druh historické perspektivy, alespoň z hlediska západního myšlení. Umísťuje předpovědi Rukopisu do dlouhodobé souvislosti a tím se stávají nejen hodnověrnými, ale jsou i nevyhnutelné.“

Zeptal jsem se Dobsona, kolik vhladů už viděl, a on mi řekl, že jenom první dva. Vyprávěl mi, že je našel během své krátké cesty do Peru před třemi týdny, na kterou se vydal pod vlivem pověstí o Rukopisu.

„Jakmile jsem přijel do Peru,“ pokračoval, „setkal jsem se se dvěma lidmi, kteří mi potvrdili existenci Rukopisu, ale zdáli se vyděšení k smrti už jenom z toho, že o něm mluvili. Říkali, že vláda se zbláznila a fyzicky ohrožuje každého, kdo by měl kopie nebo kdo by šířil informace.“

Zvážněl. „Z toho jsem byl nervózní. Ale později mi číšník v mém hotelu řekl, že zná kněze, který o Rukopisu často mluví. Číšník mi prozradil, že ten kněz se snaží bojovat proti vládním snahám o potlačení Rukopisu. Neodolal jsem a zašel jsem do soukromého obydlí, kde tento kněz trávil většinu času.“

Musel jsem vypadat překvapeně, protože Dobson se mě zeptal: „Co se děje?“

„Moje přítelkyně,“ odpověděl jsem, „ta, která mi o Rukopise řekla, získala všechny své znalosti o něm také od jednoho kněze. Neprozradil jí své jméno, ale jednou s ním mluvila o Prvním vhledu. Měla se s ním setkat znovu, ale on už se nikdy neukázal.“

„Mohl to být stejný člověk,“ řekl Dobson. „Protože já jsem ho taky nemohl najít. Dům byl zamčený a vypadal opuštěně.“

„Nikdy jste ho neviděl?“

„Ne, ale rozhodl jsem se trochu se podívat kolem. Vzadu bylo otevřené staré skladiště a z nějakého důvodu jsem se rozhodl prozkoumat ho uvnitř. Za nějakými krámy, pod uvolněným prknem ve stěně, jsem našel překlady Prvního a Druhého vhladu.“

Významně se na mě podíval.

„Jen tak náhodou jste je našel?“

„Ano.“

„Máte teď vhlady s sebou?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Rozhodl jsem se důkladně je prostudovat a pak je nechat některým kolegům.“

„Mohl byste mi vyprávět obsah Druhého vhladu?“ zeptal jsem se.

Po dlouhém odmlčení se Dobson usmál a přikývl. „Myslím, že proto jsme tady. Druhý vhled,“ řekl, „dává našemu současnému vědomí rozsáhlejší historickou perspektivu. Až devadesátá léta skončí, bude se uzavírat nejenom dvacáté století, ale také tisícileté období dějin. Budeme končit celé druhé milénium. Než my na západě dokážeme pochopit, kde jsme a co se má stát dál, musíme porozumět tomu, co se skutečně dělo během tohoto posledního tisíce let.“

„Co přesně o tom říká Rukopis?“ zeptal jsem se. „Říká, že na konci druhého milénia – to je teď – budeme schopni vidět toto celé tisícileté období jako celek a rozpoznáme zvláštní předpojatost, která se vyvinula ve druhé polovině tohoto tisíciletí, v takzvaném novověku. To, že si dnes začínáme uvědomovat shody okolností, znamená určité probouzení z této předpojatosti.“

„Co je to ta předpojatost?“ zeptal jsem se.

Pousmál se. „Jste připravený znovu prožít milénium?“

„Samozřejmě, povězte mi o tom.“

„Nestačí, když vám o tom řeknu. Vzpomeňte si, co jsem říkal předtím: abyste porozuměl historii, musíte pochopit, jak se vyvinul váš každodenní pohled na svět, jak byl vytvořen lidmi, kteří žili před vámi. Trvalo tisíc let, aby se vyvinul moderní způsob pohledu na věci, a abyste opravdu pochopil, kde jste dnes, musíte se sám vrátit do roku tisíc a pak si projít postupně celé tisíciletí, jako byste skutečně prožíval ten čas sám během jednoho lidského života.“

„Jak to udělám?“

„Provedu vás tím.“

Na okamžik jsem váhal, shlížel jsem z okénka na zemi hluboko dole. Jako bych už začal pociťovat čas jinak.

„Zkusím to,“ řekl jsem konečně.

„Dobře,“ odpověděl, „představte si, že žijete v roce tisíc, v tom, čemu říkáme středověk. První věc, které musíte porozumět, je, že realita té doby je definována mocnými hodnostáři křesťanské církve. Vzhledem ke své pozici mají tito muži velký vliv na myšlení celé populace. A svět, který tito církevní myslitelé popisují, je především duchovní. Tvoří realitu, která umísťuje myšlenku o božím plánu pro lidstvo do samého středu života.“

„Vizualizujte si to,“ pokračoval. „Jste členem stejné sociální třídy jako váš otec – v podstatě buď zemědělec nebo šlechtic – a víte, že v této třídě vždycky zůstanete. Ale bez ohledu na vaši třídu nebo na práci, kterou děláte, si brzy uvědomíte, že vaše společenská pozice je až druhotná vzhledem k duchovní realitě života, jak je definována církví.“

Objevíte, že život spočívá v tom, že procházíte duchovní zkouškou. Církev vysvětluje, že Bůh umístil lidstvo do středu svého světa, obklopeného celým vesmírem, kvůli jedinému účelu: získat nebo ztratit spásu. A v této zkoušce si musíte správně vybrat mezi dvěma protikladnými silami: silou Boží a tajnými pokušeními ďábla.

Ale uvědomte si, že tento zápas nepodstupujete sám,“ pokračoval. „Ve skutečnosti jako pouhý jedinec nejste kvalifikovaný k tomu, abyste sám určil svůj status v tomto ohledu. To je obor mužů církve. Oni jsou od toho, aby interpretovali Bibli a aby vám na každém kroku vaši cesty říkali, zda žijete ve shodě s Bohem nebo zda jste uvízl v sítích Satanových. Pokud se řídíte jejich instrukcemi, jste ujišťován, že bude následovat posmrtná odměna. Ale jestliže nedokážete sledovat kurs, který předepisují, pak... je tady exkomunikace a jistě i zavržení.“

Dobson se na mě zaujatě díval. „Rukopis říká, že je důležité pochopit, že každý aspekt středověkého světa je definovaný s pomocí jiného, vyššího světa. Každý jev v životě – od náhodné bouře nebo zemětřesení po dobrou úrodu nebo smrt milované osoby – znamená buď vůli Boží, nebo úklady ďábla. Neexistují pojmy jako počasí geologické síly, zemědělství nebo nemoc. To všechno přišlo až později. Proto naprosto věříte kněžím. Váš svět, o kterém nepochybujete, je poháněn výhradně duchovními prostředky.“

Přestal mluvit a podíval se na mě. „Octl jste se tam?“

„Ano, vidím před sebou takovou skutečnost. „Dobře, a teď si představte, že tato skutečnost se začíná hroutit.“

„Jak to myslíte?“

„Středověký pohled na svět, váš pohled na svět, se začíná ve čtrnáctém a patnáctém století rozpadat. Nejdřív si všimnete toho, že sami kněží se chovají někdy nesprávně: například tajně porušují své závazky čistoty nebo berou peníze za to, že promíjejí vládním úředníkům porušování zákonů Písma. Tyto nepravosti vás vyburcují, protože tito kněží o sobě prohlašují, že jsou jediným spojením mezi vámi a Bohem. Vzpomeňte si, že jsou jedinými vykladači Písma, jedinými, kdo mohou rozhodnout o vašem spasení.“

Najednou se ocitáte uprostřed otevřené vzpoury. Skupina vedená Martinem Lutherem volá po úplném odtržení od papežského křesťanství. Říkají, že kněžstvo je zkorumpované, a požadují ukončení vlády kněží nad myšlením lidí. Utvářejí se nové církve, založené na tvrzení, že každá osoba by měla mít přístup k Bibli osobně a vykládat si ji podle přání, bez prostředníků.“

Nemůžete tomu uvěřit, ale vzpoura pokračuje. Kněžstvo začíná prohrávat. Po staletí tito muži definovali skutečnost, a teď přímo před vašimi očima ztrácejí svoji důvěryhodnost. V důsledku toho se musíte ptát po smyslu celého světa. Všeobecná shoda myšlení o přírodě, vesmíru a přirozenosti člověka, založená na církevním pojetí, se hroutí – a ponechává vás i všechny ostatní lidi západní kultury ve velice nejistém světě.“

Nakonec jste si zvykl, že ve vašem životě existuje nějaká autorita, která pro vás definuje skutečnost, a bez tohoto vnějšího vedení se cítíte zmatený a ztracený. Pokud se církev mýlila v popisu reality a ve zdůvodnění lidské existence, tak kde je potom pravda, ptáte se.“

Na okamžik se odmlčel. „Vidíte vliv tohoto zhroutilí na tehdejší lidi?“

„Předpokládám, že je to připravilo o vyrovnanost,“ řekl jsem.

„To přinejmenším,“ odpověděl. „Nastaly převratné změny. Starý pohled na svět byl podrobován zpochybňování na všech frontách. Kolem roku šestnáct set astronomové ověřili nade všechny pochyby, že slunce a hvězdy se neotáčejí kolem Země, jak to tvrdila církev. Bylo zřejmé, že Země je jen malá planeta, obíhající jedno menší slunce v naší Galaxii, která obsahuje miliardy takových hvězd.“

Naklonil se ke mně. „Tohle je důležité. Lidstvo ztratilo své místo ve středu božího vesmíru. Chápete důsledky, které to mělo? Teď, když se díváte na počasí, na rostoucí květiny nebo něčí náhlou smrt, cítíte jen úzkostný zmatek. V minulosti jste mohl říci, že je za to odpovědný Bůh nebo ďábel. Ale když se středověký

pohled na svět zhroutil, odešla s ním i jistota. Všechny věci, které jste považoval za samozřejmé, teď potřebují novou definici, zvláště povaha Boha a váš vztah k němu.

S tímto vědomím pokračoval, „začíná novověk. Roste demokratický duch a hromadná nedůvěra k papežské a královské autoritě. Definice vesmíru, založené na spekulacích nebo víře v Písmo, už nejsou přijímány automaticky. I přes ztrátu jistoty jsme nechtěli riskovat, že naši skutečnost začne řídit nějaká nová skupina, tak jak to dělali kněží. Kdybyste byl u toho, účastnil byste se vytvoření nového mandátu pro vědu.“

„Čeho?“

Zasmál se. „Podíval byste se na ten obrovský nedefinovaný vesmír a pomyslel byste si, jako to udělali myslitelé té doby, že potřebujeme metodu vytváření nového vědomí, způsob, jakým budeme systematicky zkoumat tento svůj nový svět. A nazval byste tento nový způsob objevování reality vědeckou metodou, což není nic jiného než ověřování představ o tom, jak svět funguje, a vytváření určitých závěrů. Tyto závěry pak nabídnete ostatním, abyste viděl, jestli s tím souhlasí. Pak,“ pokračoval, „budete připravovat výzkumníky, aby se vydali do tohoto nového vesmíru, každý ozbrojený vědeckou metodou, a uložil byste jim historické poslání: prozkoumejte toto místo, a zjistěte, jak to funguje a co to znamená, že jsme tady a žijeme tady.“

Věděl jste, že jste ztratil svoji jistotu o vesmíru ovládaném Bohem, a proto také jistotu o podstatě Boha samotného. Ale věděl jste, že máte metodu, proces budující konsensus, s jehož pomocí dokážete objevovat podstatu všeho kolem sebe, včetně Boha a včetně skutečného smyslu existence lidstva na této planetě. Tak byste vyslal tyto průzkumníky, aby našli pravdivou podstatu vaší situace a aby vám o tom dali zprávu.“

Odmíchl se a podíval se na mě.

„Rukopis,“ řekl, „tvrdí, že v tomto bodě začínáme s předpojatostí, ze které se probouzíme až teď. Vyslali jsme tyto výzkumníky, aby se vrátili s kompletním vysvětlením naší existence, ale kvůli složitosti vesmíru se nedokázali hned vrátit.“

„V čem spočívá ta předpojatost?“

„Přeneste se do toho období, řekl. „Když vědecká metoda nedokázala přinést zpátky nový obraz Boha a smysl lidstva na této planetě, nedostatek jistoty a smyslu hluboce zasáhly západní kulturu. Potřebovali jsme něco dalšího, dokud naše otázky nebudou zodpovězeny. Nakonec jsme dospěli k něčemu, co vypadalo jako velice logické řešení. Podívali jsme se na sebe a řekli jsme: „No, jelikož se průzkumníci ještě nevrátili se zprávou o naší skutečné duchovní situaci, co kdybychom se zabydleli v tomto novém světě, zatímco budeme čekat? Určitě se dovídáme dost na to, abychom dokázali manipulovat tímto novým světem ke svému prospěchu, tak co kdybychom mezitím pracovali na zvýšení své životní úrovně, nebo na pocitu jistoty ve světě?“

Podíval se na mě a usmál se. „A to jsme taky udělali. Před čtyřmi sty lety! Setřáslí jsme ze sebe pocit, že jsme ztraceni, tím, že jsme vzali věci do vlastních rukou, zaměřili jsme se na dobývání Země a využívání jejích zdrojů, abychom vylepšili svoji situaci. A teprve teď, když se blížíme konci milénia, vidíme, co se stalo. Postupně jsme se soustředili jen na svoji předpojatost. Úplně jsme ztratili sami sebe ve vytváření světové bezpečnosti, ekonomické bezpečnosti, abychom nahradili duchovní jistotu, kterou jsme ztratili. Otázky jako proč žijeme nebo co se tady doopravdy odehrává v duchovní rovině, jsme pomalu odsunuli stranou a pak jsme je úplně potlačili.“

Podíval se na mě naléhavě a pak řekl: „Práce na vytvoření pohodlnějšího způsobu přežití se pro nás stala konečným smyslem života a postupně a metodicky jsme zapomněli naši původní otázku. Zapomněli jsme, že pořád ještě nevíme, kvůli čemu vlastně máme přežívat.“

Z okénka jsem hluboko pod sebou viděl velké město. Soudě podle dráhy našeho letu jsem si myslel, že je to Orlando na Floridě. Překvapila mě geometričnost ulic a bulvárů, plánovaný řád toho, co tady lidé postavili. Podíval jsem se na Dobsona. Měl zavřené oči a vypadalo to, že spí. Přes hodinu mi ještě vykládal o Druhém vhledu, pak jsme dostali oběd a jedli jsme a vyprávěl jsem mu o Charlene a o tom, proč jsem se rozhodl přijet do Peru. Potom jsem se už chtěl jenom dívat ven z okna na útvary země dole a přemýšlet o tom, co mi řekl.

„Tak co si myslíte?“ zeptal se mě najednou a podíval se ospale přese mě. „Pochopil jste Druhý vhled?“

„Nejsem si jist.“

Pokývl směrem k dalším cestujícím. „Cítíte, že máte jasnější perspektivu v pohledu na lidský svět? Vidíte, jak byli všichni předpojatí? Tahle perspektiva toho spoustu vysvětluje. Kolik znáte lidí, kteří jsou posedlí svou prací, kteří jsou na ní drogově závislí nebo mají nemoci způsobené stresem a nedokáží zpomalit? Nedokáží to, protože jsou navyklí odvádět od toho vlastní pozornost, redukovat život jenom na jeho praktické stránky. A dělají to proto, aby se vyhnuli uvědomění si, jak nejistí si jsou životem, který vedou.“

Druhý vhled rozšiřuje naše vědomí historického času,“ dodal. „Ukazuje nám, jak pozorovat kulturu nejen z perspektivy našich vlastních životů, ale z perspektivy celého milénia. Odhaluje nám naši předpojatost a tak nás nad ni pozvedá. Právě jste zakusil tuto dlouhou historii. Teď žijete v *prodloužené přítomnosti*. Když se podíváte na lidský svět teď, měl byste být schopni jasně vidět tuto posedlost, tuto intenzivní zaujatost ekonomickým pokrokem.“

„Ale co je na tom špatného?“ protestoval jsem. „V tom spočívá velikost západní civilizace.“

Hlasitě se zasmál. „Samozřejmě máte pravdu. Nikdo neříká, že to bylo špatné. Ve skutečnosti Rukopis říká, že předpojatost byl nutný vývoj, stadium evoluce lidstva. Ale teď už jsme strávili dost času tím, že jsme se v tomto světě zabydlovali. Je načase se probrat z předpojatosti a znovu uvažovat o základní otázce. Co je za životem na této planetě? Proč jsme doopravdy tady?“

Dlouho jsem se na něj díval a pak jsem se ho zeptal: „Myslíte, že další vhledy tento smysl naší existence vysvětlují?“

Dobson se narovnal. „Myslím, že to stojí za prozkoumání. Jenom doufám, že nikdo nezničí zbytek Rukopisu, než budeme mít příležitost to zjistit.“

„Jak si může peruánská vláda myslet, že zničí důležitou památku a že jí to projde?“ zeptal jsem se.

„Udělal to skrytě,“ odpověděl. „Oficiálně tvrdí, že žádný Rukopis neexistuje.“

„Myslel bych, že všichni vědci za to budou bojovat.“

Podíval se na mě s rozhodným výrazem. „To ano. Proto se vracím do Peru. Reprezentují deset předních vědců, kteří všichni žádají zveřejnění původního rukopisu. Poslal jsem dopis odpovědným ministrům peruánské vlády a oznámil jsem jim, že přijíždím a že očekávám spolupráci.“

„Aha. Jsem zvědavý, jak vám odpoví.“

„Asi to popřou. Ale aspoň to bude oficiální začátek.“

Odvrátil se, hluboce ponořený v myšlenkách, a já jsem se znovu díval z okna. Při pohledu dolů mě napadlo, že letadlo, ve kterém cestujeme, obsahuje ve své technologii čtyři staletí pokroku. Naučili jsme se hodně o manipulaci s přírodními zdroji, které jsme našli na Zemi. Kolik lidí, přemítal jsem, kolik generací bylo potřeba na vytvoření výrobků a znalostí potřebných k tomu, aby bylo postaveno tohle letadlo? A kolik jich strávilo své celé životy v zaměření na jediný nepatrný aspekt, jeden malý krůček, aniž by kdy pozvedli hlavy z této předpojatosti?

Najednou, v tomto okamžiku, jako by rozpětí historie, o kterém jsme s Dobsonem debatovali, plně vstupovalo do mého vědomí. Viděl jsem celé tisíciletí jasně, jako by to byla část mého vlastního života. Před tisíci lety jsme žili ve světě, kde Bůh a lidská duchovnost byly jasně definovány. A pak jsme to ztratili, nebo lépe řečeno, jsme se rozhodli, že v našem příběhu jde o víc. Proto jsme vyslali průzkumníky, aby objevili skutečnou pravdu a donesli nám ji zpátky, a když jim to trvalo příliš dlouho, stali jsme se předpojatými, jednostranně zaujatými novým světským smyslem, zabydlováním světa, vytvářením většího pohodlí pro sebe samé.

A to se nám podařilo. Objevili jsme, že kovové rudy se dají roztavit a tvarovat do všech možných zařízení. Objevili jsme zdroje energie, nejdřív páru, pak plyn, elektřinu a jaderné štěpení. Zmechanizovali jsme zemědělství a masovou výrobu a teď máme obrovské továrny na všelijaké zboží a rozsáhlé obchodní sítě.

Všechno to bylo poháněno voláním po pokroku, přáním jedinců zajistit si vlastní bezpečnost, své vlastní cíle, zatímco jsme čekali na příchod pravdy. Rozhodli jsme se vytvořit pohodlnější a radostnější život pro sebe a své děti, a v pouhých čtyřech letech naše jednostranná zaujatost vytvořila lidský svět, kde teď dovedeme vyrábět veškeré myslitelné pohodlí. Problém je v tom, že naše cílevědomé, posedlé snažení přemoci přírodu a zajistit si větší pohodlí vedlo ke znečištění přírodních zdrojů planety a až na samu hranici zhroutil. V této cestě už nemůžeme dál pokračovat. Dobson měl pravdu. Druhý vhléd způsobil, že změna našeho vědomí se mi zdála nevyhnutelná.

V usilování naší kultury jsme dosáhli vrcholu. Dosáhli jsme toho, o co jsme se kolektivně snažili, a když se to stalo, naše předpojatost se rozbila a my se probouzíme k něčemu jinému. Mohl jsem téměř vidět pohybovou energii moderní doby, jak se s přibližujícím se koncem tisíciletí zpomaluje. Čtyři sta let stará posedlost je dovršena. Vytvořili jsme prostředky materiální jistoty a teď to vypadá že jsme ustrnuli jakoby v nehybném bodě – abychom zjistili, proč jsme to dělali.

V obličejích cestujících kolem sebe jsem viděl známky předpojatosti, ale pomyslel jsem si, že rozpoznávám i krátké záblesky vědomí. Kolik z nich, pomyslel jsem si, už si všimlo shod okolností?

Letadlo se naklonilo dopředu a začalo klesat. Letuška oznámila, že brzo přistaneme v Limě.

Řekl jsem Dobsonovi jméno svého hotelu a zeptal jsem se ho, kde bude bydlet on. Pověděl mi, ve kterém hotelu bude bydlet on, a řekl, že je jen něco přes tři kilometry od mého.

„Jaké máte plány?“ zeptal jsem se.

„Přemýšleli jsme o tom,“ odpověděl. „Myslím, že první věc bude navštívit americké vyslanectví a říct jim, proč jsem tady, jen aby o tom věděli.“

„Dobrý nápad.“

„Pak si promluvíme s tolika peruánskými vědci, s kolika to půjde. Vědci na univerzitě v Limě mi řekli, že o Rukopise nic nevědí, ale existují jiní vědci, kteří pracují v různých zříceninách a možná by o tom chtěli mluvit. A co vy? Co máte v plánu?“

„Nemám žádný plán,“ odpověděl jsem. „Vadilo by vám, kdybych se k vám připojil?“

„Vůbec ne. Chystal jsem se vám to navrhnout.“

Když letadlo přistálo, vyzvedli jsme si zavazadla a domluvili jsme se, že se sejdeme později v Dobsonově hotelu. Vyšel jsem ven a ve slábnoucím světle soumraku jsem zamával na taxík. Vzduch byl suchý a vanul velice svěží vítr.

Když můj taxík odjížděl od chodníku, všiml jsem si, že za námi se rychle pustil jiný taxík a pak nás sledoval v dopravním ruchu. Zůstal za námi i po několika zatáčkách a na zadním sedadle jsem rozeznal osamělou postavu. Žaludek se mi sevřel nervozitou. Požádal jsem řidiče, který mluvil anglicky, aby nejezdil přímo do hotelu, ale aby chvíli křižoval městem. Řekl jsem mu, že si chci prohlédnout město. Splnil mé přání bez poznámky. Taxík jel za námi. Co to všechno mělo znamenat?

Když jsme přijeli k hotelu, řekl jsem řidiči, aby zůstal v autě, otevřel jsem dveře a předstíral jsem, že platím za jízdu. Druhý taxík přirazil k chodníku v určitém odstupu od nás. Vystoupil z něj nějaký muž a pomalu šel ke vchodu do hotelu.

Skočil jsem zpátky do vozu a přibouchl jsem dveře. Řekl jsem řidiči, aby vyrazil a jel dál. Když jsme pospíchali pryč, muž vyšel do ulice a pozoroval nás, dokud jsme nebyli z dohledu. Viděl jsem ve zpětném zrcátku obličej svého řidiče. Prohlížel si mě s napjatým výrazem. „Promiňte,“ řekl jsem mu. „Rozhodl jsem se, že budu bydlet jinde.“ Snažil jsem se o úsměv a řekl jsem mu jméno Dobsonova hotelu – ačkoli současně se mi chtělo vrátit se okamžitě na letiště a nastoupit do prvního letadla do Států.

Půl bloku před cílem jsem řekl řidiči, aby sjel k chodníku.

„Počkejte tady,“ řekl jsem mu. „Hned se vrátím.“ Ulice byly plné lidí, většinou místních Peruánců. Ale tu a tam jsem míjel nějaké Američany nebo Evropany. Když jsem tady viděl turisty, cítil jsem se jaksi bezpečnější. Asi padesát metrů od hotelu jsem se zastavil. Něco nebylo v pořádku. Najednou se ozvaly výstřely a vzduch prořízly výkřiky. Lidé přede mnou se vrhli k zemi, a tak se mi otevřel výhled dolů na chodník. Dobson utíkal směrem ke mně, s rozšířenými očima, zpanikařený. Za ním běželi pronásledovatelé. Jeden vystřelil do vzduchu a přikázal Dobsonovi, aby se zastavil.

Jak ke mně běžel blíž, Dobson se na mě podíval a pak mě poznal. „Utíkejte!“ zaječel. „Proboha utíkejte!“ Otočil jsem se a v hrůze jsem vběhl do nějaké uličky. Přede mnou byl plot stlučený z prken a blokoval mi cestu. Když jsem k němu doběhl, vyskočil jsem co nejvyš, zachytil jsem se na vršcích prken rukama a přehodil jsem pravou nohu přes vrch. Když jsem přetáhl i levou nohu a spouštěl jsem se na druhou stranu, podíval jsem se zpátky do uličky. Dobson zoufale utíkal. Ozvaly se další výstřely. Zakopl a upadl. Pokračoval jsem ve slepém běhu, přeskakoval jsem hromady odpadků a stohy kartónových krabic. Na okamžik mi připadalo, že za sebou slyším kroky, ale neodvažoval jsem se ohlédnout. Přede mnou ulička ústila do širší ulice, která byla také plná lidí, zjevně ničím neznepokojených. Když jsem do ní vběhl, troufl jsem si vrhnout pohled zpátky. Srdce mi tlouklo. Nikdo tam nebyl. Spěšně jsem se vydal dál po chodníku doprava a snažil jsem se splynout s davem. Proč Dobson utíkal, ptal jsem se sám sebe. Zabili ho?

„Počkej okamžik,“ pronesl někdo hlasitým šepotem za mým levým ramenem. Chtěl jsem vyrazit na útěk, ale on mě chyty za paži. „Prosím, počkej chvíli,“ řekl znova. „Viděl jsem, co se stalo. Pokouším se ti pomoci.“

„Kdo jste?“ zeptal jsem se rozechvěle.

„Jsem Wilson James,“ řekl. „Vysvětlím to později. Ted se ale musíme odtud dostat pryč.“

Něco v jeho hlase a chování zmírnilo moji paniku, a tak jsem se rozhodl jít za ním. Šli jsme nahoru ulicemi a do obchodu s koženým zbožím. Pokývl na muže stojícího za pultem a vedl mě do zatuchlé místnosti v zadu. Zavřel dveře a zatáhl záclony.

Byl to šedesátník, ačkoli působil mnohem mladším dojmem. Dělal to možná jeho jiskrné oči. Pleť měl tmavě hnědou a vlasy černé. Vypadal jako Peruánc, ale mluvil anglicky skoro jako Američan. Měl na sobě jasně modré tričko a džíny.

„Tady budeš na chvíli v bezpečí,“ řekl. „Proč po tobě jdou?“

Neodpověděl jsem.

„Jsi tady kvůli Rukopisu, vid’?“ zeptal se.

„Jak to víš?“

„Myslím, že ten muž s tebou je tady ze stejného důvodu.“

„Ano. Jmenuje se Dobson. Jak víš, že jsme byli dva?“

„Mám místnost přes uličku. Díval jsem se z okna a honili vás.“

„Zastřelili Dobsona?“ zeptal jsem se a předem jsem se děsil odpovědi.

„Nevím,“ řekl. „Neviděl jsem to. Ale jakmile jsem uviděl, že jsi jim unikl, seběhl jsem po zadním schodišti, abych se s tebou setkal. Myslel jsem si, že bych ti možná mohl pomoci.“

„Proč?“

Na okamžik se na mě díval, jako by si nebyl jistý, co mi má odpovědět. Pak jeho výraz nabyl vřelosti. „Ty to nepochopíš, ale stál jsem tam u okna a myslel jsem zrovna na jednoho starého přítele. Ted’ je mrtvý. Zemřel, protože si myslel, že by lidé měli vědět o Rukopise. Když jsem viděl, co se děje v uličce, uvědomil jsem si, že bych ti měl pomoci.“

Měl pravdu. Nerozuměl jsem tomu. Měl jsem ale pocit, že mu mohu naprosto důvěřovat. Chystal jsem se na něco dalšího zeptat, když promluvil znova.

„O tom můžeme mluvit později,“ pověděl mi. „Myslím, že teď bychom se raději měli přesunout na bezpečnější místo.“

„Počkej chvíli, Wilson,“ řekl jsem. „Chci jedinou věc, dostat se zpátky do Států. Jak by to šlo udělat?“

„Říkej mi Wile odpověděl. „Nemyslím, že bys měl zkoušet jet na letiště, teď ještě ne. Jestli tě ještě hledají, budou tam kontroly. Mám nějaké přátele, kteří žijí venku za městem. Schovají tě. Existuje několik dalších cest ven, ze kterých si můžeš vybrat. Když budeš připravený, ukážou ti, kudy jít dál.“

Otevřel dveře do místnosti a ověřil si, kdo je v krámku, pak vyšel ven a rozhlédl se po ulici. Když se vrátil, naznačil mi, abych šel za ním. Šli jsme dolů ulicí k modrému džípu, na který Wil ukázal. Když jsme nastoupili, všiml jsem si, že na zadním sedadle je pečlivě zabalené jídlo, stany a tašky, jako na dlouhý výlet.

Jeli jsme mlčky. Opřel jsem se dozadu do sedadla a pokoušel jsem se uvažovat. Žaludek jsem měl stažený strachy. Tohle jsem rozhodně nečekal. Co kdyby mě bývali chytli a uvěznil v peruánském vězení, nebo rovnou zabili? Musel jsem zhodnotit situaci. Neměl jsem s sebou oblečení, ale měl jsem peníze a jednu kreditní kartu, a z nějakého důvodu jsem důvěřoval Wilovi.

„Co jste ty a – jak se jmenuoval, Dobson – udělali, že po vás ti lidé šli?“ zeptal se Wil najednou.

„Nic, o čem bych věděl,“ odpověděl jsem. „Setkal jsem se s Dobsonem v letadle. Je historik a přijel jsem, aby oficiálně zkoumal Rukopis. Reprezentuje větší skupinu vědců.“

Wil vypadal překvapeně. „Věděla vláda o tom, že přijíždí?“

„Ano, napsal vládním úředníkům, že si přeje spolupráci. Nemohu uvěřit tomu, že se pokusili ho uvěznit. Dokonce ani neměl s sebou své kopie.“

„On měl kopie Rukopisu?“

„Jenom dvou prvních vhlédů.“

„Nevěděl jsem, že ve Spojených státech jsou jejich kopie. Kde je získal?“

„Na jedné dřívější cestě se dověděl, že jistý kněz ví o Rukopise. Nenašel ho, ale našel kopie Rukopisu schované za jeho domem.“

Wil vypadal smutně. „José.“

„Kdo?“ zeptal jsem se.

„Byl to přítel, o kterém jsem ti povídal, ten, kterého zabili. Pevně věřil, že o Rukopise se musí dozvědět co nejvíc lidí.“

„Co se s ním stalo?“

„Byl zavražděn. Nevíme, kým. Jeho tělo našli v lese daleko od jeho domu. Ale musím si myslet, že to byli jeho nepřátelé.“

„Vláda?“

„Jistí lidé ve vládě a v církvi.“

„Jeho církve by zašla tak daleko?“

„Možná ano. Církev je tajně proti Rukopisu. Existuje několik kněží, kteří tomuto dokumentu rozumí a skrytě ho obhajují, ale musí být velice opatrní. José o něm mluvil otevřeně s každým, koho to zajímalo. Varoval jsem ho měsíce před jeho smrtí, aby víc rozlišoval, aby přestal dávat kopie každému, kdo za ním přišel. Řekl mi, že dělá to, o čem je přesvědčený, že to musí dělat.“

„Kdy byl Rukopis poprvé objevený?“ zeptal jsem se. „Poprvé byl přeložen před třemi lety. Ale nikdo neví, kdy ho poprvé objevili. Originál koloval po mnoho let, jak si myslíme, mezi Indiány, až ho našel José. On sám ho přeložil. Samozřejmě, jakmile církve zjistila, co Rukopis říká, pokusila se potlačit ho úplně. Teď už máme jen kopie. Myslíme si, že originál zničili.“

Wil řídil auto východním směrem, ven z města. Jeli jsme po úzké dvouproudé silnici skrz silně zavlažované území. Minuli jsme několik malých domků z prken a pak velkou pastvinu s drahým oplocením.

„Řekl ti Dobson o prvních dvou vhlédech?“ zeptal se Wil.

„Řekl mi o Druhém vhlédu,“ odpověděl jsem. „Mám přítelkyni, která mi řekla o Prvním. Mluvila už předtím s knězem, myslím, že to byl José.“

„Rozumíš těm dvěma vhlédům?“

„Myslím, že ano.“

„Chápeš, že náhodná setkání často mají hlubší smysl?“

„Zdá se mi,“ řekl jsem, „jako by tahle celá cesta byla jedna shoda okolností za druhou.“

„To se začne dít, jakmile jsi bdělý a máš spojení s energií.“

„Spojení?“

Wil se usmál. „To je něco, o čem se zmiňuje Rukopis dál.“

„Rád bych o tom slyšel,“ řekl jsem.

„Promluvme si o tom později,“ řekl a naznačil pohybem hlavou, že stáčí vozidlo na šterkovou příjezdovou cestu. Asi třicet metrů před námi byl skromný dřevěný dům. Wil zajel pod velký strom po pravé straně domu a zastavil.

„Můj přítel pracuje pro majitele velké farmy, který vlastní většinu půdy na tomto území,“ řekl, „a poskytuje mu tento dům. Ten muž je velice mocný a tajně podporuje Rukopis. Tady budeš v bezpečí.“

Světlo na verandě se zachvělo a ven se vyřítíl malý shrbený muž, který vypadal jako místní Peruánc. Široce se usmíval a říkal něco nadšeně ve španělštině. Když přiběhl k džípu, poplácal Wila po zádech skrz otevřené okénko a podíval se potěšeně přes něj na mě. Wil ho požádal, aby se mluvil anglicky, a pak nás představil.

„Potřebuje trochu pomoci,“ řekl mu Wil. „Chce se vrátit do Států, ale bude muset být velice opatrný. Myslím, že ho tady nechám s tebou.“

Muž se na Wila pozorně podíval. „Ty se zase chystáš pátrat po Devátém vhledu, co?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl Wil a vystoupil z džípu.

Otevřel jsem dveře a obešel jsem vůz. Wil a jeho přítel se loudali k domu a hovořili o něčem, co jsem nemohl zaslechnout. Když jsem šel nahoru k nim, muž řekl: „Začnu s přípravami,“ a pak odešel pryč. Wil se ke mně obrátil.

„Co myslíš tím,“ zeptal jsem se, „když se tě ptal na Devátý vhled?“

„To je část Rukopisu, která nebyla nikdy nalezena. V originálním textu bylo osm vhledů, ale mluví se v nich ještě o jednom, Devátém, vhledu. Mnoho lidí ho už hledalo.“

„Víš, kde je?“

„Ne, nevím.“

„Tak jak ho budeš hledat?“

Wil se usmál. „Stejně jako José našel těch osm původních. A stejně jako ty jsi našel ty první dva a pak jsi narazil na mě. Když se dokážeš spojit s energií a shromáždit jí dostatek, pak se ti začnou neustále dít shody okolností.“

„Řekni mi, jak to udělat,“ žádal jsem ho. „Který vhled to je?“

„Wil se na mě podíval, jako by odhadoval úroveň mého porozumění. „Jak se spojit s energií, o tom není jen jeden vhled. Je to ve všech. Vzpomínáš si na Druhý vhled, tam, kde popisuje, jak budou do světa vysláni průzkumníci, používající vědecké metody, aby objevili smysl lidského života na této planetě? Ale jak se nevrátí zpátky?“

„Ano.“

„No, tak zbytek vhledů představuje odpovědi, které se k nám konečně vrací. Ale nepocházejí od institucionalizované vědy. Odpovědi, o kterých mluvím, pocházejí z mnoha různých oblastí výzkumu. Objevy fyziky, psychologie, mystiky a náboženství, ty všechny tvoří novou syntézu, založenou na vnímání shod okolností.“

Učíme se podrobnostem toho, co tyto náhody znamenají, jak fungují, a přitom budujeme celý nový pohled na život, vhled po vhledu.“

„Potom tedy chceš slyšet o každém vhledu,“ řekl jsem. „Můžeš mi je vysvětlit, než odejdeš?“

„Zjistil jsem, že takhle to nefunguje. Musíš sám objevit každý z nich různými způsoby.“

„Jak?“

„Prostě se to stane. Nefungovalo by, kdybych ti to jen řekl. Měl bys sice informaci o každém z nich, ale neosvojil by sis vhledy samotné. Musíš je objevit v běhu svého vlastního života.“

Dívali jsme se mlčky jeden na druhého. Wil se usmíval. Hovor s ním působil, že jsem cítil neuvěřitelnou životní energii.

„Proč se teď vydáváš za Devátým vhledem?“ zeptal jsem se.

„Je na to správná doba. Dělal jsem tady průvodce, a tak tady znám terén, a rozumím všem osmi vhledům. Když jsem byl v okně nad uličkou a myslel jsem na Joseho, už jsem byl rozhodnutý ještě jednou se vypravit na sever. Devátý vhled je tam někde. To vím. A nemládnu. Kromě toho jsem měl vidění sám sebe, jak ho nalézám a dozvídám se, co říká. Ví, že je to nejdůležitější ze všech vhledů. Dává všechny ostatní do perspektivy a ukazuje nám skutečný smysl života.“

Najednou se odmlčel a vypadal vážně. „Odjel bych o třicet minut dřív, ale měl jsem nutkavý pocit, že jsem něco zapomněl.“ Znova se odmlčel. „A právě tehdy ses objevil ty.“ Dlouho jsme se dívali jeden na druhého.

„Myslíš, že bych měl jet s tebou?“ zeptal jsem se. „Co si myslíš ty?“

„Nevím,“ řekl jsem nejistě. Cítil jsem se zmatený. Příběh mé peruánské cesty se mi míhal před očima: Charlene, Dobson, teď Wil. Přijel jsem do Peru z mírné zvědavosti a teď jsem se najednou skrýval, byl jsem bezděčným uprchlíkem, který dokonce ani nevěděl, jaký je cíl jeho snažení. A nejdívnější ze všeho bylo, že v tomto okamžiku jsem nepocíťoval hrůzu ani naprostou paniku, ale naopak jsem byl ve stavu nadšeného vzrušení. Správně bych snad měl sebrat všechny svůj důvtip a instinkty a snažit se dostat domů, ale místo toho jsem opravdu chtěl jít s Wilem – do něčeho, co nepochybně bude skrývat další nebezpečí. Když jsem uvažoval o možnostech, které mám na výběr, uvědomil jsem si, že ve skutečnosti žádné nemám. Druhý vhled ukončil jakoukoli možnost se vrátit k mým starým předpojatostem. Pokud si mám udržet rozšiřující se vědomí, musím jít vpřed.

„Mám v plánu tady strávit noc,“ řekl Wil. „Tak budeš mít do zítřka do rána čas na rozmyšlenou.“

„Už jsem se rozhodl,“ řekl jsem mu. „Chci jet.“

ZÁLEŽITOST ENERGIE

Vstali jsme za svítání a celé dopoledne jsme jeli skoro úplně mlčky autem na východ. Wil se už předtím zmínil, že pojedou přímo přes Andy do místa, kterému říkal Vysoká Selva: měl to být kraj lesnatých kopců a náhorních plošin, ale nic víc mi o tom neřekl.

Položil jsem mu několik otázek, týkajících se jeho osoby a cíle naší cesty, ale on jen zdvořile odmítnul a naznačil mi, že se chce soustředit na řízení. Nakonec jsem se plně přestal pokoušet o hovor a soustředil jsem se místo toho na pozorování krajiny. Pohledy z vrcholů hor byly omračující. Kolem poledne, když jsme dojeli na poslední strmý hřeben, jsme se zastavili na jedné vyhlídce. V džípu jsme si snědli sendviče k obědu a podívali jsme se dolů do širokého, pustého údolí. Na druhé straně údolí se rozprostíraly nižší kopce, pokryté zeleným porostem. Při obědě mi Wil řekl, že strávíme noc v usedlosti Vicente. Je to starý statek z devatenáctého století, který původně patřil španělské katolické církvi. Vysvětlil mi, že Vicente teď vlastní jeho přítel a využívá ho pro pořádání obchodních a vědeckých konferencí.

Omezil se na tento stručný výklad a pokračovali jsme v mlčenlivé jízdě. O hodinu později jsme přijeli do Vicente, vstoupili jsme do statku velkou branou z oceli a kamene a pokračovali jsme severovýchodním směrem nahoru po úzké šterkové cestě. Ještě jednou jsem se zkusil zeptat se na několik věcí týkajících se Vicente a toho, proč jsme tady, ale stejně jako předtím Wil odmítl odpovídat na mé otázky, s tím rozdílem, že tentokrát mi navrhl, abych se soustředil na krajinu.

Krása Vicente mě okamžitě zasáhla. Byli jsme obklopeni sytě zbarvenými pastvinami a sady, tráva tady vypadala nezvykle zelená a zdravá. Rostla bujně dokonce i pod ohromnými duby, které vyrůstaly z pastvin ve zhruba třicetimetrových odstupech. Něco na těchto obrovských stromech vypadalo neuvěřitelně přitažlivě, ale nedovedl jsem přesně říct co.

Asi tak po kilometru a půl se cesta stočila na východ a nahoru do mírného svahu. Nahoře na vršku stál statek, velká budova ve španělském stylu, postavená z otesaných kmenů a šedého kamene. Zdálo se, že musí mít nejméně padesát místností, a podél celé její jižní stěny se táhla velká veranda. Na dvoře u statku rostly ještě obrovitější duby, na záhonech kvetly exotické květiny a cestičky byly lemovány oslnivými květinami a kapradinami. Na verandě a mezi stromy byly roztroušeny skupinky klidně rozmlouvajících lidí.

Když jsme vystoupili z auta, Wil se chvíli zdržel tím, že pozoroval okolí. Za statkem směrem k východu se země svažovala postupně dolů, pak přešla do rovinaté krajiny luk a lesů. V dálce se rýsoval další modravý hřeben hor.

„Myslím, že zajdu dovnitř a ověřím si, jestli mají pro nás místo,“ řekl Wil. „Co kdyby ses tady chvíli rozhlédl kolem? Tohle místo se ti bude líbit.“

„Taky si myslím!“ souhlasil jsem.

Na odchodu se obrátil a podíval se na mě. „Určitě si zajdi do výzkumných zahrad. Uvidíme se při večeři.“

Wil mě zjevně chtěl z nějakého důvodu nechat samotného, ale nestaral jsem se, co ho k tomu vedlo. Cítil jsem se výborně a necítil jsem už ani trochu úzkosti. Wil už mi řekl, že protože Vicente přináší podstatné zisky od turistů, vláda od něj vždycky dává ruce pryč, dokonce i přesto, že se tady často diskutovalo o Rukopise.

Přitahovala mě skupina velkých stromů a cesta vinoucí se k jihu, a tak jsem se tam vydal. Když jsem došel ke stromům, viděl jsem, že cestička pokračuje skrz malou ocelovou branku a dolů po několika kamenných schodech na louku, plnou divokých květin. V dálce rostl nějaký sad, pak následoval malý potůček a další les. V brance jsem se zastavil a několikrát jsem se zhluboka nadechl. Obdivoval jsem krásu před sebou.

„Je to krása, vid’?“ ozval se za mnou neznámý hlas.

Rychle jsem se otočil. Za mnou stála nějaká třicátnice, spíš ke čtyřicítce, s batůžkem na zádech.

„To určitě je,“ řekl jsem. „Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

Chvilku jsme se dívali na pole, prostírající se před námi, a na kaskády tropických rostlin na terasovitých záhonech po obou stranách od nás. Pak jsem se zeptal: „Nevíte náhodou, kde jsou tady výzkumné zahrady?“

„Jasně,“ řekla. „Právě tam jdu. Ukážu ti je.“

Když jsme se vzájemně představili, sešli jsme dolů po schodech a dál po dobře prošlapané cestě vedoucí jižním směrem. Žena se jmenovala Sarah Lornerová, měla pískové vlasy a modré oči a dalo by se o ní říct, že měla dívčí vzhled, kdyby se nechovala tak seriózně. Několik minut jsme šli mlčky.

„Jsi tady poprvé?“ zeptala se mě.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Nevím o tomhle místě mnoho.“

„No, já jsem tady už skoro rok, a tak tě můžu dostat do obrazu. Asi tak před dvaceti lety se tohle místo stalo oblíbeným střediskem pro pořádání mezinárodních vědeckých setkání. Různé vědecké organizace tady pořádaly konference, hlavně biologové a fyzici. Pak před několika lety...“ Na okamžik zaváhala a podívala se na mě. „Slyšel jsi o Rukopise, který objevili tady v Peru?“

„Ano, slyšel,“ řekl jsem. „Slyšel jsem o prvních dvou vhladech.“ Chtěl jsem jí říct, jak fascinovaný jsem tím dokumentem, ale držel jsem se zpátky, protože jsem si nebyl jistý, jestli jí mohu úplně důvěřovat.

„Myslela jsem si, že jsi možná ten případ,“ řekla. „Vypadalo to, jako bys tady sbíral energii.“

Přešli jsme dřevěný most přes potok. „Jakou energii?“ zeptal jsem se.

Zastavila se a opřela se o zábradlí mostu. „Víš něco o Třetím vhledu?“

„Nic.“

„Popisuje nové chápání fyzického světa. Říká, že se my, lidé, naučíme vnímat to, co původně bylo neviditelným druhem energie. Naši usedlost vyhledávají vědci, kteří tento jev studují a debatují o něm.“

„To si vědci myslí, že ta energie je skutečná?“ zeptal jsem se.

Otočila se zpátky a pokračovala v chůzi přes most. „Jen několik z nich,“ odpověděla, „a trochu se o to hádáme.“

„Jsi také vědecká pracovnice?“

„Učím fyziku na malé vysoké škole v Maine.“

„Tak proč s tebou někteří vědci nesouhlasí?“

Na okamžik se odmlčela, jako by přemýšlela. „Musíš chápat historii vědy,“ řekla pak a dívala se na mě, jako by se chtěla zeptat, jestli chci proniknout do tohoto tématu hlouběji. Přikývl jsem, aby pokračovala.

„Uvažuj na okamžik o Druhém vhledu. Po pádu středověkého pohledu na svět jsme si my na západě najednou uvědomili, že žijeme v naprosto neznámém vesmíru. Pokoušeli jsme se porozumět jeho podstatě a při tomto procesu jsme museli nějak oddělovat fakta od pověr. Proto jsme si my vědci vyvinuli zvláštní postoj, známý jako vědecká skepse, která požaduje spolehlivé důkazy pro jakékoli nové tvrzení o světě. Než čemukoli uvěříme, chceme důkazy, které jsou viditelné a uchopitelné rukama. Každá myšlenka, která se nedá ověřit nějakým fyzickým způsobem, byla systematicky odmítána.“

„Bůh ví,“ pokračovala, „že tento postoj nám dobře sloužil, když šlo o běžnější jevy v přírodě, o předměty jako jsou skály, tělesa a stromy, objekty, které mohou všichni vidět, ať jsou skeptičtí, jak chtějí. Rychle jsme se do toho pustili, pojmenovali jsme každou část fyzického světa a přitom jsme se pokoušeli objevit, proč svět funguje tak, jak funguje. Nakonec jsme udělali závěr, že všechno, co se děje v přírodě, je řízeno nějakým přírodním zákonem, že každá událost má přímou fyzickou a pochopitelnou příčinu.“ Usmála se na mě vědoucně.

„Víš, v mnoha směrech se vědci nelišili tak moc od jiných lidí v naší epoše. Rozhodli jsme se všichni společně, že ovládneme tohle místo, které obýváme. Měli jsme představu, že vytvoříme takové pojetí vesmíru, které učiní svět pro nás bezpečným a ovládnutelným. Díky skeptickému postoji jsme zůstali soustředění na konkrétní problémy, a tak se naše existence zdála ještě jistější.“

Šli jsme po klikatící se cestičce od mostu přes malou louku na místo, kde stromy rostly hustěji.

„S tímto postojem,“ pokračovala, „věda systematicky odstraňovala ze světa všechno nejisté a esoterické. Usoudili jsme, po vzoru myšlení Isaaca Newtona, že vesmír vždycky funguje předvídatelným způsobem, jako ohromný stroj, protože jsme si tak dlouho dokazovali, že to tak je. Události, které se děly simultánně s jinými událostmi, ale neměly kauzální vztah, se podle nás děly jen náhodou.“

Pak došlo ke dvěma významným objevům, které znova otevřely naše oči tajemstvím vesmíru. Během posledních desetiletí toho bylo hodně napsáno o revoluci ve fyzice, ale změny ve skutečnosti pramení ze dvou hlavních oblastí, z kvantové mechaniky a z objevů Alberta Einsteina.

Celé Einsteinovo životní dílo mělo ukázat, že to, co vnímáme jako pevnou hmotu, je většinou prázdný prostor s nějak uspořádanou energií, která tím prostorem probíhá. To se vztahuje i na nás samotné. A kvantová fyzika ukázala, že když se díváme na tato uspořádání energie víc a víc zblízka, můžeme vidět znepokojující výsledky. Pokusy ukázaly, že když chcete oddělit malé části této energie, kterým říkáme elementární částice, a snažíme se pozorovat, jak fungují, už pozorování samo mění výsledky – jako by částice byly ovlivněny tím, co vědec očekává. To je pravda i tehdy, když se částice objevují na místech, kdy by to mělo být podle známých zákonů vesmíru nemožné: ve dvou místech ve stejném okamžiku, v časovém posunu dopředu nebo dozadu, a tak podobně.“

Zastavila se a znova se na mě podívala. „Jinými slovy, základní látka vesmíru v podstatě vypadá jako druh čisté energie, která se dá tvarovat lidskou vůlí a očekáváním takovým způsobem, že je to v rozporu s naším starým mechanistickým modelem vesmíru – jako by naše očekávání samo o sobě působilo, že naše energie proudí do okolního světa a ovlivňuje jiné energetické systémy. Což je samozřejmě přesně téma Třetího vhledu, který nám právě tohle předkládá k uvěření.“

Potřásla hlavou. „Naneštěstí většina vědců nebere tuhle myšlenku vážně. Spíš zůstávají skeptičtí a čekají, aby viděli, jestli to dokážeme ověřit.“

„Hej, Sarah, tady jsme!“ ozval se z dálky slabě nějaký hlas. Napravo ve vzdálenosti asi padesáti metrů na nás někdo mával.

Sarah se na mě podívala. „Potřebuju si chvíli promluvit s těmi lidmi. Mám s sebou překlad Třetího vhledu, pokud by sis chtěl tady někde najít místečko a něco si z něj přečíst, zatímco budu pryč.“

„To určitě chci,“ řekl jsem.

Vytáhla z batohu desky, podala mi je a odkráčela pryč. Vzal jsem desky a rozhlédl jsem se po místě, kde bych se mohl posadit. Tady byla lesní půda porostlá malými keříky a byla trochu vlhká, ale na východě se země zvedala k něčemu, co vypadalo jako další pahorek. Rozhodl jsem se jít tím směrem a hledat suchou zem.

Na vrcholku jsem se v údivu zarazil. Bylo to další místo oplývající neuvěřitelnou krásou. Pokroucené duby rostly v asi patnáctimetrových rozestupech a jejich široké větve se nahoře proplétaly, takže vytvářely nad hlavou

baldachýn. Na lesní půdě rostly širokolisté tropické rostliny, metr až metr a půl vysoké, s listy širokými až pětadvacet centimetrů. Mezi nimi byly roztroušené velké kapradiny a keře obsypané bílými květy.

Vybral jsem si suché místo, a usadil jsem se. Cítil jsem pach tlejícího listí a vůni květů.

Otevřel jsem desky a začal jsem se do začátku překlada. Krátký úvod vysvětloval, že Třetí vhléd přináší transformované chápání fyzikálního vesmíru. Ta slova zjevně vyjadřovala to, co mi vysvětlila Sarah. Někdy ke konci druhého milénia, předpovídal vhléd, lidé objeví novou energii, která tvoří základ všech věcí včetně nás samotných a vyzařuje z nich.

Zvažoval jsem na okamžik tuto myšlenku a pak jsem si přečetl něco, co mě fascinovalo: Rukopis říkal, že lidské vnímání této energie začne zvýšenou citlivostí ke krásě.

Když jsem o tom uvažoval, upoutal mou pozornost zvuk nějakých kroků po cestě pode mnou. Uviděl jsem Sarah přesně v okamžiku, kdy se podívala směrem k vrcholku a všimla si mě.

„Tohle místo je báječné,“ řekla, když ke mně přišla. „Už ses dostal k té části o vnímání krásy?“

„Ano,“ řekl jsem. „Ale nejsem si jistý, co to znamená.“

„Dál v Rukopise,“ řekla, „se to rozvádí podrobněji, ale stručně ti to vysvětlím. Citlivost na krásu je něco jako barometr, který každému z nás říká, jak blízko je ke skutečnému vnímání energie. To je jasné, protože jakmile jednou dokážeš tuto energii vidět, uvědomíš si, že jde o stejné kontinuum jako krása.“

„Mluvíš, jako bys ji viděla,“ řekl jsem.

Podívala se na mě bez náznaku nějakého sebevědomí. „Ano, vidím ji, ale nejdřív jsem si vyvinula hlubší vnímání krásy.“

„Ale jak tohle funguje? Copak není krása relativní?“

Zavrtěla hlavou. „Věci, které vnímáme jako krásné, se mohou lišit, ale vlastnosti, které připisujeme krásným předmětům, jsou ve skutečnosti podobné. Přemýšlej o tom. Když něco vnímáme jako krásné, víc si uvědomujeme, že je to přítomno, víc vnímáme tvar i živost barev, že je to tak? Jako by to vystoupilo. Září to. Zdá se, jako by to skoro hrálo duhovými barvami ve srovnání s nezajímavou šedí jiných, méně přitažlivých předmětů.“

Přikývl jsem.

„Podívej se na tohle místo,“ pokračovala. „Vím, že si jím unesený, protože to jsme všichni. To místo tě zasáhne. Barvy a tvary se zdají zesílené. No, a hned další úroveň vnímání je uvidět energetické pole, jak se nad tím vším vznáší.“

Musel jsem vypadat zmateně, protože se zasmála a pak řekla velice vážně: „Možná bychom se měli jít podívat do zahrad. Jsou asi půl míle dál na jih. Myslím, že ti budou připadat zajímavé.“ Poděkoval jsem jí za to, že si udělala čas, aby vysvětlovala Rukopis mně, úplně neznámému člověku, a že mi ukazuje Vicente. Pokrčila rameny.

„Připadá mi, že jsi nakloněný přátelsky tomu, co se tady pokoušíme dělat,“ řekla. „A všichni společně se snažíme mít co nejlepší vztahy s veřejností. Aby mohl tento výzkum pokračovat, potřebujeme, aby se o něm dozvěděli ve Spojených státech a všude jinde ve světě. Místní úřady nás nemají podle všeho moc rády.“

Najednou nám někdo zavolal za zády: „Promiňte, prosím!“ Obrátili jsme se a uviděli jsme tři muže, jak stoupají rychle nahoru po cestě k nám. Všichni vypadali jako čtyřicátníci a byli oblečeni v módních šatech.

„Řekl by mi někdo z vás, kde jsou výzkumné zahrady?“ zeptal se nejvyšší z nich.

„Mohli byste mi říct, co tady děláte?“ zeptala se Sarah na oplátku.

„Moji kolegové a já máme povolení od vlastníka tohoto statku prozkoumat zahrady a promluvit s někým o takzvaném výzkumu, který se tady provádí. Jsme z Peruánské univerzity.“

„Zdá se, že nesouhlasíte s výsledky našich výzkumů,“ řekla Sarah s úsměvem, ve zjevné snaze odlehčit celou situaci.

„Absolutně ne,“ řekl jiný z mužů. „Myslíme si, že je absurdní tvrdit, že lze teď spatřit nějakou tajemnou energii, když ještě nikdy nebyla pozorována.“

„Pokoušeli jste se ji uvidět?“ zeptala se Sarah. Muž ignoroval otázku a opakoval: „Můžete nám ukázat cestu k zahradám?“

„Samozřejmě,“ řekla Sarah. „Asi po stu metrech vpředu uvidíte cestičku zatáčející na východ. Jděte po ní a ani ne po půl kilometru na ně narazíte.“

„Děkuju,“ řekl vysoký muž a spěchali tím směrem.

„Poslala jsi je špatně,“ řekl jsem.

„Vlastně ne,“ odpověděla. „Tím směrem jsou jiné zahrady. A lidé, kteří jsou víc připravení na to, aby mluvili s tímhle typem skeptiků. Občas sem chodí takovíhle lidé, nejen vědci, ale také jen zvědavci, lidé, kteří nemohou začít chápat, co tady děláme... což poukazuje na problém, který existuje ve vědeckém myšlení.“

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Jak už jsem říkala, starý skeptický postoj byl ohromný, když šlo o zkoumání viditelnějších a zřejmých jevů ve vesmíru, jako jsou stromy nebo sluneční světlo nebo bouřky. Ale existuje jiná skupina pozorovatelných jevů, jemnější, kterou nemůžeš studovat – ve skutečnosti nemůžeš ani říct, jestli skutečně existují – dokud nepotlačíš

nebo neomezíš svoji skepsi a nepokusíš se jakýmkoli možným způsobem je vnímat. Když to dokážeš, pak se můžeš vrátit ke svým přísným metodám studia.“

„Zajímavé,“ řekl jsem.

Před námi končil les a uviděl jsem desítky obdělávaných políček, každé s jiným druhem pěstované rostliny. Většina byla zřejmě jedlých: rozeznával jsem všechno možné od banánů až po špenát. Na východním okraji políček byla široká šterková cestička, která ubíhala na sever, kde byla vidět cesta, zřejmě veřejná silnice. Podél cesty stála tři plechová hospodářská stavení. Pracovalo tady ve skupině čtyři nebo pět lidí.

„Tamhle vidím nějaké svoje přátele,“ řekla Sarah a ukázala směrem k nejbližší budově. „Pojďme tam. Ráda bych tě s nimi seznámila.“

Sarah mě představila třem mužům a jedné ženě, kteří všichni pracovali na výzkumech. Muži se mnou krátce pohovořili a pak se omluvili, že musí pokračovat v práci, ale žena, biologka Marjorie, měla zřejmě čas se se mnou bavit.

Zachytil jsem její pohled. „Co přesně tady zkoumáte?“ zeptal jsem se.

Zdalo se, že jsem ji chytil nepřipravenou, ale usmála se a nakonec odpověděla: „Je těžké rozhodnout se, u čeho začít,“ řekla. „Znáš Rukopis?“

„Jeho první části,“ vysvětlil jsem. „Právě jsem začal s Třetím vhledem.“

„No, tak proto tady všichni jsme. Pojď, ukážu ti to.“ Gestem naznačila, že mám jít za ní, a obešli jsme plechovou budovu k poli fazolí. Všiml jsem si, že vypadají výjimečně zdravě, bez viditelného poškození hmyzem a bez odumřelých listů. Rostly v něčem, co vypadalo jako humusovitá, skoro prachově kyprá půda, a každá rostlina byla pečlivě zasazená v takové vzdálenosti od ostatních, aby se jejich stonky a listy nikde nedotýkaly.

Ukázala na nejbližší rostlinu. „Pokoušeli jsme se pohlížet na tyto rostliny jako na celistvé energetické systémy a myslet na všechno, co potřebují k růstu – na půdu, živiny, vlhkost i světlo. Zjistili jsme, že celistvý ekosystém kolem každé rostliny je skutečně živý, jako jeden organismus. A zdraví každé části působí na zdraví celku.“

Váhala a pak řekla: „Základní věc je, že jakmile si začneme představovat rostlinu uprostřed všech energetických vztahů, začneme dostávat udivující výsledky. Rostliny v našich studiích nebyly o moc větší, ale podle výživových kritérií byly hodnotnější.“

„Jak jste to měřili?“

„Obsahovaly víc bílkovin, uhlohydrátů, vitaminů a minerálů.“

Podívala se na mě s očekáváním. „Ale to nebylo to nejužasnější! Zjistili jsme, že rostliny, které dostaly nejvíc přímé lidské pozornosti, byly dokonce ještě hodnotnější.“

„O jaký typ pozornosti šlo?“ zeptal jsem se.

„Víš,“ řekla, „když se zabýváš půdou kolem nich, když se na ně každý den chodíš dívat. A tak. Založili jsme pokus s kontrolou: jedny dostaly zvláštní pozornost a jedny ne. Pozorování se potvrdilo. A co víc,“ pokračovala, „rozšířili jsme pojetí a jeden výzkumník jim nejen věnoval pozornost, ale mentálně je žádal, aby vyrostly silnější. Ten člověk u nich opravdu seděl a soustřeďoval veškerou svou pozornost a starostlivost na jejich růst.“

„A vyrostly silnější?“

„Prokazatelně ano, a také rostly rychleji.“

„To je neuvěřitelné.“

„Ano, je...“ Její hlas se vytratil, když pozorovala staršího muže, asi šedesátníka, který k nám kráčet.

„Ten pán, který k nám jde, je odborník na výživu,“ řekla mi diskrétně. „Přišel sem poprvé asi před rokem a okamžitě si vzal dovolenou z Washingtonské státní univerzity. Jmenuje se profesor Hains. Udělal tady některé ohromné pokusy.“

Když přišel, představila nás. Byl to robustně stavěn muž s černými vlasy, na spáncích prošeďivělými. Marjorie profesora pobídla a on začal vykládat obsah svého výzkumu. Řekl mi, že nejvíc ho zajímá fungování tělesných orgánů ve vztahu ke kvalitě potravy.

Nejzajímavější jsou pro něj výsledky zvláštního zkoumání, které ukázalo, že nutričně bohaté rostliny, vypěstované ve Vicente, zvyšují dramaticky tělesnou výkonnost, a to mnohem víc, než by se dalo rozumně očekávat z výživných látek samotných, podle toho, jak chápeme jejich zpracování lidskou fyziologií. Něco, co je vlastní jen těmto rostlinám, způsobilo nečekaný, dosud nepopsaný efekt.

Podíval jsem se na Marjorii a pak jsem se zeptal: „Potom tedy soustředění pozornosti na tyto rostliny jim dodá něco, co zase lidi na oplátku naplní energií, když tyto rostliny snědí? Je to energie zmiňovaná v Rukopise?“

Marjorie se podívala na profesora. Ten se na mě trochu pousmál. „Ještě nevím,“ řekl.

Zeptal jsem se ho na jeho budoucí výzkumy a on mi vysvětlil, že chce udělat stejnou zahradu ve státě Washington a založit tam nějaké dlouhodobé pokusy, aby viděl, jestli lidé požívající tyto rostliny mají víc energie nebo jsou zdravější i po delší době. Když mluvil, nemohl jsem si pomoci a musel jsem se občas podívat na Marjorii. Najednou vypadala neuvěřitelně krásně. Její tělo se zdálo dlouhé a štíhlé, přestože měla na sobě plandavé džíny a tričko. Její oči a vlasy byly tmavě hnědé a vlasy jí spadaly ve zvlněných pramíncích do obličeje.

Cítil jsem mocnou fyzickou přitažlivost. Přesně v okamžiku, kdy jsem si tuto přitažlivost uvědomil, obrátila hlavu, podívala se mi přímo do očí a ustoupila ode mě o krok.

„Musím se s někým sejít,“ řekla. „Možná se uvidíme později.“

Rozloučila se s Hainsem, plaše se na mě usmála a vydala se podél plechové budovy a dolů po cestičce.

Po několika dalších minutách diskuse s profesorem jsem mu popřál všechno nejlepší a loudal jsem se zpátky k Sarah. Ještě pořád zaujatě hovořila s jedním výzkumníkem, ale když jsem k nim přišel blíž, podívala se na mě.

Když jsem se přiblížil, muž se usmál, přerovnal si poznámky na podložce a kráčel do budovy.

„Zjistil jsi něco?“ zeptala se mě Sarah.

„Ano,“ vykládal jsem rozrušeně. „vypadá to, že tihle lidé dělají zajímavé věci.“

Díval jsem se do země, když řekla: „Kam šla Marjorie“

Vzhlédl jsem k ní a uviděl jsem, že se tváří pobaveně.

„Říkala, že má s někým schůzku.“

„Udělal jsi jí něco?“

„Připadá mi to tak, ale neřekl jsem jí ani slovo.“

„To jsi nemusel,“ řekla. „Marjorie dokáže rozpoznat změnu v tvém poli. Bylo to úplně jasné. Já jsem to viděla až tady.“

„Změnu v čem?“

„V poli energie kolem tvého těla. Většina z nás je umí vidět, alespoň v určitém světle. Když má někdo sexuální myšlenky, jeho energetické pole začne jakoby vířit a šíří se směrem k osobě, která toho člověka přitahuje.“

To mi připadalo úplně fantastické, ale než jsem to mohl komentovat, byli jsme vyrušeni několika lidmi, kteří vyšli z plechové budovy.

„Teď je vhodná doba na projekce energie,“ řekla Sarah. „Určitě to chceš vidět.“

Následovali jsme čtyři mladíky, podle všeho studenty k záhonu kukuřice. Když jsme přišli blíž, uvědomil jsem si, že záhon se skládá ze dvou částí, každá tvořila čtverec o hraně přes tři metry. Kukuřice v jedné části byla vysoká asi šedesát centimetrů. V druhé části měla kukuřice jen asi čtyřicet centimetrů. Čtyři mladíci přišli k záhonu s vyšší kukuřicí a sedli si každý do jednoho rohu záhonu, obličejí dovnitř. Jakoby na nějaký pokyn se všichni soustředili na kukuřici. Pozdně odpolední slunce mi svítilo do zad a zalévalo záhon měkkým jantarovým světlem, ale lesy v dálce zůstávaly tmavé. Záhon kukuřice a studenti se rýsovali světle proti téměř černému pozadí.

Sarah stála vedle mě. „Tohle je dokonalé,“ řekla. „Podívej! Vidíš to?“

„Co?“

„Vysílají svoji energii do rostlin.“

Díval jsem se, ale nic jsem nerozeznával.

„Nic nevidím,“ řekl jsem.

„Dřepni si níž,“ řekla Sarah, „a soustřeď se na prostor mezi lidmi a rostlinami.“

Na okamžik jsem si myslel, že jsem zahlédl záblesk světla, ale nakonec jsem dospěl k závěru, že to byl jen odlesk něčeho, co jsem viděl předtím, nebo optický klam vzniklý v mých očích. Ještě několikrát jsem se pokusil něco uvidět a pak jsem to vzdal.

„Nedokážu to,“ řekl jsem a vstal jsem.

Sarah mě poplácala po rameni. „Nedělej si s tím starosti. Poprvé je to nejtěžší. Obvykle je potřeba experimentovat se způsobem, jak zaostřuješ oči.“

Jeden z mladíků se na nás podíval a přiložil si ukazováček na rty, a tak jsme se vrátili zpátky k budově.

„Budeš tady ve VICENTE dlouho?“ řekla Sarah. „Pravděpodobně ne,“ odpověděl jsem. „Jsem tady s mužem, který hledá poslední část Rukopisu.“

Vypadala překvapeně. „Myslela jsem, že o všech částech se už ví. Ačkoli myslím, že bych se o tom nedoslechla. Tolik mě upoutala ta část, která se týkala mé práce, že jsem nečetla moc ze zbytku.“

Instinktivně jsem sáhl do kapsy kalhot, najednou znejistělý, zda ještě mám překlad, který mi půjčila. Mě jsem ho srolovaný v zadní kapse.

„Víš,“ řekla Sarah, „zjistili jsme, že během dne existují dva časové úseky, kdy se dají nejlépe vidět energetická pole. Jeden je při západu slunce. A druhý je při jeho východu. Jestli chceš, sejdeme se zítra za úsvitu a můžu tě vzít s sebou.“

Několik vteřin jsem zvažoval její návrh a pak jsem se rozhodl, že to nemůže škodit.

„Proč ne?“ řekl jsem. „Ale budu si to muset ověřit u svého přítele a zjistit, jestli na to máme dost času.“ Usmál jsem se na ni. „Proč si myslíš, že se dokážu naučit to vidět?“

„Říkej tomu předtucha.“

Domluvili jsme se, že se sejdeme na kopci v šest ráno, a pak jsem se vydal sám na půl druhého kilometru dlouhou cestu ke statku. Slunce už úplně zmizelo, ale jeho světlo stále zalévalo šedé mraky podél obzoru oranžovými odstíny. Vzduch byl chladivý, ale nevanul žádný vítr.

Ve statku se už tvořila před pultem ve velké jídelně fronta. Měl jsem hlad a šel jsem se podívat na začátek fronty, abych viděl, jaké jídlo se podává. Wil a profesor Hains stáli poblíž čela fronty a bezstarostně spolu rozmlouvali.

„No tak,“ řekl mi Wil, „jak ses měl odpoledne?“

„Ohromně,“ odpověděl jsem.

„To je William Hains,“ dodal Wil.

„Ano,“ řekl jsem, „už se známe.“

Profesor přikývl.

Zmínil jsem se o své zítřejší časné ranní schůzce. Wil v tom neviděl žádný problém, protože ještě chtěl najít pár lidí, se kterými zatím nemluvil, a nepředpokládal, že bychom odjeli před devátou ráno.

Fronta se pak pohnula dopředu a lidé stojící za námi mě pobídlí, abych se přidal k přátelům. Stoupl jsem si vedle profesora.

„Tak co si myslíš o tom, co tady děláme?“ zeptal se Hains.

„Nevím, řekl jsem. „Pokouším se nechat si to trochu usadit v hlavě. Celá myšlenka energetických polí je pro mě nová.“

„Ta skutečnost je nová pro všechny,“ řekl, „ale zajímavá věc je, že tahle energie je to, co věda vždycky hledala: nějaká všeobecná substance, která je podkladem veškeré hmoty. Zvláště od Einsteina fyzika hledá jednotnou teorii pole. Nevím, jestli tohle je nebo není ono, ale přinejmenším tento Rukopis povzbudil zajímavé výzkumy.“

„Za jakých okolností by věda přijala tuto představu?“ zeptal jsem se.

„Kdybychom měli způsob, jak to měřit,“ řekl. „Existence této energie není ve skutečnosti tak podivná. Mistrři karate mluvili o energii, která všechno podkládá a odpovídá za jejich zjevně neproveditelné kousky za rozbíjení cihel rukama nebo sezení na jednom místě bez hnutí, když se čtyři muži pokoušeli odstrčit je. A všichni jsme viděli sportovce, kteří dělají úžasné pohyby, otáčejí se, obracejí a visí ve vzduchu způsobem, který popírá gravitaci. Všechno je to výsledek této skryté energie, ke které máme přístup. „Samozřejmě to nebude opravdu přijato, dokud to víc lidí nedokáže opravdu vidět na vlastní oči.“

„A vy jste to někdy pozoroval?“ zeptal jsem se. „Něco jsem viděl,“ řekl. „Ve skutečnosti to záleží na tom, co jsem předtím snědl.“

„Jak to?“

„No, lidé tady kolem, kteří snadno vidí energetická pole, jedí většinou zeleninu. A obvykle jedí výhradně ty vysoce hodnotné rostliny, které sami vypěstovali.“

Ukázal před sebe na pult s jídlem. „Tady je něco z toho, ačkoli díky bohu taky předkládají nějaké ryby a drůbež pro staré chlápky jako jsem já, kteří jsou drogově závislí na mase. Ale kdybych se přinutil jíst jinak, ano, potom bych něco viděl.“

Zeptal jsem se ho, proč někdy nezměnil svůj jídelníček na delší dobu.

„Nevím,“ řekl. „Starých zvyků se člověk těžko zbavuje.“

Fronta se posunula dopředu a já jsem si řekl jen o zeleninu. Všichni tři jsme se připojili k většímu stolu hostů a asi hodinu jsme volně hovořili. Pak jsme s Wilem šli k džípu, abychom z něj vyndali naše cestovní potřeby. „Viděl jsi ta energetická pole?“ zeptal jsem se ho. Usmál se a přikývl. „Moje místnost je v přízemí,“ řekl. „Tvoje je v druhém patře. Číslo 306. Můžeš si vyzvednout klíče v recepci.“

V místnosti nebyl telefon, ale služba, kterou jsem uviděl v chodbě, mě ujistila, že někdo zaklepe na moje dveře přesně v pět ráno. Uložil jsem se a ještě několik minut jsem přemýšlel. Odpoledne bylo dlouhé a naplněné zážitky. Chápal jsem už Wilovo mlčení. Chtěl, abych Třetí vhléd zažil na vlastní kůži.

Další věc, kterou jsem se uvědomil, bylo to, že mi někdo tlouče na dveře. Podíval jsem se na hodinky: pět ráno. Když služba zaklepala znovu, zavolal jsem: „Děkuju,“ dostatečně hlasitě, aby to slyšela, a pak jsem vstal a vyhlédl jsem z malého okna. Jediné znamení rána byla bledá záře na východní straně.

Vyšel jsem do chodbičky a osprchoval jsem se, pak jsem se rychle oblékl a sešel jsem dolů. Jídlna byla otevřená a pohybovalo se tu překvapující množství lidí. Vzal jsem si jen ovoce a spěchal jsem ven.

Cáry mlhy se válely na zemi a plazily se po vzdálených loukách. V korunách stromů na sebe pokřikovali ptáci. Když jsem vyšel ze statku, vršek slunce vykoukl nad obzorem na východě. Barva oblohy byla úžasná, tmavě modrá nad jasně broskvovým obzorem.

Přišel jsem na pahorek o patnáct minut dřív, a tak jsem si sedl a opřel jsem se o kmen velkého stromu. Fascinovala mě síť pokroucených větví nad hlavou. Za několik minut jsem uslyšel, jak po cestě někdo přichází, a podíval jsem se tím směrem v očekávání, že uvidím Sarah. Místo toho jsem uviděl neznámého čtyřicátníka. Sešel z cesty a kráčel směrem ke mně, ale nevšiml si mě. Když byl asi tři metry ode mě, uviděl mě a šklubl sebou. Já jsem sebou také trhl.

„Á, ahoj,“ řekl silným brooklynským přízvukem. Byl oblečený v džínách a pohorkách a vypadal výjimečně fit a sportovně. Měl kudrnaté, ustupující vlasy.

Pokývl jsem mu na pozdrav.

„Promiň, že jsem sem tak na jednou vrazil,“ řekl.

„To nevadí.“

Řekl mi, že se jmenuje Phil Stone, a já jsem mu prozradil, kdo jsem a že tady čekám na přítelkyni.

„Musíš tady dělat nějaký výzkum,“ dodal jsem. „Vlastně ani ne,“ odpověděl. „Pracuju pro univerzitu Jižní Kalifornie. Děláme studie v jiné části země o ničení deštných pralesů, ale vždycky, když mám možnost, zajedu sem a odpočívám tady. Moc rád občas zakotvím v místě, kde vypadají lesy úplně jinak.“

Rozhlédl se. „Uvědomuješ si, že některé zdejší stromy jsou pět set let staré? Je to opravdu panenský les, vzácná věc. Všechno je v dokonalé rovnováze: Větší stromy filtrují sluneční světlo a dovolují tak rozmanitým tropickým rostlinám, aby žily ve spodním patře. Rostlinný život v deštném pralese je také starý, ale vyvíjí se jinak. Je to v podstatě džungle. Tohle vypadá víc jako starý les mírného pásma, jako ve Spojených státech.“

„Nikdy jsem tady nic takového neviděl,“ řekl jsem.

„Já vím,“ řekl. „Zbývá jich jen několik. Většinu z těch, o kterých vím, prodala vláda dřevařům, jako kdyby všechno, co pro ně takový les znamená, bylo jen řezivo srovnané v kubických metrech. Ztracená škoda, že někdo zasahuje do takových míst jako je tohle. Podívej se na tu energii.“

„Ty tady dokážeš vidět energii?“ zeptal jsem se. Pozorně se na mě podíval, jako by se rozhodoval, jestli má se mnou pokračovat.

„Ano, dovedu to,“ řekl konečně.

„No, mně to nešlo,“ řekl jsem. „Zkusil jsem to včera, když meditovali s rostlinami v zahradě.“

„Já jsem taky ze začátku nedokázal vidět tak velká pole,“ řekl. „Musel jsem začít tím, že jsem se díval na své prsty.“

„Jak to myslíš?“

„Pojďme tamhle,“ řekl a ukázal na místo, kde se stromy trochu rozdělovaly, a nad hlavou nám vykukovala modrá obloha. „Ukážu ti to.“

Když jsme přišli na místo, řekl: „Nakloň se dozadu a dej špičky ukazováčků k sobě. Na pozadí měj modrou oblohu. A teď odděluj špičky, až budou od sebe asi dva centimetry, a dívej se přímo mezi ně. Co vidíš?“

„Prach, který mám na oku.“

„Toho si nevšiměj,“ řekl. „Rozostří trochu oči, přiblíž prsty k sobě a pak je zase oddal.“

Při jeho řeči jsem pohyboval prsty, nejistý si tím, co přesně myslel tím rozostřením. Konečně jsem zaměřil pohled neurčitě mezi své prsty. Oba konečky prstů byly mírně rozmazané. Přitom jsem uviděl mezi jejich špičkami něco jako proužky kouře.

„Panebože,“ řekl jsem a vysvětlil jsem, co vidím. „To je ono! To je ono!“ řekl. „Teď si s tím chvíli jen hraj.“

Dotýkal jsem se všemi prsty, pak dlaněmi a zápěstími. Pořád jsem při tom pozoroval šmouhy energie mezi částmi svého těla. Spustil jsem ruce a podíval jsem se na Phila.

„Chceš vidět moje?“ zeptal se. Stoupl si a ustoupil zpátky o několik kroků, takže měl hlavu a tělo přímo na pozadí oblohy. Pokoušel jsem se o to po několik minut, ale nějaké zvuky za zády porušily moje soustředění. Otočil jsem se a uviděl jsem Sarah.

Phil k ní popošel a zešíroka se usmál. „Čekal jsi na tuhle ženu?“

Sarah se přiblížila a také se usmívala. „Ahoj, tebe znám,“ řekla Philovi.

Vře se objali a pak se na mě Sarah podívala a řekla: „Promiň, že jdu pozdě. Z nějakého důvodu nefungoval můj duševní budíček. Ale myslím, že teď už vím proč. Dala jsem vám dvěma možnost si promluvit. Co jste tady dělali?“

„Právě se naučil, jak uvidět pole mezi prsty,“ řekl Phil. Sarah se na mě podívala. „Minulý rok jsme přesně na tomhle místě byli s Philem a učili jsme se totéž.“ Podívala se na Phila. „Co kdybychom se postavili k sobě zády. Možná uvidí energii mezi námi.“

Stáli přede mnou, obrácení k sobě zády. Navrhl jsem, aby se víc přiblížili, a oni si stoupli přede mě asi na vzdálenost půldruhého metru. Jejich siluety se rýsovaly proti obloze, která stále ještě měla tmavě modrou barvu. K mému překvapení prostor mezi nimi vypadal světlejší. Byl žlutý, nebo žlutavě růžový.

„On to vidí,“ řekl Phil, který četl můj výraz. Sarah se otočila a uchopila Phila za paži. Pak pomalu odstoupili směrem ode mě, takže byli asi tři kroky daleko. Kolem horních částí jejich těl jsem viděl bílorůžové pole energie.

„Dobře,“ řekla Sarah vážně. Přišla blíž a dřepala si ke mně. „Teď vnímej ten pohled, jeho krásu.“

Okamžitě mě uchvátily okolní tvary a formy. Zdálo se mi, že se dokážu úplně soustředit na každý z mohutných dubů, ne jenom na jednu jejich část, ale na celek. Jedinečný tvar a konfigurace větví každého z nich mě naplnily překvapením. Díval jsem se z jednoho na druhý, otáčel jsem se kolem dokola. Nějak to zvyšovalo můj pocit fyzické přítomnosti, který na mě vyzařovaly všechny duby, jako bych je viděl poprvé, nebo jako bych je alespoň poprvé plně chápal.

Najednou moji pozornost upoutalo tropické listoví pod velkými stromy. Znovu jsem se podíval na jedinečnou podobu každé rostliny. Také jsem si všiml, jak každá z rostlin žije společně s ostatními svého vlastního druhu v něčem, co jsem najednou rozpoznával jako malá společenství. Například vysoké banánovníky, připomínající stromy, byly často obklopeny malými filodendrony, které zase byly obklopeny ještě menšími

kaprad'orosty. Když jsem se díval na tento malý kousek prostředí, znovu mě překvapila jedinečnost jeho obrysů a fyzické přítomnosti.

Necele tři metry od sebe jsem si všiml zvláštní listnaté rostliny. Často jsem ji míval jako domácí rostlinu, zvláštní pestrolistý filodendron. Tahle rostlina byla tmavě zelená, s listím rozvětveným asi do šíře něco přes metr. Zdála se být v dokonale zdravém a bujném stavu.

„Ano, dívej se na tenhle, ale nezaostřeně, řekla Sarah. Udělal jsem to a hrál jsem si se zaostřením očí. V jedné chvíli jsem se pokusil zaměřit na prostor asi dvacet centimetrů od každé fyzické části rostliny. Postupně jsem začal zachycovat odlesky světla a pak jsem jednoduchou úpravou zaostření docílil toho, že jsem uviděl bublinu bílého světla, obklopující celou rostlinu.

„Teď něco vidím,“ řekl jsem.

„Podívej se kolem,“ řekla Sarah.

Ucukl jsem v šoku. Každá rostlina v dohledu měla pole bílého světla, viditelné, ale úplně průhledné, takže žádný tvar nebo barva rostlin tím neztrácely na zřetelnosti. Uvědomil jsem si, že to, co vidím, je přesah jedinečné krásy každé rostliny. Bylo to, jako bych nejdřív uviděl rostliny, potom jsem spatřil jejich jedinečnost a fyzickou přítomnost, pak se nějak zvýšila čistá krása jejich fyzického vyjádření a v tom okamžiku jsem uviděl energetická pole.

„Podívej se, jestli bys dokázal vidět tohle,“ řekla Sarah. Sedla si přede mě čelem k filodendronu. Aura bílého světla, obklopující její tělo, vybuchla směrem ven a zaplavila filodendron. Také rozsah energetického pole rostliny se rozšířil asi o metr.

„Sakra!“ vykřikl jsem a oba přátelé se zasmáli. Brzy jsem se smál sám, vědomý si zvláštnosti toho, co se tady stalo, ale necítil jsem se vůbec nesvůj z toho, že vidím bez potíží jevy, o kterých jsem ještě před několika minutami naprosto pochyboval. Uvědomil jsem si, že díky vnímání polí, spíš než díky navozování nějakých zvláštních pocitů, mi začaly připadat věci kolem mě pevnější a opravdovější než předtím. Přesto se mi zároveň všechno kolem mě začalo zdát odlišné. Jediné, k čemu bych mohl přirovnat tuto zkušenost, by byl možná film, který zvýrazňoval barvy lesa tak, aby byly tajemnější a čarovnější. Rostliny, listy, obloha najednou vystoupily svou fyzickou přítomností a jemným třpytem, který naznačoval jejich život a možná i vědomí, nad naše obyčejné chápání. Když člověk tohle uviděl, nemohl už znova považovat les za samozřejmou věc.

Podíval jsem se na Phila. „Sedni si a předej svoji energii filodendronu,“ řekl jsem. „Rád bych to porovnal.“

Phil vypadal rozpačitě. „Já to nedovedu, řekl. „Nevím proč.“ A podíval se na Sarah.

„Někteří lidé to umění a jiní ne,“ řekla. „Důvod jsme ještě nezjistili. Marjorie musí zkoušet své postgraduální studenty, aby viděla, kdo tu schopnost má. Několik psychologů se pokouší korelovat tuto schopnost s osobnostními vlastnostmi, ale důvod zatím nikdo nezná.“

„Nechte mě to zkusit,“ řekl jsem.

„Jen do toho,“ řekla Sarah.

Znova jsem se posadil obličejem k rostlině. Sarah a Phil stáli obrácení ke mně.

„Tak jak mám začít?“

„Jen soustřeď pozornost na rostlinu, jako bys ji chtěl zaplavit svou energií,“ řekla Sarah.

Podíval jsem se na rostlinu a představil jsem si energii, jak se v ní vzdouvá směrem vzhůru. Po několika minutách jsem se podíval na ně dva.

„Bohužel,“ řekla Sarah smutně, „je vidět, že nepatříš k těm několika vyvoleným.“

Podíval jsem se na Phila a udělal jsem hranou vzteklou grimasu.

Náš rozhovor byl přerušen rozzlobenými hlasy z cestičky pod námi. Skrz stromy jsme viděli skupinu procházejících mužů, kteří spolu drsně hovořili.

„Kdo jsou ti lidé?“ zeptal se Phil a podíval se na Sarah.

„Nevím, řekla. „Další lidičky, které dráždí to, co tady děláme, řekla bych.“

Podíval jsem se zpátky na les kolem nás. Všechno zase vypadalo obyčejně.

„Hele, já už nevidím energetické pole!“

„Určité věci člověka srazí zpátky na zem, co?“ poznamenala Sarah.

Phil se usmál a poplácal mě po rameni. „Teď to dokážeš kdykoli znovu. Je to jako jízda na kole. Nemusíš dělat nic víc než pozorovat krásu a pak z ní přesáhnout dál.“

Najednou jsem si vzpomněl na čas. Slunce bylo mnohem výš na obloze a lehký ranní vánek kýval stromy. Na hodinkách jsem měl 7:50.

„Myslím, že bych se měl raději vrátit,“ řekl jsem. Sarah a Phil šli se mnou. V chůzi jsem se ohlédl zpátky na zalesněný svah kopce. „Je to krásné místo,“ řekl jsem. „Je škoda, že takových míst není víc ve Spojených státech.“

„Až uvidíš energetické pole i na jiných místech,“ řekl Phil, „uvědomíš si, jak dynamický tento les je. Podívej se na ty duby. V Peru jsou velice vzácné, ale tady ve Viciente rostou. Les, ze kterého se těží dřevo, a zvláště ten, kde se pokácejí listnáče s tvrdým dřevem a pěstují se jehličnany na zisk, má velice nízkou hladinu energie. A město, s výjimkou lidí, má vůbec jiný typ energie.“

Pokusil jsem se zaostřit pozornost na rostliny podél cesty, ale chůze mě rozptylovala.

„Jste si jistí, že ta pole uvidím znova?“ zeptal jsem se. „Naprostě,“ odpověděla Sarah. „Nikdy jsem neslyšela o nikom, kdo by nedokázal zopakovat svoji zkušenost, když je jednou viděl. Měli jsme tu i výzkumníka oftalmologa a ten byl celý vzrušený, když se naučil vnímat pole. Ukázalo se, že pracoval s určitými abnormalitami vnímání, včetně různých typů barvosleposti, a udělal závěr, že někteří lidé mají v očích něco, čemu říkají liné receptory. Učil lidi, jak vidět barvy, které předtím nikdy nevnímali. Podle ně je vnímání energetických polí úplně totéž, jde o probuzení spících receptorů, něco, co může dělat teoreticky každý.“

„Přeju si, abych žil poblíž místa jako je tohle,“ řekl jsem.

To chceme všichni, odpověděl Phil a pak se podíval na Sarah. „Je tady ještě doktor Hains?“

„Ano,“ řekla Sarah „Nemůže odjet.“

Phil se na mě podíval „To je člověk, který dělá zajímavé výzkumy o tom, co s tebou může energie udělat.“

„To jo,“ řekl jsem. „Mluvil jsem s ním včera.“

„Naposledy, když jsem byl tady“ pokračoval Phil, „mi vyprávěl o plánované studii, ve které by sledoval fyzické efekty jenom toho, že někdo žije poblíž určitých oblastí s vysokou energetickou hladinou, jako je ten les za námi. Na vyhodnocení výsledků by použil stejná měřítka výkonnosti orgánů a celkového výkonu.“

„No, já už efekt znám,“ řekla Sarah. „Kdykoli jedu na tenhle statek, začnu se cítit líp. Všechno se zlepšuje. Mám pocit, že jsem silnější, myslím jasněji a rychleji. A úžasná jsou prozření do tohohle všeho, i do toho, jak to souvisí s mou prací ve fyzice.“

„Na čem pracuješ?“ zeptal jsem se.

„Vzpomínáš si, že jsem ti říkala o matoucích pokusech ve fyzice částic, ve kterých se tyto malé kousky atomů objevily všude tam, kde je vědci očekávali?“

„Ano.“

„No, pokoušela jsem se tu myšlenku trochu rozšířit nějakými vlastními experimenty. Ne vyřešit problémy, na kterých ti lidé pracovali na elementárních částicích, ale zkoumat otázky, o kterých jsem ti říkala předtím: do jaké míry odpovídá fyzický svět jako celek – protože sestává ze stejných základních částic – na naše očekávání? Do jaké míry vytváří naše očekávání všechny věci, které se nám dějí?“

„Tím myslíš shody okolností?“

„Ano. Vzpomeň si na události ve svém životě. Stará newtonská představa je, že všechno se děje náhodně, že člověk může dělat dobrá rozhodnutí a být připravený, ale že každá událost má svoji linii příčin, nezávislou na našem postoji. Po současných objevech moderní fyziky se můžeme oprávněně ptát, jestli vesmír není dynamičtější. Možná že základní funkce vesmíru jsou mechanické, ale kromě toho také jemně reaguje na mentální energii, kterou do něj promítáme. Chci říct, proč by to nebylo možné. Když dokážeme, že rostliny rostou rychleji, možná dokážeme, aby se určité události staly rychleji – nebo pomaleji, v závislosti na tom, jak myslíme.“

„Mluví Rukopis o něčem takovém?“

Sarah se na mě usmála. „Samozřejmě, z něj tyhle myšlenky máme.“

Začala při chůzi dolovat ve svém batůžku a nakonec vytáhla desku.

„Tady je tvoje kopie,“ řekla.

Krátce jsem se na něj podíval a zastrčil jsem ho do kapsy. Přecházeli jsme most. Na chvíli jsem se zastavil a pozoroval jsem barvy a tvary rostlin kolem sebe. Změnil jsem zaostření a okamžitě jsem uviděl energetická pole kolem všeho, co jsem měl v dohledu. Sarah i Phil měli široká pole, která se zdála zabarvena žlutozeleně, i když pole kolem Sarah občas zablesklo do růžova.

Najednou se oba zastavili a zadívali se pozorně nahoru na cestu. Asi dvacet metrů před námi k nám rychle kráčet nějaký muž. V žaludku se mi zvedl pocit úzkosti, ale byl jsem rozhodnutý udržet si své vidění energie. Když se přiblížil, rozpoznal jsem ho. Byl to ten nejvyšší z vědců z Peruánské univerzity, který se včera ptal na směr cesty. Kolem něj jsem pozoroval vrstvu červené záře.

„Když vyšel k nám nahoru, obrátil se na Sarah a povýšeně řekl: „Jste vědecká pracovnice, že ano?“

„Správně,“ odpověděla Sarah.

„Tak jak můžete tolerovat tento typ vědy? Viděl jsem zahrady a nemůžu věřit té nedbalosti. Vy tady nemáte kontrolu nad ničím. Pro to, že určité rostliny jsou větší, může existovat spousta vysvětlení.“

„Kontrolovat všechno nejde, pane. Hledáme obecné tendence.“

Všiml jsem si, že její hlas začíná znít podrážděně. „Ale postulovat nějakou novou viditelnou energii, která pokládá veškerou energii živých organismů – to je absurdní. Musíte to dokázat.“

„Důkazy právě hledáme.“

„Ale jak můžete postulovat existenci něčeho dřív, než máte nějaké důkazy?“

Hlasy obou teď zněly hněvivě, ale já jsem poslouchal jen napůl. Moji pozornost přitahovala dynamika jejich energetických polí. Když diskuse začala, Phil a já jsme ustoupili o několik kroků a Sarah se s tím mužem přela ze vzdálenosti půldruhého metru. Okamžitě bylo vidět, jak obě jejich energetická pole houstnou a jsou jaksi excitovaná, jakoby vnitřními vibracemi. Jak konverzace pokračovala, jejich pole se začala mísit. Když jeden z nich něco prohlásil, jeho pole udělalo pohyb, jako by chtělo vysát pole protivníka. Vypadalo to jako manévr s

vysavačem. Ale pak druhá osoba útok odrazila a energie se pohnula zpátky jeho směrem. Podle dynamiky energetických polí znamenalo každé dílčí vítězství uchvácení části protivníkovy pole a jeho přetáhnutí k sobě.

Kromě toho,“ říkala Sarah tomu muži, „jsme pozorovali jevy, kterým se pokoušíme porozumět.“

Muž se na ni podíval pohrdavě. „Pak nejste jen nekompetentní, ale i šílení,“ řekl a šel pryč.

„Jste stará vykopávka,“ zakřičela Sarah a Phil a já jsme se tomu zasmáli. Ale Sarah byla ještě podrážděná.

„Tihle lidé mě dovedou rozzlobit,“ řekla, když jsme pokračovali v cestě.

„Zapomeň na to,“ řekl Phil. „Takoví lidé se tady někdy objeví.“

„Ale proč tolik?“ ptala se Sarah. „A proč právě teď?“ Když jsme vyšli nahoru ke statku, uviděl jsem Wila v džípu. Dveře vozidla byly otevřené a cestovní potřeby ležely nahoře na kapotě. Okamžitě mě uviděl a kýval na mě, abych k němu přišel.

„No, vypadá to, jako bych už měl odjet,“ řekl jsem.

Moje poznámka přerušila desetiminutové ticho, které začalo, když jsem se pokoušel vysvětlovat, co jsem viděl se dít s energií Sarah během hádky. Zjevně jsem to nepodal moc dobře, protože moje poznámky vyvolaly jen prázdné pohledy a dlouhé mlčení, kdy jsme všichni byli ponořeni do sebe.

„Jsem ráda, že jsem tě potkala,“ řekla Sarah a podala mi ruku.

Phil se díval k džípu. „Je tohle Wil James?“ zeptal se. „S ním cestuješ?“

„Ano,“ řekl jsem. „Proč?“

„Jen jsem to chtěl vědět. Viděl jsem ho tady. Zná majitele statku a patří k první skupině, která tady začala s výzkumem energetických polí.“

„Pojď a seznam se s ním,“ řekl jsem.

„Ne, už musím jít,“ řekl. „Uvidíme se někdy tady později. Víím, že nedokážeš zůstat daleko.“

„Určitě,“ řekl jsem.

Sarah nás přerušila s tím, že už také musí jít a že ji mohu kontaktovat přes usedlost. Zdržel jsem je ještě několik okamžiků a vyjádřil jsem jim své díky za to, co mě naučili. Sarah zvažněla. „Vnímání energie – uchopení tohoto nového způsobu vnímání fyzického světa – se šíří jako nákaza. Nerozumíme tomu, ale když se někdo připojí k lidem, kteří energii vidí, obvykle ji začne vidět také. Tak jdi a ukaž to někomu dalšímu.“

Přikývl jsem a spěchal jsem do džípu. Wil mě pozdravil úsměvem.

„Jsi už připravený?“ zeptal jsem se. „Skoro,“ řekl. „Jak ses měl ráno?“

„Bylo to zajímavé,“ řekl jsem. „Musím s tebou mluvit o spoustě věcí.“

„Radši si to nech na později,“ řekl. „Musíme odtud odjet. Vypadá to tady nepřátelsky.“

Zpozorněl jsem. „Co se děje?“ ptal jsem se.

„Nic příliš vážného,“ řekl. „Vysvětlím to později. Vezmi si svoje věci.“

Šel jsem do budovy a sebral jsem pár věci, které jsem nechal ve svém pokoji. Wil mi už dřív řekl, že se tady neplatí, že je to pohostinnost vlastníka, a tak jsem jen sešel dolů k recepci, podal jsem úředníkovi klíč a vrátil jsem se k džípu.

Will něco ověřoval v kufru, a jakmile jsem dorazil, přibouchl ho.

„Dobře,“ řekl. „Pojedeme.“

Vyjeli jsme z parkoviště a pak dolů k hlavní silnici. Zároveň s námi odjízďelo několik dalších aut.

„Tak co se děje?“ zeptal jsem se Wila.

„Skupina místních úředníků,“ odpověděl, „spolu s nějakými vědci si stěžovala na lidi spojené s tímto konferenčním centrem. Netvrdí, že se tady děje něco ilegálního. Jenom, že někteří ze zdejších lidí mohou být, jak tomu říkají, nežádoucí, nelegitimní vědci. Tito úředníci mohou způsobit spoustu potíží a to může statek připravit o možnost normálního provozu.“

Díval jsem se na něj nechápavě a on pokračoval: „Víš, tenhle statek má normálně vždycky najednou několik skupin, které ho využívají. Jenom málo z nich má něco společného s výzkumem, souvisejícím s Rukopisem. Ostatní skupiny se zaměřují na své vlastní obory a přijíždějí sem kvůli krásnému prostředí. Pokud budou úředníci příliš nepřátelští a ovzduší tady bude nepříjemné, tyto skupiny sem přestanou jezdit.“

„Ale myslel jsem, že jsi říkal, že místní úřady nechtějí ohrozit turistické peníze, které jim přicházejí do Viciente?“

„Nemyslel jsem si, že by to udělali. Ale nějak znervózněli kvůli Rukopisu. Porozuměl někdo v zahradách tomu, co se děje?“

„Ne nejspíš ne,“ řekl jsem. „Jen se diví, proč se kolem najednou rojí tolik rozzlobených lidí.“

Wil zůstal zticha. Vyjeli jsme z brány a zamířili jsme na jihovýchod. O kilometr dál jsme odbočili na jinou cestu, která mířila na východ směrem k horskému hřebenu na obzoru.

„Pojedeme přímo kolem zahrad,“ řekl Wil po chvíli. Před námi jsem uviděl záhony a první plechovou budovu. Jak jsme jeli kolem, dveře se otevřely a pohlédl jsem do očí osobě, která z nich vycházela. Byla to Marjorie. Usmála se a obrátila se za mnou, jak jsme projížděli, a naše pohledy v sobě zůstaly na chvíli zaklesnuté.

„Kdo to byl?“ zeptal se Wil.

„Žena, se kterou jsem se setkal včera,“ odpověděl jsem. Přikývl a pak změnil téma: „Podíval ses na Třetí vhléd?“

„Dostal jsem kopii.“

Wil neodpověděl. Vypadal, že je ztracený v myšlenkách, a tak jsem vytáhl překlad a našel jsem místo, kde jsem přerušil čtení. Od toho místa mluvil Třetí vhléd o podstatě krásy a popisoval tento vjem jako ten, přes který se mohou lidské bytosti konečně naučit pozorovat energetická pole. Rukopis říkal, že jakmile se to jednou stane, pak se naše porozumění fyzickému světu bude rychle transformovat.

Například začneme jíst víc potravy, která bude ještě oživená touto energií, a uvědomíme si, že určitá místa vyzařují víc energie než jiná a že největší vyzařování je v zachovalých přírodních územích, zvláště v lesích. Chystal jsem se přečíst si poslední stránky, když Wil najednou promluvil.

„Řekni mi, co jsi zažil v zahradách,“ řekl.

Nejlépe, jak jsem dovedl, jsem vzpomínal podrobně na události těch dvou dnů, včetně lidí, se kterými jsem se setkal. Když jsem mu řekl o setkání s Marjorií, podíval se na mě a usmál se.

„Jak moc jsi mluvil s těmi lidmi o dalších vhlédech a jaký vztah mají tyto vhledy k tomu, co jsi dělal v zahradách?“ zeptal se.

„Vůbec jsem se o nich nezmínil,“ odpověděl jsem. „Nejdřív jsem jim nedůvěřoval a potom jsem si prostě uvědomil, že vědí víc než já.“

„Myslím, že jsi jim mohl dát nějaké důležité informace, kdybys k nim byl naprosto upřímný.“

„Jaký druh informace?“

Podíval se na mě vřele. „To víš jen ty.“

Nevěděl jsem, co bych řekl, a tak jsem vyhlížel do krajiny. Terén byl stále skalnatější a hornatější. Nad cestou čněly velké žulové převisy.

„Co sis vyvodil z toho, že jsi znova viděl Marjorii, když jsme jeli kolem zahrad?“ zeptal se mě Wil.

Už jsem chtěl vyhrknout, že to byla jen náhoda, ale místo toho jsem řekl: „Nevím. Co si myslíš ty?“

„Já si myslím, že nic se neděje náhodně. Pro mě to znamená, že v dva máte neukončenou záležitost, něco, co jste si potřebovali říct a neřekli jste si to.“

Ta myšlenka mě zaujala, ale také zneklidnila. Celý život mě obviňovali, že jsem příliš rezervovaný, že se sice ptám, ale nevyjadřuji vlastní názory a nezaujímám žádný postoj. Napadlo mě, proč se to už zase vynořuje.

Také jsem si všiml, že se začínám cítit jinak. Ve Vicente jsem se cítil odvážně a schopně, ale teď jsem cítil něco, co bych nazval rostoucí depresí, smíšenou s úzkostí.

„Teď jsi způsobil, že jsem deprimovaný,“ poznamenal jsem.

Nahlas se zasmál a pak odpověděl: „To jsem nebyl já. To je efekt toho, že jsme odjeli z Vicente. Energie toho místa působí, že vzlétneš k nebi jako papírový drak. Proč si myslíš, že to místo přitahuje v poslední době všechny ty vědce? Nevědí, proč se jim tam tolik líbí.“ Obrátil se a zpřímá se na mě podíval. „Ale my to víme, vid’?“

Podíval se na cestu a pak znova na mě, velice pozorně.

„Když odjedeš z takového místa, musíš načerpat vlastní energii.“

Jen jsem se na něj zmateně podíval a on se na mne usmál, jako by mi chtěl dodat jistotu. Pak jsme oba mlčeli asi tak míli, když mě požádal: „Řekni mi víc o tom, co se stalo v zahradách.“

Pokračoval jsem ve vyprávění. Když jsem mu popsal, jak jsem skutečně uviděl energetická pole, podíval se na mě překvapeně, ale neřekl nic.

„Vidíš ta pole?“ zeptal jsem se.

Vrhl na mě zaujatý pohled. „Ano,“ řekl. „Pokračuj.“

Dokončil jsem vyprávění bez dalšího přerušení, až jsem došel k hádce Sarah s peruánským vědcem a dynamice jejich energetických polí během konfrontace.

„Co ti o tom řekli Sarah a Phil?“ zeptal se. „Nic,“ řekl jsem. „Zdálo se, že je to nezajímá.“

„To si nemyslím,“ řekl Wil. „Jsou tak fascinováni Třetím vhlédem, že dokonce ani nešli dál. Čtvrtý vhléd je o tom, jak lidé soupeří o energii.“

„Soupeří o energii?“ zeptal jsem se.

Pousmál se a pokývl směrem k překladu, který jsem držel v ruce.

Našel jsem místo, kde jsem skončil. Text jasně odkazoval na Čtvrtý vhléd. Říkal, že lidé nakonec uvidí vesmír jako složený z jediné dynamické energie, energie, která nás dokáže udržovat a odpovídat našim očekáváním. A také pak uvidíme, že jsme ztratili spojení s větším zdrojem této energie, že jsme se od něj odřízli, a proto se musíme cítit slabí, nejistí a něco postrádat.

Tváří v tvář tomuto nedostatku jsme se my, lidé, vždycky snažili zvýšit svoji osobní energii jediným způsobem, jaký jsme znali: snažili jsme se ji psychologicky ukrást jiným lidem – v nevědomém soupeření, které je podkladem veškerých lidských konfliktů na světě.

BOJ O MOC

Džíp se otřásl na nerovnosti šterkové cesty a já jsem se vzbudil. Podíval jsem se na hodinky – byly tři odpoledne. Protáhl jsem se a pokusil jsem se plně probudit. Pociťoval jsem ostrou bolest v kříži.

Jízda byla vyčerpávající. Když jsme odjeli z Vicente, cestovali jsme po celý den a několikrát jsme změnili směr, jako by Wil hledal něco, co pořád nemohl najít. Strávili jsme noc v malém hotýlku s tvrdými a boulovitými postelemi a spal jsem málo. Teď, když už jsme cestovali bez přestávky druhý den, jsem byl naladěný na stížnosti.

Podíval jsem se na Wila. Byl soustředěný na silnici před sebou a tak bdělý a cílevědomý, že jsem se rozhodl nevyrušovat ho. Zdál se být ve stejné vážné náladě jako před několika hodinami, když zastavil džíp a řekl mi, že si musíme promluvit.

„Vzpomínáš si, jak jsem ti řekl, že vhledy se musí objevovat postupně a po jednom?“ zeptal se.

„Ano.“

„Věříš tomu, že každý z nich se opravdu objeví sám.“

„No, zatím to dělaly,“ řekl jsem napůl humorně. Wil se na mě díval s vážným výrazem. „Najít Třetí vhled bylo snadné. Stačilo navštívit Vicente. Ale teď může být setkání s dalšími vhledy daleko těžší.“

Odmlčel se na okamžik a pak řekl: „Myslím, že bychom měli jet na jih do malé vesničky poblíž Quilabamby, která se jmenuje Cula. Je tam další panenský les, který bys měl vidět. Ale je životně důležité, abys zůstal vnímavý. Shody okolností se budou dít pravidelně, ale ty si jich musíš všimnout. Chápeš to?“

Řekl jsem mu, že myslím, že ano, a že si zapamatuji jeho slova. Potom naše konverzace uvízla a já jsem upadl do hlubokého spánku, kterého jsem teď litoval kvůli tomu, co se stalo s mými zády. Znovu jsem se protáhl a Wil se na mě podíval.

„Kde jsme?“ zeptal jsem se.

„Znova v Andách,“ řekl.

Kopce se změnilly ve vysoké horské hřebeny a dlouhá údolí. Vegetace teď byla řidší, stromy byly menší a ošlehané větrem. Zhluboka jsem vdechoval a všiml jsem si, že také vzduch je řidší a chladnější.

„Radši si vezmi tuhle bundu,“ řekl Wil a vytáhl z tašky hnědou bavlněnou větrovku. „Dnes odpoledne tady bude chladno.“

Před sebou v ohybu cesty jsme uviděli křižovatku. Na jedné straně, u obchodu s bíle natřenou dřevěnou konstrukcí a benzinové pumpy, zaparkované auto s otevřenou kapotou. Na hadru, přehozeném přes blatník, byly rozloženy nástroje. Když jsme projížděli kolem, z obchodu vyšel nějaký blondák a krátce se na nás zadíval. Měl kulatý obličej a brýle s tmavými obrubami.

Podíval jsem se na muže líp a moje mysl se bleskově vrátila zpátky o pět let.

„Vím, že to nebyl on,“ řekl jsem Wilovi. „Ale ten chlapík vypadal přesně jako jeden můj přítel, se kterým jsem před časem pracoval. Nevzpomněl jsem si na něj po celá léta.“

Všiml jsem si, že Wil si mě pozorně prohlíží. „Řekl jsem ti, aby sis všiml událostí důkladně,“ řekl.

„Vraťme se a podívejme se, jestli ten člověk nepotřebuje pomoc. Nevypadal, že by byl místní.“

Našli jsme místo, kde byla krajnice dost široká, a obrátili jsme se. Když jsme se vrátili do obchodu, muž pracoval na motoru. Wil zaparkoval u pumpy a vyklonil se z okénka.

„Vypadá to, že máte potíže,“ řekl.

Muž si posunul brýle zpátky na nose, což byl také zvyk mého přítele.

„Ano,“ odpověděl. „Odešla mi vodní pumpa.“ Vypadal, že je mu něco málo přes čtyřicet, a měl křehkou tělesnou stavbu. Jeho angličtina byla formální s francouzským přízvukem.

Wil rychle vystoupil z auta a představil nás. Muž mi s úsměvem podal ruku a jeho úsměv mi také byl povědomý. Jmenoval se Chris Reneau.

„To zní francouzsky,“ řekl jsem.

„Taky jsem Francouz,“ odpověděl. „Ale učím psychologii v Brazílii. Jsem tady v Peru, protože hledám informace o nedávném archeologickém nález, o nějakém rukopise.“

Na okamžik jsem váhal, nejistý si tím, nakolik mu můžu důvěřovat.

„Jsme tady ze stejného důvodu,“ řekl jsem konečně.

Podíval se na mě s hlubokým zájmem. „Co mi o tom můžete říct?“ ptal se. „Viděl jste kopie?“

Než jsem mohl odpovědět, Wil vyšel z budovy a přibouchl za sebou dveře. „Velké štěstí, řekl mi. „Majitel má místo, kde můžeme tábořit, a je tady také teplé jídlo. Můžeme tady zůstat na noc.“ Obrátil se k Reneauovi a tázavě se na něj podíval. „Pokud by vám nevyhovovalo dělit se s námi o místo, které jste si zamluvil.“

„Ne, ne,“ řekl. „Uvítám společnost. Novou pumpu mi sem nedodají dřív než zítra ráno.“

Zatímco on a Wil začali konverzaci o motoru a spolehlivosti Reneauova terénního vozu, opřel jsem se o džíp a hrál jsem se na sluníčku. Ponořil jsem se do radostného snění o starém příteli, kterého mi připomněl Reneau. Můj přítel byl naivní a zvědavý, jako se zdál být i Reneau, a stále četl knihy. Skoro jsem si vzpomínal na teorie, které měl rád, ale čas oslabil moji schopnost rozpomínání.

„Pojďme si dát věci na místo, kde budeme tábořit, řekl Wil a poplácal mě po zádech.

„Dobře,“ souhlasil jsem nepřítomně.

Otevřel zadní dvířka, vytáhl stan a spací pytle a naložil mi plnou náruč. Pak vzal balík s další kempinkovou výstrojí a s náhradním oblečením. Reneau zamkl svoje auto. Všichni jsme obešli obchod a pokračovali jsme po několika schodech dolů. Za budovou se terén prudce svažoval a zahrnuli jsme po úzkém chodníčku doleva. Po dvaceti nebo třiceti metrech jsme uslyšeli zvuk tekoucí vody a pak jsme uviděli potok, spadající v kaskádách ze skály. Vzduch tady byl chladnější a cítil jsem silnou vůni máty.

Přímo před námi svah přecházel do roviny a potok vytvářel rybníček o průměru asi osmi metrů. Někdo tady vymýtil místo pro stany a postavil kamenné ohniště. U blízkého stromu byla vyrovnaná hranička dříví.

„To je dobré,“ řekl Wil a začal vybalovat velký stan pro čtyři lidi. Reneau rozložil svůj menší stan napravo.

„Jste vy a Wil výzkumníci?“ zeptal se mě Reneau v okamžiku, kdy Wil dokončil stavbu stanu a odešel nahoru, aby zjistil, co je s večeří.

„Wilson je průvodce,“ řekl jsem. „A já zrovna teď nedělám nic zvláštního.“

Reneau se na mě zmateně podíval.

Usmál jsem se a zeptal jsem se: „Viděl jste už nějaké části Rukopisu?“

„Viděl jsem První a Druhý vhléd,“ řekl a přistoupil ke mně blíž. „A něco vám řeknu. Myslím, že všechno se děje přesně tak, jak to Rukopis říká. Měníme svůj pohled na svět. Vidím to v psychologii.“

„Jak to myslíte?“

Nadechl se. „Můj obor jsou konflikty, zkoumání toho, proč spolu lidé jednají tak násilnicky. Vždycky jsme věděli, že toto násilí pramení z lidské potřeby řídit druhé lidi a dominovat jim, ale až v poslední době jsme tento jev studovali zevnitř, z hlediska vědomí jedince. Ptali jsme se, co se děje uvnitř lidské bytosti, že chce mít kontrolu nad někým jiným. Zjistili jsme, že když člověk k někomu přistupuje a začíná s ním hovor, což se děje každodenně v mnoha miliardách případů, jsou dvě možnosti. Jedinec z toho vyjde buď silný nebo slabý, v závislosti na tom, co se stane během rozhovoru.“

Překvapeně jsem se na něj podíval a on se zatvářil trochu rozpačitě nad tím, že mi uštěďřuje tak dlouhou přednášku ze svého oboru. Vybídl jsem ho, aby pokračoval.

„Z tohoto důvodu,“ dodal, „se zdá, že my lidé vždycky zaujímáme manipulativní postoj. Bez ohledu na zvláštnosti situace nebo na předmět, o který se jedná, připravujeme sami sebe na to, že řekneme to, co nám umožní získat v konverzaci převahu. Každý z nás hledá nějaký způsob, jak se dostat ke kontrole situace, k tomu, aby zůstal během setkání v pozici převahy. Pokud jsme úspěšní, pokud naše hledisko převáží, pak se necítíme slabí, ale naopak získáme psychologické povzbuzení.“

Jinými slovy, my lidé se snažíme jeden na druhého vyvrátit a vzájemně se ovládnout ne kvůli nějakému konkrétnímu cíli, ale kvůli psychologickému povzbuzení, které nám to dá. To je důvod, proč vidíme ve světě tolik iracionálních konfliktů na úrovni jedinců i národů.

V mém oboru panuje všeobecná shoda, že celá tato záležitost se právě teď vynořuje do povědomí veřejnosti. My, lidé, si uvědomujeme, jak moc manipulujeme jeden druhým, a v důsledku toho přehodnocujeme své motivace. Hledáme jiný způsob interakce. Myslím, že tohle přehodnocení bude částí nového pohledu na svět, o kterém mluví Rukopis.“

Naši konverzaci přerušil Wilův návrat. „Nachystali nám večeři,“ řekl.

Pospíchali jsme po cestičce nahoru do přízemí budovy, ve které žila rodina. Prošli jsme skrz obývací do jídelny. Na stole bylo teplé jídlo z dušeného masa se zeleninou a salát.

„Sedněte si. Sedněte si,“ říkal vlastník anglicky, vytahoval židle a pobíhal okolo nás. Za ním stála postarší žena, zřejmě jeho manželka, a asi patnáctiletá dívka.

Když si sedal, Wil náhodou smetl vidličku rukávem. Spadla s hlukem na podlahu. Muž se podíval na ženu a ta zase něco řekla hrubě dívce, která se ještě nestačila dát do pohybu, aby přinesla čistou vidličku. Dívka běžela do vedlejší místnosti a vrátila se s vidličkou v ruce, pak ji nesměle podala Wilovi. Žáda měla shrbená a ruka se jí trochu chvěla. Podívali jsme se na sebe s Reneauem přes stůl.

„Dobrou chuť,“ řekl muž a podal mi jednu z mís. Po většinu večeře se Reneau a Wil bavili o akademickém životě, o problémech výuky a publikování. Majitel odešel z místnosti, ale žena stála pořád u dveří.

Když žena a dívka začaly předkládat všem talířky s moučником, dívka vrazila loktem do mé skleničky s vodou a rozlila vodu na stůl přede mně. Žena se na ni vztekale vrhla, křičela na ni něco španělsky a odstrčila ji z cesty.

„Je mi velice líto,“ omlouvala se žena a stírala vodu. „

Holka je tak nešikovná.“

Dívka vybuchla. Mrštila zbytek koláče po ženě, netrefila ji a koláč a porcelán se rozbily o prostředek stolu právě, když se majitel vrátil.

Zařval a dívka vyběhla z místnosti.

„Promiňte,“ řekl a pospíchal ke stolu.

„To nevádí,“ odpověděl jsem. „Nebudte na tu dívku tak přísní.“

Wil už vstal, zaplatil a rychle jsme odešli. Reneau byl zticha, ale cestou nahoru po schodech promluvil.

„Všiml jste si té dívky?“ zeptal se a podíval se na mě. „Je to klasický příklad psychologického násilí. K tomuhle vede lidská potřeba ovládat jiné, když zajde do extrému. Ti dva staří úplně té dívce dominují. Viděli jste, jak byla nervózní a přikrčená?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Ale zdá se, že už toho má po krk.“

„Přesně tak! Její rodiče ji nikdy nenechali napřímít se. A z jejího pohledu to vypadá, že nemá jinou možnost než kolem sebe divoce bít. Je to jediný způsob, jak může získat i pro sebe nějakou kontrolu. Naneštěstí, až sama vyroste, si bude kvůli tomuhle traumatu z dětství myslet, že musí sama ovládat ostatní a dominovat jim se stejnou silou. To v ní bude hluboce zakořeněné a způsobí to, že bude právě tak dominantní, jak jsou teď její rodiče, zvláště když bude jednat se zranitelnými lidmi, jako jsou děti.“

Ve skutečnosti stejné trauma utrpěli i její rodiče. Teď musí dominovat, protože jejich rodiče jim dominovali právě tak. Tímto způsobem se psychologické násilí předává z jedné generace na druhou.“

Reneau se najednou zastavil. „Musím si vyndat spací pytel z kufru auta,“ řekl. „Budu tady za okamžik.“

Přikývl jsem a s Wilem jsme pokračovali k tábořišti.

„Hodně jste s Reneauem mluvili,“ poznamenal Wil.

„Ano, to jsme mluvili,“ řekl jsem.

Usmál se. „Ve skutečnosti většinou hovořil Reneau. Ty nasloucháš a odpovídáš na přímé otázky, ale sám toho moc nenabízíš.“

„Zajímá mě to, co mi říká,“ hájil jsem se.

„No, a nemyslíš si, že by to Reneau tak rád viděl. Co sis pro sebe vzal z toho, že jsme ho potkali?“

„Nevím.“

„Nemyslíš, že to má nějaký smysl? Jeli jsme a po cestě jsi uviděl někoho, kdo ti připomněl starého přítele, a když jsme se s ním seznámili, ukázalo se, že také hledá Rukopis. Nevypadá to jako víc než náhoda?“

„Ano.“

„Možná jsme se setkali, abyste si mohli předat nějaké informace. A nevyplývá z toho, že ty pro něj možná také máš nějaké informace?“

„Myslím, že ano. Co si myslíš, že bych mu měl říct?“

Wil se na mě znova podíval se svou charakteristickou vřelostí. „Pravdu,“ řekl.

Než jsem stačil říct něco dalšího, objevil se na cestě k nám Reneau.

„Přinesl jsem baterku, kdybychom ji náhodou potřebovali později,“ poznamenal.

Poprvé jsem si uvědomil, že se stmívá, a podíval jsem se k západu. Slunce už zapadlo, ale obloha byla ještě jasně oranžová. Několik mraků v tom směru mělo tmavší, načervenalou barvu. Na okamžik mi připadalo, že jsem zahlédl bělavé pole světla kolem rostlin na zemi před sebou, ale dojem rychle vybledl.

„Krásný západ slunce,“ řekl jsem a pak jsem si všiml, že Wil zmizel ve svém stanu a Reneau vytahuje spací pytel z obalu. „Ano, to je,“ řekl Reneau nepřítomně, aniž se podíval.

Šel jsem k němu tam, kde pracoval.

Vzhlédl ke mně a řekl: „Nedostal jsem se k tomu, abych se vás zeptal: které vhledy jste už viděl?“

„První dva znám jen z popisu,“ odpověděl jsem. „Ale právě teď jsme strávili dva dny na usedlosti Vicente poblíž Satipa. Zatímco jsme tam byli, jedna výzkumnice mi dala kopii Třetího vhledu. Je opravdu úžasný.“

Oči se mu rozsvítily. „Máte ji s sebou?“

„Ano. Chcete se na ni podívat?“

Chopil se nadšeně příležitosti a vzal si kopii do stanu, aby si ji přečetl. Našel jsem zápalky a staré noviny a rozdělal jsem oheň. Když jasně vzplanul, Wil vylezl ze stanu.

„Kde je Reneau?“ zeptal se.

„Čte překlad, který mi dala Sarah,“ řekl jsem.

Wil ke mně přišel a sedl si na hladký trám, který někdo umístil poblíž ohniště. Přidal jsem se k němu. Konečně se snesla tma a nebylo vidět nic kromě obrysů stromů vlevo, zamlžených světél pumpy za námi a tlumeného světla z Reneauova stanu. Stromy ožily nočními zvuky, z nichž některé jsem nikdy předtím neslyšel.

Asi po třiceti minutách se Reneau vynořil ze stanu s baterkou v ruce. Přišel a sedl si po mé levici. Wil zíval.

„Ten vhled je úžasný.“ řekl. „Dokáže někdo z vás skutečně vidět ta energetická pole?“

Krátce jsem mu popsal svou zkušenost, počínaje naším příjezdem až k bodu, kdy jsem skutečně sám uviděl pole.

Na chvíli byl zticha a pak se zeptal: „Oni skutečně dělali pokusy, kdy promítali vlastní energii do rostlin a ovlivňovali jejich růst?“

„Také to ovlivnilo jejich výživnou hodnotu,“ řekl jsem.

„Ale celý vhled je ještě o něčem víc,“ poznamenal skoro jen pro sebe. „Třetí vhled je o tom, že svět jako celek je vytvořený z této energie, a proto můžeme ovlivňovat možná nejen rostliny, ale i ostatní věci, jen tím, co děláme s energií, která nám náleží, s tou částí, kterou ovládáme.“

Odmíchl se na celou minutu. „Rád bych věděl, jak ovlivňujeme jiné lidi touto energií?“

Wil se na mě podíval a usmál se.

„Řeknu vám, co jsem viděl,“ řekl jsem. „Byl jsem svědkem hádky mezi dvěma lidmi a jejich energetická pole dělala opravdu zvláštní věci.“

Reneau si znovu posunul brýle nahoru po nose. „Povězte mi o tom.“

Wil v tom okamžiku vstal. „Myslím, že si potřebuju jít lehnout,“ řekl. „Byl to dlouhý den.“

Oba jsme mu popřáli dobrou noc a Wil zalezl do svého stanu. Potom jsem co nejlíp popsals, co si Sarah a ten druhý vědec říkali, a zdůraznil jsem to, co dělala jejich energetická pole.

„Ted' chvíli počkejte,“ řekl Reneau. „Viděl jste, jak se jejich energie natahují jedna k druhé a snaží se řekneme uvěznit jedna druhou, když se hádali?“

„Přesně tak,“ odpověděl jsem.

Několik vteřin byl zamyšlený. „Tohle musíme plně analyzovat. Měli jsme dva lidi, kteří se hádali o to, kdo má správný pohled na situaci, kdo má pravdu – a každý se snažil zvítězit nad tím druhým, dokonce i tak, že by zpochybnili důvěryhodnost toho druhého a přímo si nadávali.“

Na jednu vzhledl. „Ano, to všechno dává smysl“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se.

„Pohyb té energie, pokud ho můžeme systematicky pozorovat, znamená metodu, která nám umožní porozumět, co lidé dostávají, když spolu soupeří, hádají se a poškozují jeden druhého. Když ovládneme jiné lidské bytosti, získáme jejich energii. Naplníme se na účet druhých a toto naplnění nás motivuje. Podívejte, já se musím naučit, jak vidět ta energetická pole. Kde je Vicente? Jak se tam dostanu?“

Řekl jsem mu zhruba směr, ale upozornil jsem ho, že na konkrétní popis cesty se bude muset zeptat Wila.

„Ano. To udělám zítra,“ řekl s přesvědčením. „Ted' bych se měl vyspat. Chci odjet zítra ráno co nejdřív.“

Popřál mi dobrou noc a pak zmizel ve svém stanu. Nechal mě samotného jen s praskajícím ohněm a nočními zvuky.

Když jsem se vzbudil, Wil byl už venku ze stanu. Cítil jsem vůni horkých obilných vloček. Vyklouzl jsem ze spacího pytle a podíval jsem se skrz odhrnuté chlopně stanu. Wil držel pánvičku nad ohněm. Reneau nebyl vidět a jeho stan byl pryč.

„Kde je Reneau?“ zeptal jsem se, vylezl jsem ze stanu a přiblížil jsem se k ohni.

„Už je sbalený,“ řekl Wil. „Je tam nahoře a pracuje na svém autě, aby byl připravený a mohl odjet, jakmile dostane svoji součástku.“

Wil mi podal misku ovesných vloček a sedli jsme si na břevno, abychom se najedli.

„Zůstali jste dlouho vzhůru a mluvili jste spolu?“ ptal se Wil.

„Ani ne,“ řekl jsem. „Ale pověděl jsem mu všechno, co jsem věděl.“

Vtom jsme uslyšeli kroky z cesty. Reneau pospíchal směrem k nám.

„Jsem už hotový, řekl. „Musím se s vámi rozloučit.“

Po několika minutách rozhovoru Reneau vyšel nahoru po schodech a odjel. Wil a já jsme se vystřídali při koupání a holení v koupelně vlastníka pumpy, pak jsme si sbalili svoje potřeby, naplnili nádrž benzinem a odjeli jsme. Mířili jsme na sever.

„Jak daleko je Cula?“ zeptal jsem se.

„Měli bychom tam být před soumrakem, jestli budeme mít štěstí,“ odpověděl a pak dodal: „Tak co ses dozvěděl od Reneaua?“

Podíval jsem se na něj pozorně. Zdálo se, že čeká na určitou odpověď. „Nevím,“ řekl jsem.

„Jakou koncepci ti Reneau předal?“

„Že my lidé, ačkoli si toho nejsme vědomí, máme tendenci ovládat ostatní a dominovat jim. Chceme získat energii, která mezi lidmi existuje. Nějak nám to pomáhá, působí to, že se cítíme lépe.“

Wil se díval přímo před sebe na cestu. Vypadal, jako by najednou myslel na něco jiného.

„Proč se ptáš?“ zkoumal jsem. „Je snad tohle Čtvrtý vhléd?“

Podíval se na mě. „Ne úplně. Viděl jsi, jak energie proudí mezi lidmi. Nejsem si jistý, jestli víš, jaké to je, když se to děje tobě.“

„Tak mi řekni, jaké to je!“ řekl jsem s rostoucím podrážděním. „Ty mě obviňuješ, že nemluvíš! Ale z tebe leze každá informace jako z chlupaté deky. Celé dny se pokouším dozvědět se víc o tvých minulých zkušenostech s Rukopisem, ale ty mě jenom odbýváš.“

Zasmál se a pak mě obdařil úsměvem. „Na něčem jsme se dohodli, vzpomínáš si? Mám důvod pro to, abych byl tajnostkářský. Jeden z vhlédů se týká toho, jak interpretovat události z minulosti jedince. Je to proces, během kterého si ujasníš, kdo jsi a jaký je tvůj úkol tady na této planetě. Chci počkat, až dojdeme k tomuto vhlědu, než budu diskutovat o své minulosti a o tom, kdo jsem, ano?“

Usmál jsem se jeho tónu, který naznačoval, že jde o dobrodružství. „Tak jo.“

Po zbytek dopoledne jsme jeli v tichosti. Den byl slunečný a obloha modrá. Občas, jak jsme pokračovali výš do hor, nám pluly přes cestu husté mraky a pokrývaly přední sklo vlhkostí. Kolem poledne jsme zajeli na vyhlídku s nádherným pohledem na hory a údolí na východě.

„Máš hlad?“ zeptal se Wil.

Přikývl jsem a on vytáhl z tašky na zadním sedadle dva pečlivě zabalené sendviče. Jeden mi podal a zeptal se: „Co si myslíš o tomhle pohledu?“

„Je krásný.“

Jemně se usmál a díval se na mě. Měl jsem dojem, že pozoruje mé energetické pole.

„Co teď děláš?“ zeptal jsem se ho.

„Jen se dívám,“ řekl. „Horské vrcholy jsou zvláštní místa, která dokáží dodat energii každému, kdo na nich je. Vypadáš, jako by tě horské vyhlídky přitahovaly.“

Řekl jsem Wilovi o mém dědečkovi a jeho údolí, o horském hřebeni, ze kterého byla vyhlídka na jezero, a o tom, jak jsem se tam cítil bdělý a plný energie právě ten den, kdy přijela Charlene.

„Možná to, že jsi tam vyrostl,“ řekl, „tě připravilo pro to, co zažíváš tady a teď.“

Už jsem se ho chtěl zeptat něco víc o energii, kterou poskytují hory, když dodal: „Když je na horách panenský les, energie se násobí.“

„Míříme také do panenského lesa v horách?“ zeptal jsem se.

„Dívej se sám, řekl. „Dokážeš to rozpoznat.“

Ukázal směrem k východu. „Několik mil před námi jsem rozeznával dva hřebeny, které ubíhaly paralelně a ve vzdálenosti dalších několika mil, se sbíhaly ve tvaru V. V prostoru mezi dvěma hřebeny leželo něco, co vypadalo jako městečko, a v bodě, kde se hřebeny sbíhaly, se prudce zvedala do skalnatého vrcholku hora. Vrcholek vypadal trochu vyšší než hřeben, na kterém jsme byli teď, a jeho okolí se zdálo mnohem zelenější, jako by bylo pokryté bujnou vegetací.“

Tamhleta oblast zeleně?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekl Wil. „Je to jako Vicente, jen to má víc síly a jedinečnosti.“

„Čím je to jedinečné?“

„Usnadňuje to jeden z dalších vhlédů.“

„Jak?“ zeptal jsem se.

„Nastartoval džíp a vyjel na cestu. „Řekl bych,“ odpověděl, „že na to přijdeš.“

Nikdo z nás neřekl o moc víc asi tak hodinu, a pak jsem upadl do spánku. Někdy později mnou Wil zatřásl. „Vzbud’ se,“ řekl. „Přijíždíme do Culy.“

Sedl jsem si rovně. Před námi, v údolí, kde se scházely dvě cesty, bylo malé městečko. Po stranách se vypínaly horské hřbety, které jsme viděli z dálky. Byly porostlé stromy, které se zdály stejně velké a nádherně zelené jako stromy ve Vicente.

„Než tam vjedeme, chci ti něco říct,“ upozornil mě. „Navzdory energii tohoto lesa je toto městečko mnohem méně civilizované než jiné oblasti Peru. Je známé jako místo, kde se dají dostat informace o Rukopise, ale naposledy, když jsem tam byl, bylo plné chamtivých lidí, kteří necítili energii a nerozuměli vhlédům. Chtěli jen peníze, které by mohli dostat, kdyby objevili Devátý vhléd.“

Podíval jsem se na vesnici. Sestávala ze čtyř nebo pěti ulic a příčných uliček. Větší budovy lemovaly dvě hlavní ulice, které se křížily v centru městečka, ale ostatní byly jen úzké uličky, lemované malými domky. Na hlavní křižovatce parkoval možná deset terénních aut a nákladňáků.

Proč jsou tady všichni ti lidé?“ zeptal jsem se.

Usmál se. „Protože je to jedno z posledních míst, kde se dá dostat benzín a zásoby, než se vyjede hloub do hor.“ Nastartoval džíp a jel pomalu do středu městečka, pak se zastavil před jednou z větších budov. Nerozuměl jsem španělským nápisům, ale z věcí ve výkladních skříních jsem předpokládal, že jde o potraviny a železářství.

„Počkej chvílku tady,“ řekl. „Chci zajít dovnitř pro pár věcí.“

Přikývl jsem a Wil zmizel uvnitř. Jak jsem se rozhlížel, naproti přes ulici zastavil nějaký nákladňák a vystoupilo z něj několik lidí. Jedna z nich byla tmavovlasá žena v pracovním oblečení. Ke svému údivu jsem si uvědomil, že je to Marjorie. Ona a mladík, kterému bylo tak něco přes dvacet, přešli ulici a blížili se ke mně.

Otevřel jsem dvířka a vystoupil jsem. „Marjorie,“ zavola jsem.

Zastavila se a rozhlédla se, pak mě uviděla a usmála se na mě. „Ahoj,“ řekla. Chtěla ke mně vykročit, ale mladík ji chytil za paži.

„Robert nám říkal, abychom s nikým nemluvili,“ upozornil ji velice tiše, abych to nezaslechl.

„To je v pořádku,“ řekla, „toho člověka znám. Jen jdi dál.“ Podíval se na mě skepticky, ale pak zamířil do obchodu. Pokusil jsem se jí s rozpaky vysvětlit, co se mezi námi stalo v zahradách. Zasmála se a řekla mi, že Sarah jí všechno pověděla. Chtěla ještě něco dodat, když vyšel Wil s plnou náručí zásob.

Představil jsem je a všichni jsme se několik minut bavili, zatímco Wil umísťoval zásoby dozadu do džípu.

„Mám nápad,“ řekl Wil. „Pojďme se ještě najíst tamhle přes ulici.“

Podíval jsem se tam a uviděl jsem malou kavárnu. „Jsem pro,“ řekl jsem.

„Já nevím,“ váhala Marjorie. „Potřebuju brzy odjet. Všichni odjíždějí.“

„Kam jedete?“ zeptal jsem se.

„Pár mil zpátky na západ. Přijela jsem sem, abych navštívila skupinu studující Rukopis.“

„Můžeme tě tam vzít později, po večeři,“ poznamenal Wil.

„No, to by myslím šlo.“

Wil se na mě podíval. „Ještě musím vyzvednout jednu věc. Vy dva tam jděte a objednejte jídlo a já si něco vezmu později, až za vámi přijdu. Budu pryč jen pár minut.“

Souhlasili jsme a pak jsme s Marjorií počkali, až přejede několik nákladů. Wil šel dolů ulicí k jihu. Najednou vyrazil z obchodu mladík, se kterým přijela Marjorie, a znovu se pokusil o konfrontaci se mnou.

„Kam jdete?“ zeptal se Marjorie a chytil ji za paži.

„Je to můj přítel,“ odpověděla. „Najíme se spolu a pak mě později zaveze zpátky.“

„Podívej, tady nahoře nemůžeš důvěřovat každému. Víš, že by se to Robertovi nelíbilo.“

„Tohle je v pořádku,“ řekla. „Chci, abys teď šla se mnou.“

Uchopil jsem ho za paži a vytrhl jsem mu Marjorii. „Slyšel jsi, co ti řekla,“ prohlásil jsem. Ustoupil dozadu a podíval se na mě. Najednou vypadal velice plaše. Otočil se a šel zpátky do obchodu.

„Pojďme,“ řekl jsem.

Přešli jsme ulicí do malé jídelny. Byla to jediná místnost jen s osmi stoly a byla nasáklá pachem kouře a tuku. Uviděl jsem neobsazený stůl vlevo. Když jsme k němu šli, několik lidí k nám na okamžik vzhledlo, ale pak pokračovali v tom, co dělali předtím.

Číšnice mluvila jen španělsky, ale Marjorie uměla španělsky dobře a objednala nám oběma jídlo. Potom se na mě přátelsky podívala.

Usmál jsem se na ni. „Kdo je ten kluk, co s tebou byl?“

„To je Kenny,“ řekla. „Nevím, co to do něj vjelo. Díky za pomoc.“

Dívala se mi přímo do očí a její poznámka způsobila, že jsem se cítil báječně. „Jak ses spojila s tou skupinou?“ zeptal jsem se.

„Robert Jensen je archeolog. Utvořil skupinu, která studuje Rukopis a pátrá po Devátém vzhledu. Přišel do Vicente před několika týdny, a pak znova před několika dny... já...“

„Co?“ zeptal jsem se.

„No, já jsem měla ve Vicente vztah, ze kterého jsem chtěla uniknout pryč. Pak jsem potkala Roberta a ten byl tak okouzující a to, co dělal, se zdálo tak zajímavé. Přesvědčil mě, že pro náš výzkum v zahradách by byl přínos, kdyby se našel Devátý vzhled, a že on už je jeho nalezení blízko. Řekl, že pátrání po tomto vzhledu je ta nejvíc vzrušující věc, jakou kdy dělal, a když mi nabídl místo ve svém týmu na několik měsíců, rozhodla jsem se přijmout...“ Znova se odmlčela, a podívala se na stůl. Zdálo se, že se cítí nesvá, a tak jsem změnil téma hovoru.

„Kolik vzhledů jsi četla?“

„Jen jeden, který jsem viděla ve Vicente. Robert jich má víc, ale domnívá se, že se lidé musí nejdřív zbavit svých tradičních názorů, než je dokážou pochopit. Říká, že podle něj je lepší, když se naučí klíčové pojmy od něj.“

Určitě jsem se zamračil, protože dodala: „To se ti moc nelíbí, že ne?“

„Zní to podezřele,“ řekl jsem.

Znova se na mě naléhavě podívala. „Taky jsem o tom přemýšlela. Možná když mě vezmeš zpátky, můžeš si s ním promluvit a říct mi, jak ti to připadá.“

Přišla číšnice a přinesla nám jídlo, a když odcházela, uviděl jsem ve dveřích Wila. Rychle šel k našemu stolu. „Musím se sejít s nějakými lidmi asi míli na sever odsud,“ řekl. „Budu pryč asi dvě hodiny. Vezmi si džíp a dovez Marjorii zpátky. Pojedu s někým jiným.“ Usmál se na mě.

„Můžeme se setkat zase tady.“

Napadlo mě, že bych mu mohl říci o Robertovi Jensenovi, ale zavrhl jsem to.

„Dobře,“ souhlasil jsem.

Podíval se na Marjorii. „Jsem rád, že jsem tě poznal. Přál bych si, abych tu mohl zůstat a povídat si s vámi.“ Podívala se na něj plaše. „Možná někdy jindy.“ Přikývl, podal mi klíčky a odešel.

Marjorie několik minut jedla a pak řekla: „Působí cílevědomě. Kde ses s ním setkal?“

Popsal jsem jí podrobně své zážitky po příletu do Peru. Poslouchala mé vyprávění se zájmem. S takovým zájmem, že jsem zjistil, že vyprávím celý příběh mimořádně lehce a vyjadřuji dramatické obraty a epizody plasticky a barvitě. Zdála se okouzlená každým mým slovem.

„Bože,“ řekla v jednu chvíli, „myslíš, že ti hrozí nebezpečí?“

„Ne, myslím, že ne,“ řekl jsem. „Ne takhle daleko od Limy.“

Pořád se na mě dívala dychtivě, a tak když jsme dojedli, krátce jsem jí vyprávěl, co jsem zažil ve Vicente až k bodu, kde jsme se Sarah šli do zahrad.

Tak jsem se setkal s tebou,“ řekl jsem, „a ty jsi utekla.“

„Ne, tak to nebylo,“ řekla. „Prostě jsem tě neznala, a když jsem uviděla tvoje pocity, pomyslela jsem si, že nejlepší bude odejít.“

„No, tak se omlouvám,“ řekl jsem a uchichl jsem se, „že jsem nechal svoji energii, aby se mi vymkla z ruky.“ Podívala se na hodinky. „Myslím, že bych se měla vrátit. Budou si o mě dělat starost.“

Nechal jsem v kavárně peníze za večeri a vyšli jsme k Wilovu džípu. Noc byla chladná a náš dech se srážel ve vzduchu. Když jsme nastoupili, řekla: „Jeď zpátky na sever po této cestě. Řeknu ti, kde zabočit.“

Přikývl jsem, otočil jsem auto a zamířil tam, kam chtěla. „Řekni mi víc o té farmě, kam jedeme,“ požádal jsem ji. „Myslím, že Robert si ji najal. Jeho skupina ji zřejmě používala už delší dobu, zatímco on studoval vhledy. Když jsem tam byla, všichni dávali dohromady zásoby, připravovali auta a tak podobně. Někteří z těch mužů se zdají velice drsní.“

„Proč tě pozvali s sebou?“ zeptal jsem se.

„Řekl mi, že potřebuje někoho, kdo by mu pomohl vyložit poslední vhled, až ho najde. Aspoň tohle mi tvrdil I ve Vicente. Tady mluvil jen o zásobách a pomoci s přípravami na cestu.“

„Kam chce jet?“

„Nevím,“ odpověděla. „Nikdy mi neodpoví, když se na to ptám.“

Asi po míli a půl mi ukázala zatáčku doleva na úzkou, kamenitou cestu. Vinula se nahoru na hřeben a pak dolů do plochého údolí. Před námi se objevila farma sbitá z hrubých prken. Za ní stálo několik stodol a pomocných budov. Z oplocené pastviny nás pozorovaly tři lamy.

Když jsme zpomalili a zastavili, několik lidí obstoupilo náš vůz a bez úsměvu mě pozorovalo. Všiml jsem si, že po straně domu bzučí elektrický generátor na plynový pohon. Pak se otevřely dveře, vyšel z nich vysoký tmavovlasý muž s ostrými rysy v hubeném obličejí a kráčel k nám.

„To je Robert,“ vysvětlila mi Marjorie.

„Dobře,“ řekl jsem a ještě pořád jsem se cítil silný a sebevědomý.

Vystoupili jsme a Jensen došel k nám. Podíval se na Marjorii.

„Měl jsem o tebe starost,“ řekl. „Pochopil jsem, že ses setkala s přítelem.“

Představil jsem se a on mi pevně potřásl rukou.

„Jsem Robert Jensen,“ prohlásil. „Jsem rád, že jste oba v pořádku. Pojdte dál.“

Uvnitř se několik lidí zabývalo zásobami. Nějaký muž odnášel dozadu stan a potřeby k táboření. Přes jídelnu jsem zahlédl v kuchyni dvě peruánské ženy, které balily jídlo. Jensen se posadil na jednu židli v obývacíku a ukázal nám na dvě další.

„Proč jsi řekl, že jsi rád, že jsme v pořádku?“ zeptal jsem se.

Naklonil se ke mně a zeptal se mě upřímným tónem: „Jak dlouho už jsi ve zdejší kraji?“

„Jenom od dnešního odpoledne.“

„Tak nemůžeš vědět, jak je to tu nebezpečné. Lidé tady mizí. Slyšel jsi o Rukopise a o chybějícím Devátém vhledu?“

„Ano, slyšel. Vlastně...“

„Tak potom potřebuješ vědět, co se tady děje,“ přerušil mě. „V pátrání po posledním vhledu začíná jít do tuhého. Jsou v tom zapleteni nebezpeční lidé.“

„Kdo?“ zeptal jsem se.

„Lidi, kterým vůbec nezáleží na archeologické hodnotě tohoto objevu. Chtějí ten vhled jen pro svoje vlastní účely.“

Velký vousatý muž s velkým břichem přerušil náš rozhovor a ukázal Jensenovi seznam. O něčem krátce diskutovali ve španělštině.

Pak se na mě Jensen znova podíval. „Jsi tady taky proto, abys našel chybějící vhled?“ zeptal se. „Máš vůbec představu, do čeho ses to namočil?“

Cítil jsem se hloupě a měl jsem potíže vyjádřit se. „No, hlavně bych se rád dozvěděl víc o celém Rukopise. Ještě jsem z něj moc neviděl.“

Napřiml se na židli a pak řekl: „Uvědomuješ si, že Rukopis je artefakt patřící státu a že jeho kopie jsou ilegální, pokud nemáš povolení?“

„Ano, ale někteří vědci s tím nesouhlasí. Podle jejich názoru vláda potlačuje nový...“

„Nemyslíš, že národ Peru má právo kontroly nad svými vlastními archeologickými poklady? Ví vláda, že jsi v této zemi?“

Nevěděl jsem, co říct – zase jsem cítil ten úder úzkosti v žaludku.

„Podívej, nepochop to špatně,“ řekl s úsměvem. „Jsem na tvé straně. Pokud máš nějakou akademickou podporu zvenku, řekni mi o tom. Ale mám pocit, že se tady jen tak potloukáš.“

„Tak nějak,“ řekl jsem.

Všiml jsem si, že Marjorie přenesla pozornost ze mě na Jensen. „Co si myslíš, že by měl dělat?“ zeptala se ho. Jensen vstal a usmál se. „Možná bych tě mohl zaměstnat tady u nás. Potřebujeme víc lidí. Tam, co jdeme, je myslím poměrně bezpečno. A mohl bys najít nějaké cestičky domů, pokud by nám to nevyšlo.“

Podíval se na mě zblízka. „Ale budeš muset dělat přesně to, co řeknu, po celou cestu.“

Podíval jsem se na Marjorii. Ještě pořád se dívala na Jensen. Cítil jsem zmatek. Pomyslel jsem si, že možná bych měl uvažovat o Jensenově nabídce. Pokud je v dobrých vztazích s vládou, pak by to mohla být moje jediná příležitost k legitimní cestě zpátky do Států. Možná jsem balamutil sám sebe. Možná Jensen má pravdu a já se nerealisticky vznáším v oblacích.

„Myslím, že bys měl uvažovat o tom, co Robert nabízí,“ poznamenala Marjorie. „Je příliš nebezpečné potloukat se tu osaměle.“

Ačkoli jsem věděl, že může mít pravdu, ještě pořád jsem důvěřoval Wilovi a tomu, co dělal. Chtěl jsem tuto myšlenku vyjádřit, ale když jsem se pokusil promluvit, zjistil jsem, že nedokážu formulovat slova. Už jsem nedokázal uvažovat jasně.

Najednou znova vešel do místnosti ten silný muž a podíval se z okna. Jensen rychle vstal a podíval se tam taky, pak se obrátil k Marjorii a jakoby nic jí řekl: „Někdo sem přichází. Jdi a požádej Kennyho, aby sem přišel, prosím.“ Přikývla a odešla. Oknem jsem viděl, jak se blíží světla nákladáku. Vůz zaparkoval za plotem, asi patnáct metrů odsud.

Jensen otevřel dveře, a jakmile to udělal, uslyšel jsem zvnějšku své jméno.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

Jensen se na mě ostře podíval. „Bud' velice zticha,“ řekl. S tlustým mužem vyšli ven a zavřeli za sebou dveře. Oknem jsem uviděl osamělou postavu, která se rýsovala za světly auta. Můj první impuls byl zůstat uvnitř. Jensenovo hodnocení mé situace mě naplnilo obavami. Ale postava u nákladáku se mi zdála nějak povědomá. Otevřel jsem dveře a vyšel jsem ven. Jakmile mě Jensen uviděl, rychle se otočil a šel ke mně.

„Co to děláš? Jdi dovnitř.“

Přes hluk generátoru mi připadalo, že znova slyším svoje jméno.

Okamžitě jdi zpátky dovnitř!“ řekl Jensen. „Může to být past.“ Stál přímo přede mnou a blokoval mi výhled na vůz. „Okamžitě se vrat!“

Cítil jsem se úplně zmatený a propadal jsem panice, nebyl jsem schopný se rozhodnout. Pak se postava za světly přiblížila a já jsem uviděl za Jensenem jeho obrysy. Jasně jsem uslyšel: „Pojď sem, potřebuju s tebou mluvit!“ Jakmile přišel blíž, v hlavě se mi vyjasnilo a já jsem si uvědomil, že je to Wil. Pospíchal jsem kolem Jensena.

„Co se s tebou dělo?“ zeptal se Wil rychle. „Potřebujeme odsud odjet.“

„Ale co Marjorie?“ zeptal jsem se.

„Teď s ní nic dělat nemůžeme,“ řekl Wil. „Radši bychom měli pospíchat.“

Vydali jsme se pryč a Jensen za námi zavolal: „Radši byste měli zůstat tady. Sami nic nedokážete.“

Podíval jsem se zpátky.

Wil se zastavil a podíval se na mě. Tím mi dal na výběr, jestli tu chci zůstat nebo ne.

„Pojďme,“ řekl jsem.

Šli jsme kolem nákladáku, ve kterém přijel Wil, a já jsem si všiml dvou dalších mužů, kteří čekali na předním sedadle. Když jsme se dostali do Wilova džípu, požádal mě o klíče a vyjel. Nákladák s jeho přáteli jel za námi.

Wil se ke mě otočil a podíval se na mě. „Jensen mi řekl, že ses rozhodl zůstat s jejich skupinou. Co se tam dělo?“

„Jak znáš jeho jméno?“ vykoktal jsem.

„Právě jsem se o něm všechno dozvěděl,“ odpověděl Wil. „Pracuje pro peruánskou vládu. Je to skutečný archeolog, ale je odhodlaný udržet celou věc v tajnosti na oplátku za výlučná práva ke studiu Rukopisu. Jenom by měl hledat chybějící vhled. Je zjevně rozhodnutý tento bod smlouvy nedodržet. Říká se, že brzo odjede a bude pátrat po Devátém vhledu. Když jsem zjistil, že Marjorie je u něj, pomyslel jsem si, že bude lepší, když sem zajedu. Co ti řekl?“

„Řekl mi, že jsem v nebezpečí a že bych se k němu měl připojit. Že by mi to umožnilo opustit zemi, až bych chtěl.“

Wil zavrtěl hlavou. „Opravdu tě chytil na udičku.“

„Jak to myslíš?“

„Měl bys vidět své energetické pole. Skoro úplně vplynulo do jeho.“

„Tomu nerozumím.“

„Vzpomeň si na hádku Sarah s tím vědcem ve Vicente... Kdybys viděl, jak jeden z nich vítězí, jak přesvědčí druhého o vlastní pravdě, pak bys viděl, jak energetické pole toho, co prohrál, vplývá do vítězova. Ten, co prohrál, se cítí vyčerpaný, slabý a nějak zmatený – tak, jak vypadala dívka v té peruánské rodině celou dobu,“ usmál se, „a jako ty vypadáš teď.“

„Ty jsi viděl, jak se mi to stalo?“ zeptal jsem se. „Ano,“ odpověděl. „A bylo pro tebe krajně obtížné vymanit se z jeho vlivu a oddělit se od něj. Na okamžik jsem si už myslel, že to neuděláš.“

„Ježíši,“ řekl jsem. „Ten chlap musí být opravdu zlý.“ Vlastně ani ne,“ řekl. „Pravděpodobně si je jen napůl, vědomý toho, co dělá. Myslí, že má právo ovládat situaci, a nepochybně se naučil už před dlouhou dobou, že dokáže úspěšně dosáhnout kontroly pomocí určité strategie. Nejdřív předstírá, že je tvůj přítel, pak najde něco špatného na tom, co děláš, v tvém případě ti řekl, že jsi v nebezpečí. Tím způsobem jemně podkope tvoji důvěru ve vlastní cestu, až se s ním začneš identifikovat. Jakmile se tohle stane, dostal tě.“

Wil se na mě zpřímá podíval. „Tohle je jen jedna z mnoha strategií, které lidé používají, aby připravili ostatní o energii. O zbývajících způsobech se poučíš později, v Šestém vhledu.“

Neposlouchal jsem ho. Musel jsem myslet na Marjorii. Nelíbilo se mi, že jsem ji tam nechal.

„Myslíš, že bychom se měli pokusit dostat ven i Marjorii?“

„Teď ne,“ řekl. „Nemyslím, že je v nebezpečí. Můžeme sem vyjet zítra, až budeme odjíždět, a pokusit se s ní promluvit.“

Po několik okamžiků jsme byli zticha a pak se Wil zeptal: „Pochopil jsi, když jsem říkal o Jensenovi, že si neuvědomuje, co dělá? Neliší se od většiny lidí. Dělá jen to, díky čemu se cítí co nejsilnější.“

„Ne, myslím, že tomu jsem neporozuměl.“

Wil vypadal zamyšleně. „Tohle všechno je ve většině lidí zatím nevědomé. Uvědomujeme si jen to, že se cítíme slabí, a že když ovládneme jiné lidi, cítíme se lépe. Neuvědomujeme si, co tento náš lepší pocit stojí jiné osoby. Krademe jim jejich energii. Většina lidí projde životem ve stálé honbě za energií někoho jiného.“

Podíval se na mě s jiskřičkou v oku. „Ačkoli občas to funguje jinak. Potkáme někoho, kdo nám alespoň na malou chvilku dobrovolně posílá svoji energii.“

„Co tím myslíš?“

„Vzpomeň si na okamžik, když jste s Marjorií jedli společně v restauraci v městečku a já jsem vešel dovnitř.“
Ano.“

„Nevím, o čem jste vy dva mluvili, ale její energie zjevně plynula do tvojí. Když jsem vešel, jasně jsem to viděl. Řekni mi, jak ses při tom cítil?“

Cítil jsem se moc dobře,“ řekl jsem. „Vlastně moje zážitky a myšlenky, o kterých jsem jí vykládal, mi připadaly křišťálově jasné. Dokázal jsem se snadno vyjadřovat. Ale co to znamená?“

Usmál se. „Někdy nějaká jiná osoba dobrovolně chce, abychom jí definovali svoji situaci, a přitom nám dá svoji energii přímo, tak, jak to Marjorie udělala s tebou. Díky tomu se cítíme posílení, ale uvidíš, že tento dar většinou netrvá dlouho. Většina lidí – včetně Marjorie – není dost silných, aby vydrželi dávat energii. Proto se většina vztahů nakonec zvrtné v boj o moc. Lidé se vzájemně napojí na své energie a pak bojují o to, kdo z nich získá převahu. A ten, kdo prohraje, za to vždycky zaplatí.“

Prudce zastavil a podíval se na mě. „Pochopil jsi Čtvrtý vhled? Přemýšlej o tom, co se ti stalo. Pozoroval jsi, že energie proudí mezi lidmi, a zajímalo tě, co to znamená. Pak jsme narazili na Reneaua, který ti řekl, že psychologové už hledají důvod, proč se lidé snaží ovládat jeden druhého. To všechno se demonstrovalo na té peruánské rodině. Jasně jsi viděl, že dominovat někomu jinému působí, že dominující se cítí silný a vědoucí, ale vysává to životní energii z těch, kterým dominuje. Nezáleží na tom, jestli si říkáme, že to děláme pro dobro dotyčného člověka, nebo že to jsou naše děti, a proto bychom je měli mít pod kontrolou. Poškození se stejně děje.“

Pak ses setkal s Jensenem a zkusil jsi na vlastní kůži, jaké to opravdu je. Uviděl jsi, že když nad tebou někdo dominuje psychicky, ve skutečnosti ti sebere tvoji mysl. S Jensenem to nebylo, jako bys prohrál nějakou intelektuální debatu. Neměl jsi energii nebo duševní jasnost, kterou bys mohl v debatě použít. Všechna tvoje duševní síla byla přetažena k Jensenovi. Naneštěstí se tento typ psychického násilí děje v lidské kultuře pořád, často ze strany lidí, kteří to myslí dobře.“

Jen jsem přikývl. Wil shrnul moji zkušenost přesně. „Pokus se pochopit Čtvrtý vhled vcelku,“ pokračoval Wil. „Podívej se, jak to jde dohromady s tím, co už víš. Třetí vhled ti ukázal, že fyzický svět je ve skutečnosti obrovský energetický systém. A teď ti Čtvrtý vhled ukazuje, že my lidé jsme už dlouho nevědomky soutěžili o jedinou část této energie, které jsme byli otevřeni: část, která proudí mezi lidmi. O tohle vždycky šlo v lidských konfliktech, na každé úrovni: od malicherných sporů v rodinách a v zaměstnání po války mezi národy. Proto se cítíme nejistí a slabí a musíme krást energii někoho jiného, abychom se cítili dobře.“

„Počkej okamžik,“ protestoval jsem. „Některé války se musely vybojovat. Byly správné.“

„Samozejmě,“ odpověděl Wil. „Ale jediný důvod, proč se každý konflikt nedá okamžitě urovnat, je, že jedna strana setrvává v iracionální pozici. A dělá to kvůli energii.“

Zdálo se, že Wil si na něco vzpomněl. Sáh do kabely a vytáhl svazek papírů, sepjatých dohromady.

„Skoro jsem zapomněl!“ řekl. „Našel jsem kopii Čtvrtého vhledu.“

Podal mi kopii a už nic neřekl, řídil a díval se přímo před sebe.

Vzal jsem si malou baterku, kterou Wil měl na podlaze, a po dalších dvacet minut jsem četl krátký text. Porozumění Čtvrtému vhledu, říkalo se tam, je věc porozumění lidskému světu jako ohromnému soupeření o energii a tím o moc.

Přesto, jakmile lidé jednou porozumí tomuto svému snažení, pokračoval vhled, okamžitě začnou tento konflikt překonávat. Začneme se osvobozovat ze soupeření o víc lidské energie... protože budeme konečně schopni dostat svoji energii z jiného zdroje.

Podíval jsem se na Wila. „Jaký je ten jiný zdroj?“ zeptal jsem se.

Usmál se, ale nic neřekl.

POSELSTVÍ MYSTIKŮ

Příští ráno jsem se probudil, jakmile jsem uslyšel, že se Wil pohybuje. Strávili jsme noc v domě patřícím jednomu z jeho přátel a Wil se posadil na lůžku na druhé straně místnosti a rychle se oblékal. Venku byla ještě tma.

„Sbalme se,“ zašeptal.

Sebrali jsme své věci a několikrát jsme došli do džípu s dalšími zásobami, které Wil nakoupil. Centrum městečka bylo vzdáleno jen několik set metrů a temnotou sem pronikalo několik světél. Svitání zatím naznačoval jen proužek světlejší oblohy na východě. Kromě několika ptáků, hlásících přicházející ráno, nebyly slyšet žádné zvuky.

Když jsme skončili, Wil ještě krátce hovořil se svým přítelem, který sledoval předtím naše pakování ospale z verandy. Já jsem čekal u džípu. Najednou jsme uslyšeli na hlavní křižovatce hluk. Uviděli jsme světla tří nákladňáků, které vjely do centra městečka a zastavily se tam.

„To by mohl být Jensen,“ řekl Wil. „Pojďme tam a podívejme se, co dělají, ale opatrně.“

Přešli jsme několik ulic a pak do uličky, která ústila na hlavní cestu asi třicet metrů od nákladňáků. Dva vozy byly naložené palivem a další byl zaparkovaný před obchodem. Poblíž stálo čtyři nebo pět lidí. Uviděl jsem Marjorii, jak vychází z obchodu, ukládá něco do vozu a pak volně kráčí směrem k nám a dívá se do sousedních obchůdků.

„Jdi tam a zjisti, jestli bys ji mohl přimět, aby šla s námi,“ zašeptal mi Wil. „Počkám na tebe tady.“

Proklouznul jsem kolem rohu, a když jsem se k ní přiblížil, zděsil jsem se. Poprvé jsem si všiml, že několik Jensenových mužů, kteří stáli za Marjorii před obchodem, má automatické zbraně. O několik okamžiků později se můj strach vystupňoval. Na ulici proti sobě jsem postřehl příkrčené ozbrojené vojáky, kteří se pomalu přibližovali k Jensenově skupině.

Přesně v okamžiku, kdy mě Marjorie uviděla, spatřili také Jensenovi muži své protivníky a pokusili se utéct. Vzduch se naplnil explozí palby ze samopalů. Marjorie se na mě podívala s hrůzou v očích. Vrhla jsem se dopředu a chytil jsem ji. Vpadli jsme do nejbližší uličky. Ozývaly se další výstřely a vzteklé výkřiky ve španělštině. Přeskočili jsme hromadu prázdných krabic a padli jsme k zemi. Naše obličej se skoro dotýkaly.

„Pojďme!“ řekl jsem a vyskočil jsem na nohy. Bránila se a pak mě stáhla znova dolů. Hlavou mi naznačila, abych se podíval na konec uličky. Skrývali se tam zády k nám dva ozbrojení muži a dívali se do sousední ulice. Ztuhl jsem. Nakonec muži přeběhli ulici směrem k lesu a tam se ztratili. Věděl jsem, že se musíme dostat zpátky do domu Wilsonova přítele, do džípu. Byl jsem si jistý, že Wil tam půjde. Opatrně jsme se plížili na další ulici. Zprava byly slyšet vzteklé výkřiky a palba, ale nikoho jsme tam neviděli. Podíval jsem se nalevo: také tam nic nebylo – po Wilovi ani památky. Pomyslel jsem si, že musel utéct před námi.

„Přeběhněme mezi ty stromy,“ řekl jsem Marjorii, která teď vypadala ostražitě a cílevědomě. „Pak,“ pokračoval jsem, „půjdeme po kraji lesa doleva. Džíp je zaparkovaný tím směrem.“

„Dobře,“ řekla.

„Rychle jsme přešli ulici a ušli jsme asi třicet metrů směrem k domu. Džíp tam ještě stál, ale nikde jsme neviděli žádný pohyb. Chystali jsme se vrhnout přes zbývající ulici k domu a právě v tom okamžiku se zpoza rohu nalevo vynořil vojenský vůz a pomalu jel k domu. Současně Wil přeběhl dvorek, nastartoval džíp a rychle odjel v opačném směru. Vůz se pustil za ním a stíhal ho.

„Sakra!“ řekl jsem.

„Co teď uděláme?“ zeptala se Marjorie a v obličejí měla znovu paniku.

Za námi v ulicích se ozvaly další výstřely, tentokrát blíž. Před námi les houstnul a zvedal se ke hřebeni, který se tyčil nad městem a ubíhal v severojižním směru. Byl to stejný hřeben, který jsem předtím viděl z vyhlídky.

„Pojďme nahoru!“ řekl jsem. „Pospěšme si!“

Vyšplhali jsme několik set metrů na hřeben. Na vyhlídce jsme se zastavili a podívali jsme se zpátky k městečku. Hlavní křižovatkou projížděl konvoj vojenských vozidel a spousta vojáků zřejmě prováděla prohlídky jednoho domu po druhém. Pod námi, na úpatí kopce, jsem slyšel tlumené hlasy. Pospíchali jsme výš po svahu. Nemohli jsme dělat nic jiného než utíkat.

Šli jsme po hřebeni k severu celé dopoledne a zastavili jsme se, jen abychom se přikrčili, když nějaké vozidlo jelo po hřebeni souběžném s naším po levé straně. Většina vozů byly stejné ocelově šedé vojenské džípy, které jsme viděli už předtím, ale občas tudy projelo i civilní vozidlo. Ironií osudu pro nás ta silnice představovala jediný orientační bod a jistotu uprostřed divočiny, která nás obklopovala.

Před námi se oba hřebeny přibližovaly k sobě a stoupaly prudčeji. Rozeklané skalní výběžky stínily dno údolí. Najednou jsme od severu uviděli blížít se džíp podobný Wilovu, který najednou zabočil na postranní cestu, vinoucí se dolů do údolí.

„To vypadá jako Wilův,“ řekl jsem a snažil jsem se uvidět víc.

„Pojďme tam dolů,“ řekla Marjorie.

„Počkej chvíli. Co jestli je to past? Co jestli ho zajali a používají džíp, aby nás odsud vylákali?“

Obličej se jí prodloužil.

„Zůstaň tady,“ řekl jsem. „Já sejdu dolů a ty mě budeš pozorovat. Jestli bude všechno v pořádku, zamávám na tebe, abys šla za mnou.“

Neochotně souhlasila a já jsem se vydal dolů po prudkém svahu směrem k místu, kde byl zaparkovaný džíp. Skrz listí jsem nejasně viděl, jak někdo vystupuje z vozu, ale nedokázal jsem rozeznat, kdo to je. Držel jsem se v nízkých keřích a stromech a pracně jsem postupoval mezi skalami. Občas jsem uklouzl v silné vrstvě humusu.

Nakonec byl vůz přesně proti mně na protějším svahu možná sto metrů ode mě. Řidič se opíral o zadní blatník a ještě pořád jsem ho dobře neviděl. Přešel jsem doprava, abych měl lepší výhled. Byl to Wil. Pospíšil jsem si dál napravo a cítil jsem, jak kloužu. V posledním okamžiku jsem se chytil kmene stromu a vytáhl jsem se zpátky. Žaludek se mi sevřel strachem. Pode mnou byl prudký sráz možná deset metrů nebo i víc hluboký. Jen tak tak jsem se vyhnul smrti.

Přidržel jsem se pořád stromu, vstal jsem a pokusil jsem se upoutat Wilovu pozornost. Zkoumal svah nad mou hlavou a pak se podíval níž, přímo na mě. Trhl sebou a vydal se mezi keři ke mně. Ukázal jsem dolů do srázné strže.

Prozkoumal dno údolí a pak na mě zavolal. „Nevidím žádnou cestu!“ oznámil mi. „Budeš muset jít dál do údolí a přejít tam.“

Přikývl jsem a už jsem chtěl signalizovat Marjorii, když jsem uslyšel, jak se z dálky blíží nějaké vozidlo. Wil vskočil do svého džipu a rychle ujížděl zpátky k hlavní cestě. Pospíchal jsem nahoru po svahu. Uviděl jsem skrz listí Marjorii, jak jde směrem ke mně.

Najednou se někde za ní ozvaly hlasité výkřiky ve španělštině a zvuky utíkajících lidí. Marjorie se schovala pod skalním převisem. Já jsem změnil směr a běžel jsem co nejtíšeji nalevo. V úprku jsem pátral mezi stromy po Marjorii. Právě když jsem ji zahlédl, hlasitě vykřikla, protože ji dva vojáci chytili za paže a přinutili ji vstát. Pokračoval jsem v běhu nahoru po svahu, držel jsem se při zemi a na mysli mi pořád tanul její pohled naplněný panikou. Když jsem dorazil nahoru na hřeben, znovu jsem se obrátil k severu. Srdce mi bilo strachem a panikou.

Uběhl jsem skoro kilometr, pak jsem se zastavil a naslouchal jsem. Neslyšel jsem žádný pohyb ani hovor. Ležel jsem na zádech a pokusil jsem se uvolnit a uvažovat jasně, ale drtil mě děs z toho, jak chytili Marjorii. Proč jsem jí řekl, ať zůstane sama na hřebeni? Co mám teď dělat?

Posadil jsem se, zhluboka jsem se nadechl a díval jsem se na cestu na druhém hřebeni. Když jsem utíkal, neviděl jsem tam žádná vozidla. Znova jsem pozorně naslouchal, ale nepostřehl jsem nic kromě obvyklých lesních zvuků.

Pomaloučku jsem se začal uklidňovat. Nakonec Marjorii jenom zajali. Neprovinila se ničím kromě toho, že utekla ze středu palby. Pravděpodobně ji zadrží jen na tak dlouho, dokud si neověří její totožnost legitimní vědecké pracovnice.

Znova jsem zamířil k severu. V zádech mě trochu bolelo. Cítil jsem se špinavý a unavený, v žaludku mi vybuchovaly křeče hladu. Kráčet jsem dvě hodiny, aniž jsem přemýšlel a aniž jsem někoho viděl.

Pak jsem ze svahu, který jsem měl po pravici, uslyšel zvuky, jako by tam někdo běžel. Ztuhl jsem a znovu jsem naslouchal, ale zvuky utichly. Stromy tady byly větší, stínily půdu proti slunci a podrost nebyl tak hustý. Viděl jsem do vzdálenosti padesáti nebo šedesáti metrů. Nikde se nic nehýbalo. Prošel jsem kolem velkého balvanu, který jsem měl po pravici, a pak kolem několika stromů. Našlapoval jsem co nejtíšeji. V cestě mi ležely další tři masivní kusy skály a já jsem prošel kolem dvou z nich. Pořád žádný pohyb. Vtom pode mnou zapraskala větvička. Pomalu jsem se otočil a rozhlédl jsem se.

Vedle skály za mnou stál vousatý muž, kterého jsem viděl na Jensenově farmě. Jeho pohled byl divoký, plný paniky, ruce se mu třásly a mířil mi automatickou zbraní na břicho. Zdálo se, že se snaží rozpomenout, kdo jsem.

„Počkejte chvíli,“ vykoktal jsem. „Znám Jensena.“ Podíval se na mě líp a sklonil zbraň. Pak jsme z lesa za námi uslyšeli zvuky nějakého pohybu. Vousáč se dal na útěk kolem mě směrem k severu a držel pušku v jedné ruce. Instinktivně jsem ho následoval. Oba jsme utíkali co nejrychleji, vyhýbali jsme se větvím a skalám a občas jsme se ohlédlí.

Po několika stech metrech klopýtl a já jsem ho doběhl. Zhroutil jsem se mezi dvě skály, abych si odpočinul a abych se ohlédl. Asi padesát metrů od nás jsem uviděl vojáka, jak zvedá pušku proti tloušťkoví, který se snažil povstat. Než jsem mohl vykřiknout varování, voják vystřelil. Mužova hrud' explodovala, jak se jí zezadu prodraly kulky, a mě postříkala jeho krev.

Ozvěna výstřelu naplnila vzduch.

Muž stál okamžik bez hnutí, jen oči mu zesklivatěly, a pak se jeho tělo prohnulo dopředu a zřítilo se k zemi. Reagoval jsem slepě, znovu jsem se rozběhl na sever pryč od vojáka a snažil jsem se, aby mě od místa, odkud by mohly přiletět kulky, oddělovaly pořád stromy. Hřeben byl pořád rozeklanější a skalnatější a začal stoupat prudce vzhůru.

Celé moje tělo se třásl vyčerpáním a hrůzou, když jsem se usilovně prodíral nahoru mezi skalami. Jednu chvíli jsem uklouzl a přitom jsem se odvážil podívat dozadu. Voják mezitím přišel k mrtvému tělu. Když jsem klouzal po skále, vzlhl a zřejmě mě spatřil. Zůstal jsem při zemi a plazil jsem se kolem několika dalších balvanů. Pak se svah hřebenu začal svažovat dolů, takže blokoval vojákovu výhled, a tak jsem znovu vyskočil na nohy a utíkal jsem co nejrychleji mezi skalami a stromy. Nebyl jsem vůbec schopem přemýšlet. Soustředil jsem se jedině na to, abych unikl. Ačkoli jsem si netroufl se ohlédnout, byl jsem si jistý, že slyším, jak voják běží za mnou.

Hřeben se přede mnou znovu zvedal a já jsem se snažil dostat nahoru, ale síly mě už opouštěly. Nahoře hřeben přecházel v plošinu, hustě porostlou stromy a bujnou vegetací. Za ní se zvedala strmá skalní stěna, po které jsem musel šplhat velice opatrně a hledat při postupu opory pro ruce a nohy. S námahou jsem se dostal na

vrchol a nad tím, co jsem uviděl, mi pokleslo srdce. V cestě byl sráz asi třicet nebo víc metrů hluboký. Nemohl jsem pokračovat dál.

To byla moje záhuba, naprostý konec. Na skalních výběžcích za sebou jsem slyšel padat kamínky, což znamenalo, že voják se rychle přibližuje. Klesl jsem na kolena. Byl jsem vyčerpaný, zničený, s posledním vzdechem jsem vzdal svůj poslední boj a přijal jsem svůj osud. Věděl jsem, že brzy přijdou kulky. A zajímavé bylo, že v té situaci se smrt zdála skoro jako vítaná úleva ze vši té hrůzy. Při tom čekání se moje mysl v záblescích vrátila k dětství, k nedělím a nevinným modlitbám k Bohu. Jaká může být smrt? Otevíral jsem se té nové zkušenosti.

Po dlouhém čekání, během kterého jsem neměl ponětí o čase, jsem si najednou uvědomil, že se mi nic nestalo!

Rozhlédl jsem se a poprvé jsem si uvědomil, že jsem se ocitl na nejvyšší špičce hory. Hřebeny a skalní útesy se rozbíhaly z tohoto místa dolů a poskytovaly mi panoramatický pohled do všech stran.

Zaujal mě nějaký pohyb. Tam, daleko dole na svahu směrem k jihu, jakoby nic kráčel směrem ode mě ten voják. Pušku, která původně náležela Jensenovu muži, měl přehozenou přes rameno.

Ten pohled mi zahřál tělo a naplnil mě vlnkami tichého smichu. Nějak jsem to přežil! Posadil jsem se se zkříženýma nohama a vychutnával jsem euforii. Chtělo se mi zůstat tady navždy. Den byl rozzářený sluncem a svítivě modrou oblohou. Jak jsem tam seděl, překvapila mě blízkost fialových kopců v dáli, nebo spíš se mě zmocnil pocit, jako by byly blízko. Stejně jsem vnímal několik bílých obláčků, které mi plynuly nad hlavou. Jako bych si na ně mohl sáhnout a dotknout se jich.

Když jsem vztáhl ruku po obloze, připadalo mi, jako bych začal pociťovat své tělo nějak jinak. Ruka mi plynula nahoru neuvěřitelně lehce a záda, krk a hlavu jsem držel úplně zpřímá naprosto bez jakéhokoli úsilí. Vstal jsem ze své polohy – sedu se zkříženýma nohama – aniž bych si pomohl rukama, a pak jsem se protáhl. Měl jsem pocit naprosté lehkosti.

Když jsem se díval na vzdálené hory, všiml jsem si, že je vidět za bílého dne Měsíc a chystá se zapadnout. Vypadal, že je ho asi čtvrtina, a visel nad obzorem jako obrácená mísa. Okamžitě jsem pochopil, proč má tento tvar. Slunce, milióny mil přímo nade mnou, zářilo jen na vršek zapadajícího Měsíce. Mohl jsem vnímat přesnou spojnici mezi Sluncem a povrchem Měsíce, a toto poznání nějak rozšířilo mé vědomí ještě dál.

Dovedl jsem si představit, jak se Měsíc už zanořil pod obzor, a jeho přesný tvar daný odraženým světlem, který se ukáže lidem žijícím dál na západě. Pak jsem si představil, jak by Měsíc vypadal, kdyby se pohyboval přímo pode mnou na druhé straně planety. Lidem tam by se zdál plný, protože Slunce nad mou hlavou by svítilo kolem Země a setkalo by se s Měsícem přímo.

Tento obraz mi vyslal vlnu vzrušení nahoru po páteři a zdálo se mi, že se mi záda napřimují ještě víc, jak jsem pojal tu představu, ne, jak jsem zakoušel stejné množství prostoru, které běžně cítím nad hlavou, i pod svýma nohama, na druhé straně zeměkoule. Poprvé v životě jsem věděl, že kulatost Země není jen intelektuální představa, ale vnímal jsem ji jako skutečný pocit.

Toto vědomí mě sice vzrušovalo, ale zároveň se mi zdálo naprosto obyčejné a přirozené. Chtěl jsem se jenom ponořit do pocitu vznášení se, plynutí vprostřed vesmíru, rozprostírajícího se všemi směry. Neměl jsem ale pocit, že bych se musel odstrčit od Země nohama a tak vzdorovat zemské přitažlivosti, spíš jsem cítil, jak by mě nadzvedával nějaký vnitřní vztlak, jako by mě naplňovalo, asi jako balon, právě takové množství helia, abych se vznesl od země a sotva se jí dotýkal nohama. Byl to podobný stav, jako když člověk je v dokonalé sportovní kondici po roce intenzivního tréninku, jenom byl daleko koordinovanější a dával pocit větší lehkosti.

Znova jsem si sedl na skálu a znova se mi všechno zdálo blízké: rozeklaný výběžek skály, na kterém jsem seděl, vysoké stromy dole na svahu a další hory na obzoru. A jak jsem se díval na silné větve stromů, mírně se kymácející ve větru, zakusil jsem nejen zrakový vjem této události, ale také fyzický vjem, jako by větve pohybující se ve větru byly vlasy vyrůstající z mého těla.

Vnímal jsem, jako by to všechno bylo nějak součástí mě samého. Jak jsem seděl na vrcholku hory a díval jsem se do krajiny, spadající ode mě na všechny strany dolů, cítil jsem přesně, jako by všechno, co jsem kdy znal jako své fyzické tělo, byla jen hlava daleko většího těla, sestávajícího ze všeho ostatního v dohledu. Vnímal jsem celý vesmír, který se dívá sám na sebe mýma očima.

Tento vjem vyvolal záblesk vzpomínky. Moje mysl pospíchala zpět, před začátek mé cesty do Peru, před mé dětství i moje narození. Uvědomil jsem si, že můj život ve skutečnosti nezačal mým počtím a narozením na této planetě. Začal mnohem dřív zformováním zbytku mého já, mého skutečného těla, vesmíru samotného.

Věda o vývoji mě vždycky nudila, ale teď, když mi myšlenky dál ubíhaly nazpět časem, se ke mně začaly všechny věci, které jsem o tom předmětu četl, vracet, včetně rozhovorů s přítelem, který se podobal Reneauovi. Vybavil jsem si, že právě tohle bylo pole jeho zájmu: evoluce.

Veškeré vědomí se zdálo splývat se skutečnými vzpomínkami. Jako bych si vybavoval, co se odehrávalo, a to rozpomínání mi dovolilo dívat se na evoluci novým způsobem.

Pozoroval jsem, jak první hmota vytvořila výbuchem náš vesmír, a uvědomil jsem si, jak to popisoval Třetí vhléd, že v tom nebylo nic opravdu pevného. Hmota byla jen energie vibrující na určité úrovni a na začátku

existovala pouze ve své nejjednodušší vibrační formě: v prvku, který nazýváme vodíkem. Nic jiného ve vesmíru nebylo, jen vodík.

Pozoroval jsem, jak se atomy vodíku začínají přitahovat navzájem, jako by vládnoucí princip, směřování této energie, spočíval v pohybu mřícími ke stále složitějším stavům. Když ložiska tohoto vodíku dosáhla dostatečné hustoty, začala se zahřívát a hořet, stala se tím, čemu říkáme hvězda, a v tom spalování atomy vodíku splynuly dohromady a přeskočily na vyšší úroveň vibrace, stal se z nich prvek, kterému říkáme helium.

Jak jsem se díval dál, tyto první hvězdy stárly, až nakonec vyhořely a vyplivly ze sebe zbývající vodík a nově stvořené helium ven do vesmíru. A celý proces začal znova. Vodík a helium se přitahovaly gravitací dohromady, až se teplota zvýšila natolik, že se zformovaly nové hvězdy a ty zase způsobily novou fúzi helia a vytvořily nový prvek, lithium, který zase vibroval na vyšší hladině.

A tak dále... každá další generace hvězd vytvářela hmotu, která předtím neexistovala, až se zformovalo široké spektrum hmoty – základní chemické prvky – a rozptýlilo se všude. Hmota se vyvinula z prvku vodíku, z nejjednodušší vibrace energie, k uhlíku, jehož vibrace byly na nejvyšší úrovni. Tím byla připravená scéna pro nový krok v evoluci.

Když se zformovalo naše slunce, na oběžných dráhách kolem něj se shromáždila ložiska hmoty a jedno z nich, Země, obsahovalo všechny nově vzniklé prvky včetně uhlíku. Jak Země vychlázala, plyny, zachycené před časem v roztavené hmotě, se přesouvaly k povrchu a splývaly a formovaly vodní páru. Přišly velké deště a vytvořily na pustém povrchu Země oceány. Pak, když voda pokryla velkou část zemského povrchu, se nebe vyjasnilo a jasně zářící slunce zaplavilo nový svět světlem, teplem a radiací.

A v mělkých nádržích a tůňkách, mezi velkými bouřemi s blesky, které se pravidelně přeháněly nad planetou, se hmota skokem dostala nad vibrační úroveň uhlíku do ještě složitějšího stavu: k vibracím představovaným aminokyselinami. Ale poprvé nebyla tato nová úroveň vibrací stálá sama o sobě. Hmota musela neustále vstřebávat jinou hmotu, aby si udržela své vibrace. Musela přijímat potravu. Vynořil se nový výhonek evoluce, život.

Viděl jsem, jak se tento život, zatím omezený na vodní prostředí, rozštěpil do dvou forem. Jedna forma – ta, které říkáme rostliny – žila z anorganické hmoty a využívala ji jako potravu tím, že si brala z dávné atmosféry kyslík uhlíčitý. Jako vedlejší produkt rostliny začaly poprvé uvolňovat volný kyslík. Rostlinný život se rychle rozšířil v oceánech a nakonec i na souši.

Druhá forma – které říkáme zvířata – absorbovala do sebe pro udržení svých vibrací pouze organický život. Pozoroval jsem, jak zvířata zaplnila oceány v epoše ryb, a když rostliny uvolnily do atmosféry dost kyslíku, začala svou vlastní pouť na suchou zemi.

Viděl jsem obojživelníky – napůl ryby, napůl něco nového – jak poprvé opouštějí vodu a používají plíce, aby dýchali nový vzduch. Pak hmota udělala další skok k plazům a zaplavila jimi Zemi ve velké éře dinosaurů. Pak přišla teplokrevná zvířata a také ona osídlila celou zemi, a já jsem si uvědomil, že všechny vynořivší se druhy představovaly život, hmotu dostávající se na další vyšší úroveň vibrací. Pak vývoj končil. Tady na vrcholku stálo lidstvo.

Lidstvo. Vize skončila. Uviděl jsem v jednom záblesku celý příběh evoluce, příběh hmoty, která vzniká a pak se vyvíjí jako podle nějakého plánu, který ji vede, směrem ke stále vyšším vibracím, a nakonec vytváří přesné podmínky pro vznik lidí... pro každého z nás, abychom se mohli objevit jako jedinečné bytosti.

Když jsem tam seděl na vrcholku hory, skoro jsem dokázal uchopit i to, jak tato evoluce pokračuje dál v životech lidských bytostí. Další evoluce je v nějakém vztahu s prožíváním shod okolností v našich životech. Něco na těchto událostech nás vede v životě dopředu a vytváří vyšší vibrace, které posouvají také celou evoluci dopředu. Ale přesto, jakkoli usilovně jsem se snažil to pochopit, jsem tomu pořád úplně nerozuměl.

Dlouho jsem seděl na srázu nad propastí, pohlčený zdejšími mírem a pocitem celistvosti. Pak jsem si prudce uvědomil, že slunce se začíná sklánět k západu. Také jsem si všiml, že směrem na severozápad je nějaké městečko, asi míli vzdálené. Mohl jsem rozeznat tvary střech. Zdálo se, že cesta na západním hřebenu se vine přímo k němu.

Vstal jsem a začal jsem šplhat dolů po skálách. Nahlas jsem se zasmál. Byl jsem ještě spojený s krajinou, takže jsem měl pocit, že kráčím vedle svého vlastního těla, a co víc, že zkoumám oblasti vlastního těla. Ten pocit mě rozjařoval.

Sestoupil jsem po příkrých útesech mezi stromy. Odpolední slunce vrhalo dlouhé stíny na lesní půdu. V polovině cesty dolů jsem přišel do zvlášť husté oblasti velkých stromů. Když jsem tam vstoupil, pocítil jsem v těle zřetelnou změnu: cítil jsem se ještě lehčí a lépe koordinovaný. Zastavil jsem se a podíval jsem se pozorně na stromy a podrost keřů, zaměřil jsem se na jejich tvary a krásu. Viděl jsem jiskřičky bílého světla a něco jako narůžovělou záři kolem každé rostliny.

Pokračoval jsem v chůzi a přišel jsem k potoku, který zářil bleděmodře a naplnil mě zvýšeným klidem a dokonce ospalostí. Konečně jsem prošel přes dno údolí a vyšplhal jsem nahoru na další hřeben, až jsem přišel na cestu. Vstoupil jsem na šterkový povrch a šel jsem volně na sever podél úbočí hory.

Nahore před sebou jsem zahlédl v příští zatáčce cesty muže v kněžském rouchu. Ten pohled mě rozrušil. Naprosto beze strachu jsem se ho snažil doběhnout a promluvit s ním. Věděl jsem, že budu přesně vědět, co říkat

a dělat. Měl jsem pocit dokonalého dobra. Ale k mému překvapení kněz zmizel. Napravo zahýbala zpátky do údolí jiná cesta, ale v tom směru jsem nikoho neviděl. Běžel jsem dál po hlavní cestě, ale ani tam jsem nikoho neviděl. Myslel jsem na to, že bych se vrátil a vydal se po cestě, kterou jsem minul, ale věděl jsem, že městečko je přede mnou, a tak jsem šel dál. Ale přesto jsem si ještě několikrát vzpomněl na tu druhou cestu.

O sto metrů dál, když jsem procházel další zatáčkou, jsem uslyšel řev motorů. Skrz stromy jsem zahlédl řadu vojenských vozidel, blížících se velkou rychlostí. Na okamžik jsem váhal, uvažoval jsem, jestli nemám zůstat na místě, ale pak jsem si vzpomněl na hrůzy střelení na hřebeni.

Měl jsem čas jen na to, abych se vrhl z cesty doprava a tiše ležel. Kolem mě rychle projelo deset džípů. Na svém místě jsem byl naprosto nekrytý a mohl jsem jen doufat, že se nikdo nepodívá mým směrem. Vozy projížděly asi sedm metrů ode mě. Cítil jsem kouř z výfuků a viděl jsem výraz každého obličeje.

Naštěstí si mě nikdo nevšiml. Když byli už dost dlouho pryč, doplazil jsem se za velký strom. Ruce se mi třáslly a můj pocit klidu a spojení byl úplně ořesen. V žaludku se mi usadila teď už povědomá křečovitá bolest strachu. Kousek po kousku jsem se posunul k silnici. Zvuky dalších vozidel způsobily, že jsem honem utekl znova dolů po svahu. Kolem projely další dva džípy. Bylo mi už špatně od žaludku.

Tentokrát jsem zůstal hezky daleko od cesty a stáhl jsem se stejnou cestou, kterou jsem přišel. Pohyboval jsem se velice opatrně. Přišel jsem k cestě, kterou jsem před chvílí minul. Opatrně jsem naslouchal zvukům a pohybům a pak jsem se rozhodl jít lesem vedle ní a zamířit podél ní do údolí. Moje tělo už zase bylo těžké. Ptal jsem se sám sebe, co jsem to dělal. Proč jsem šel po cestě? Musel jsem být blázen, omámený šokem ze střelby, v transu, v nějakém stavu euforie. Vnímej skutečnost, řekl jsem si. Musíš být opatrný. Tam jsou lidé, kteří tě zabijou, jestli uděláš tu nejmenší chybičku! Strnul jsem. Přede mnou, tak asi třicet metrů, byl ten kněz. Seděl pod velkým stromem uprostřed skal. Jak jsem na něj upřeně zíral, otevřel oči a podíval se přímo na mě. Ucounnul jsem, ale on se jen usmál a gestem mi naznačil, abych šel k němu.

Opatrně jsem se k němu přiblížil. Zůstal bez pohybu, štíhlý, vysoký muž asi kolem padesátky. Vlasy měl ostříhané nakrátko a byly tmavě hnědé, stejně jako jeho oči.

„Vypadáš, jako bys potřeboval pomoc,“ řekl dokonalou angličtinou.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se. „Jsem otec Sanchez. A ty?“

Vysvětlil jsem mu, kdo jsem a odkud jsem, a s pocitem závratí jsem klesl nejdřív na jedno koleno a pak jsem se posadil.

„Účastnil ses toho, co se stalo v Cule, vid?“ zeptal se.

„Co o tom víš?“ zeptal jsem se opatrně, protože jsem nevěděl, jestli mu můžu důvěřovat.

„Vím, že někdo v naší vládě se velice zlobí,“ řekl.

„Nechtějí, aby byl Rukopis uveřejněn.“

„Proč?“ zeptal jsem se.

Vstal a shlédl na mě. „Co kdybys šel se mnou. Naše misie je ani ne kilometr daleko. U nás budeš v bezpečí.“ Namáhavě jsem se postavil. Uvědomil jsem si, že nemám na výběr, a přikývl jsem. Vedl mě pomalu po cestě a choval se ke mně uctivě a s rozvahou. Zvažoval každé slovo.

„Hledají tě ještě vojáci?“ zeptal se v jednu chvíli. „Nevím,“ odpověděl jsem.

Po několik minut neříkal nic a pak se zeptal: „Pátráš po Rukopise?“

„Už ne,“ řekl jsem. „Právě teď jenom chci tohle přežít a vrátit se domů.“

Konejšivě pokýval hlavou a zjistil jsem, že mu začínám důvěřovat. Něco na jeho chování a vřelosti na mě zapůsobilo. Připomněl mi Wila. To už jsme došli k misii, což byl shluk malých domů, obrácených do dvora, a malý kostelík.

Byla postavená ve velice krásném místě. Když jsme vešli, řekl několika dalším mužům v kněžských oděvech něco ve španělštině a oni utíkali pryč. Pokusil jsem se podívat se, kam odešli, ale obestírala mě únava. Kněz mě vedl do jednoho z domů.

Uvnitř byl malý obývací prostor a dvě ložnice. V krbu hořel oheň. Brzy po tom, co jsme vstoupili, přinesl další kněz ták s chlebem a polévkou. Vyčerpaně jsem jedl, zatímco Sanchez zdvořile seděl na židli vedle mě. Pak, protože na tom trval, jsem se natáhl na jedné z postelí a upadl jsem do hlubokého spánku.

Když jsem vyšel na dvůr, okamžitě jsem si všiml, jak dokonale je zdejší místo udržované. Štěrkové pěšinky byly lemované přesně uspořádanými keři a souvislými živými ploty. Každý keř se zdál být umístěn tak, aby se zdůraznil jeho plný přírodní tvar. Žádný z nich nepřistříhovali.

Protáhl jsem se a ucítil jsem na sobě škrobenou košili, kterou jsem si předtím navlékl. Byla udělaná z hrubé bavlny a trochu mě dřela na krku. Byla ale čistá a čerstvě vyžehlená. Vzbudil jsem se už dřív, když dva kněží nalávali horkou vodu do vany a předložili mi čisté šaty. Když jsem se vykoupal a oblékl, šel jsem do druhé místnosti a našel jsem na stole horké vdolečky a sušené ovoce. Hltavě jsem jedl, zatímco kněží stáli u mě. Když jsem skončil, odešli a já jsem vyšel ven tam, kde jsem stál teď.

Přešel jsem na druhou stranu a sedl jsem si na jednu z kamenných laviček, které byly obráceny do dvora. Slunce právě ozařovalo vršky stromů a hřálo mě do obličeje.

„Jak jsi spal?“ zeptal se nějaký hlas za mnou. Obrátil jsem se a uviděl jsem otce Sancheze, jak stojí velice zpřímá a směje se na mě.

„Velmi dobře,“ odpověděl jsem. „Mohu si k tobě sednout?“

„Samozřejmě.“ Žádný z nás nepromluvil po několik minut, tak dlouho, až jsem se cítil trochu nespůj. Několikrát jsem se na něj podíval, připravený něco říct, ale on se díval směrem k slunci, s obličejem zakloněným trochu dozadu, a mhouřil oči. Konečně promluvil: „Tohle místo, které sis tady našel, je hezké.“ Zjevně tím myslel lavičku v tuto ranní dobu.

„Podívej, potřebuji se tě zeptat na radu,“ řekl jsem. „Jaký existuje nejbezpečnější způsob, jak bych se mohl dostat zpátky do Spojených států?“

Vážně se na mě podíval: „Nevím. To záleží na tom, za jak nebezpečného tě vláda považuje. Řekni mi, jak se stalo, že ses ocitl v Cule.“

Vyprávěl jsem mu všechno od chvíle, kdy jsem poprvé uslyšel o Rukopise. Můj pocit euforie na hřebeni se teď zdál příliš neskutečný a vyfantazírovaný, a tak jsem se o něm zmínil jen stručně. Ale Sanchez se mě na to okamžitě zeptal.

„Co jsi udělal po tom, když tě ten voják nenašel a odešel?“ zeptal se.

„Jen jsem tam tak seděl pár hodin,“ odpověděl jsem, „a myslím, že jsem cítil úlevu.“

„Co ještě jsi cítil?“ zeptal se.

Trochu jsem se zdráhal, pak jsem se rozhodl, že se pokusím to popsat. „Těžko se to vyjadřuje,“ řekl jsem. „Cítil jsem takové euforické spojení se světem, takovou naprostou jistotu a důvěru. Únava mě přešla.“

Usmál se. „Měl jsi mystický zážitek. Mnoho lidí vypovídá, že je takové zážitky potkaly v lese blízko vrcholku.“ Váhavě jsem přikývl.

Obrátil se na lavičku, aby se na mě podíval víc zpřímá. „Tohle je zkušenost, jakou vždycky popisovali mystikové všech náboženství. Četl jsi něco o takových zkušenostech?“

„Něco, před lety,“ odpověděl jsem.

„Ale do věčejška to pro tebe byla jen abstraktní představa?“

„To jo, myslím.“

Přišel k nám mladý kněz a pokývl na mě, pak něco zašeptal Sanchezovi. Sanchez přikývl a mladý kněz se obrátil a šel pryč. Starší kněz pozoroval každý jeho krok.

Přešel dvůr a vešel na plochu připomínající park, vzdálenou asi třicet metrů. Poprvé jsem si všiml, že i tam to vypadá výjimečně čistě a je tam plno různých rostlin. Mladý kněz šel na několik míst, váhal na každém z nich, jako by něco hledal, a pak si na jednom místě sedl. Zdálo se, že se zabývá nějakým cvičením.

Sanchez se usmál a vypadal potěšeně. Pak obrátil pozornost na mě.

„Myslím, že pro tebe pravděpodobně není bezpečné pokusit se o návrat právě teď,“ řekl. „Ale zkusím zjistit, jaká je situace a jestli se něco povídá o tvých přátelích.“ Vstal a podíval se na mě. „Mám nějakou práci. Prosím, měj na paměti, že ti budeme pomáhat, jak to jen bude v našich silách. Zatím doufám, že se tady budeš cítit pohodlně. Uvolni se a obnovuj síly.“

Přikývl jsem.

Sáhl do kapsy a vytáhl nějaké papíry a podal mi je. „To je Pátý vhled. Mluví o tom druhu zážitku, jaký jsi měl. Myslím, že by mohl pro tebe být zajímavý.“

Neochotně jsem si ho vzal a on zatím hovořil dál. „Jak jsi porozuměl poslednímu vhledu, který jsi četl?“ zeptal se. Váhal jsem. Nechtěl jsem teď myslet na žádné rukopisy ani vhledy. Konečně jsem řekl: „Že lidé uvízli ve vzájemném soupeření o energii. Když dokážeme, aby se jiní lidé podvolili našemu názoru, identifikují se s námi a to přetáhne jejich energii do naší a my se pak cítíme silnější.“

Usmál se. „Takže problém je, že každý člověk se snaží ovládat ostatní a manipulovat jimi kvůli energii, protože cítíme, že jí máme nedostatek?“

„Přesně tak.“

„Ale existuje řešení, jiný zdroj energie?“

„To poslední vhled naznačoval.“

Přikývl a kráčel velice důstojně ke kostelu.

Na chvíli jsem si opřel lokty o kolena, naklonil jsem se dopředu a nedíval jsem se na překlad. Pořád jsem k němu cítil odpor. Události dvou posledních dní zdusily moje nadšení a já jsem místo toho raději dal přednost přemýšlení o tom, jak bych se mohl vrátit do Spojených států. Pak jsem uviděl mezi stromy přes cestu mladého kněze, jak vstal a pomalu přešel k jinému místu, vzdálenému asi sedm metrů od toho, kde byl původně. Znova se ke mně otočil a sedl si.

Zase mě začalo zajímat, co to asi dělá. Pak mi svitlo, že možná cvičí něco, o čem se mluví v Rukopise. Podíval jsem se na první stránku a začal jsem číst.

Popisovalo to nové chápání toho, co se dlouho nazývalo mystické vědomí. Tvrdilo se tu, že během posledních dekád dvacátého století se toto vědomí dostane na veřejnost jako způsob existence, který je skutečně dosažitelný, způsob, který už předtím uskutečňovaly esoteričtější praktiky mnoha náboženství. Pro většinu lidí zůstane toto vědomí abstraktní představou, budou o něm jen mluvit a debatovat. Ale pro stále rostoucí počet lidí

bude toto vědomí skutečné – protože tito jedinci sami zažijí záblesky nebo náhlá prohlédnutí tohoto stavu mysli. Rukopis říkal, že tato zkušenost je klíčem ke konci lidských konfliktů ve světě, protože během ní získáváme energii z jiného zdroje – zdroje, ze kterého se nakonec naučíme čerpat podle své vůle.

Přestal jsem číst a podíval jsem se znova na mladého kněze. Měl otevřené oči a vypadalo to, jako by se díval přímo na mě. Přikývl jsem, ačkoli jsem nedokázal rozeznat podrobnosti jeho obličeje. K mému překvapení na mě také kývl a trochu se usmál. Pak vstal a kráčel ode mě nalevo, k domu, který stál tím směrem. Vyhnul se mému pohledu, když jsem se díval, jak přechází přes dvůr a vstupuje do obydlí.

Za sebou jsem uslyšel kroky, a když jsem se obrátil, uviděl jsem Sancheze, jak vychází z kostela. Když se ke mně blížil, usmíval se.

„Netrvalo to dlouho,“ řekl. „Chtěl bys vidět víc ze zdejšího území?“

„Ano, chtěl,“ odpověděl jsem. „Řekni mi o těch plochách, kde lidé sedávají.“ Ukázal jsem na místo, kde jsem předtím viděl mladého kněze.

„Pojďme tam,“ vybídl mě.

Když jsme šli přes dvůr, Sanchez mi řekl, že tato misie je přes čtyři sta let stará a byla založena jedním misionářem ze Španělska, který se domníval, že konvertovat místní Indiány je lépe přes jejich srdce než donucováním mečem. Jeho přístup fungoval, pokračoval Sanchez, a částečně kvůli tomu jeho úspěchu a částečně kvůli odlehle poloze tady byl kněz ponechán o samotě, aby pokračoval ve své vlastní cestě. „My pokračujeme dál v jeho tradici v hledání vnitřní pravdy,“ řekl Sanchez.

„Tuto plochu, kam si chodíme sednout, jsme dokonale upravili jako zahradu. Asi půl akru hustého lesa jsme vyčistili a mezi keři a kvetoucími rostlinami jsme vytvořili síť chodníků z hladkých říčních oblázků. Jako na dvoře, i tady jsme rostliny dokonale rozmístili, aby byl zdůrazněn jejich jedinečný tvar. Kam by sis rád sedl?“ zeptal se mě Sanchez.

Rozhlédl jsem se, jaké jsou možnosti. Před námi bylo několik upravených míst – koutků, které se zdály dokonalé samy o sobě. Všechny obsahovaly otevřené prostory obklopené krásnými rostlinami, skálami a většími stromy různých tvarů. V koutku vlevo, kde předtím seděl mladý kněz, bylo víc skal.

„Co třeba tamhle?“ zeptal jsem se.

Přikývl a šli jsme tam a posadili jsme se. Sanchez několik minut zhluboka dýchal a pak se na mě podíval. „Pověz mi víc o svém zážitku na hřebeni,“ požádal mě. Nechtělo se mi. „Nevím, co ještě bych o tom řekl. Netrvalo to dlouho.“

Kněz se na mě přísně podíval. „Jen to, že to skončilo, když ses začal znova bát, nepopře význam toho zážitku, že ne? Možná je to něco, co by člověk měl zažívat opakovaně.“

„Možná,“ řekl jsem. „Ale je pro mě těžké soustředit se na kosmické pocity, když se lidé pokoušejí mě zabít.“ Zasmál se a vřele se na mě podíval.

„Studujete tady v misii Rukopis?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekl. „Učíme jiné lidi, jak docílit takové zkušenosti, jakou jsi měl na hřebeni. Nevadilo by ti, kdyby se k tobě něco z toho pocitu vrátilo, že ne?“

Přerušilo nás volání ze dvora: sháněli Sancheze. Ten se omluvil, šel na dvůr a mluvil s knězem, který ho zavolal.

Opřel jsem se, díval jsem se na okolní rostliny a skály a trochu jsem přitom rozostřil zrak. Kolem nejbližších keřů jsem trochu rozeznával světelnou auru, ale když jsem to zkusil u skal, neviděl jsem nic.

Pak jsem si všiml, že Sanchez jde zpátky.

„Musím na chvíli odejít,“ řekl, když ke mně došel. „Půjdu do městečka na schůzku, a tak možná získám nějaké informace týkající se tvých přátel, nebo aspoň toho, jak bezpečné je pro tebe cestovat.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Vrátíš se dnes?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl. „Spíš zítra ráno.“

Musel jsem vypadat nejistě, protože ke mně přišel blíž a dal mi ruku na rameno. „Nedělej si starosti. Tady jsi v bezpečí. Prosím, buď tady jako doma. Podívej se kolem. Můžeš mluvit s kterýmkoli knězem, jen si uvědom, že někteří z nich jsou vnímavější než jiní, podle stupně vývoje, ve kterém jsou.“ Přikývl jsem.

Usmál se a odešel za kostel, kde nastoupil do starého nákladáku, kterého jsem si předtím nevšiml. Po několika pokusech nastartoval a jel kolem zadní strany kostela a na cestu vedoucí zpátky nahoru na hřeben.

Zůstal jsem několik hodin v parku, spokojený, že si mohu uspořádat myšlenky, a napadlo mě, jestli je Marjorie v pořádku a jestli Wil unikl. Několikrát mi probleskl myslí obraz Jensenova muže, jak ho zabíjejí, ale přemáhal jsem tu vzpomínku a pokoušel jsem se zůstat klidný.

Kolem poledne jsem si všiml několika kněží, jak připravují uprostřed dvora dlouhý stůl s mísami jídla. Když skončili, ke stolu přišlo ještě asi tucet nebo víc dalších kněží, nakládali si na talíře a jedli volně na lavičkách. Většina z nich se radostně usmívala jeden na druhého, ale slyšel jsem jen málo hovoru. Jeden z nich se na mě podíval a ukázal na jídlo.

Přikývl jsem, šel jsem na dvůr a naložil jsem si talíř kukuřice a fazolí. Zdálo se, že všichni kněží si dobře uvědomují moji přítomnost, ale nikdo na mě nepromluvil. Udělal jsem několik poznámek o potravě, ale moje slova se setkala jen s úsměvy a zdvořilými gesty. Když jsem zkusil přímý kontakt očí, sklopili zraky.

Sedl jsem si o samotě na jednu z laviček a jedl jsem. Zelenina a fazole nebyly slané, ale byly okořeněné bylinkami. Když bylo po obědě a kněží skládali talíře na stole, z kostela se vynořil ještě další kněz a ve spěchu si naložil na talíř. Když skončil, rozhlédl se po místě k sezení a naše oči se setkaly. Usmál se a já jsem poznal, že je to kněz, který se na mě předtím podíval z parku. Oplatil jsem mu úsměv a on přišel ke mně a promluvil na mě v lámané angličtině.

„Mohu si sednout na lavici s tebou?“ zeptal se.

„Ano, prosím,“ odpověděl jsem.

Posadil se a začal jíst velice pomalu, žvýkal důkladně svoji potravu a občas se na mě usmál. Byl malý a drobný, s šlachovitou stavbou těla a vlasy černými jako uhlí. Oči měl světle hnědé.

„Tobě chutná jídlo?“ zeptal se.

Držel jsem talíř v klíně. Zbývalo mi několik soust kukuřice.

„Ale ano,“ řekl jsem a vzal jsem si jedno sousto. Znova jsem si všiml, jak pomalu a cílevědomě žvýká, a pokusil jsem se to udělat stejně. Pak jsem si s překvapením uvědomil, že všichni kněží jedí tímhle způsobem.

„Je ta zelenina vypěstovaná tady na misií?“ zeptal jsem se.

Váhal s odpovědí a pomalu polknul. „Ano, jídlo je velmi důležité.“

„Meditujete s rostlinami?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě se zjevným překvapením. „Ty jsi četl Rukopis?“ zeptal se.

„Ano, první čtyři vhledy.“

„Pěstuješ si jídlo?“ zeptal se.

„Ale ne. Jenom se o tom o všem učím.“

„Vidíš pole energie?“

„Ano, někdy.“

Seděli jsme několik minut tiše a on zatím pečlivě žvýkal další sousta.

„Potrava je první způsob, jak dostaneš energii,“ řekl. Přikývl jsem.

„Ale abys úplně absorboval energii v jídle, musíš jídlo ocenit, hmm...“

Zdálo se, že hledá správné anglické slovo. „Vychutnat,“ řekl konečně. „Chuť jsou ty dveře. Musíš ocenit chuť. To je důvod k modlitbě před jídlem. Není to jen, že jsi vděčný, je to, aby jídlo bylo svatý zážitek, aby energie z jídla ti vstoupila do těla.“

Podíval se na mě pozorně, jako by chtěl zjistit, jestli jsem to pochopil.

Přikývl jsem bez poznámky. Vypadal zamyšleně. Uvažoval jsem o tom, co mi říkal. Toto záměrné ocenění potravy je skutečný smysl, který se skrývá za běžným náboženským zvykem být vděčný za potravu, a výsledek je vyšší absorpce energie z potravy.

„Ale že si bereš jídlo, je jen první krok,“ řekl. „Pak je osobní energie zvýšená a ty se staneš víc citlivý k energii ve všech věcech... a pak se naučíš brát si tu energii bez jídla.“

Chápavě jsem přikývl.

„Všechno kolem nás,“ pokračoval, „má energii. Ale všechno má svůj zvláštní druh. Proto některá místa zvyšují energii víc než jiná. Záleží to na tom, jak tvůj stav jde dohromady s energií, která je tam.“

„To jsi dělal předtím tamhle?“ zeptal jsem se. „Zvyšoval jsi svoji energii?“

Vypadal potěšeně. „Ano.“

„Jak to děláš?“ zeptal jsem se.

„Musíš být otevřený, musíš se spojit, snažit se o ocenění, jako když vidíš pole. Ale uděláš jeden krok dál, takže dostaneš pocit, že jsi naplněný.“

„Nejsem si jistý, jestli to chápu.“

Zamračil se nad mou tupostí. „Chceš jít zpátky na místo, kde se sedí? Ukážu ti to.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Proč ne?“

Následoval jsem ho přes dvůr a pak do parku. Když jsme přišli, zastavil se a rozhlédl se, jako by tady něco hledal. „Tamhle,“ řekl a ukázal na místo na hranici hustého lesa. Šli jsme po cestičce, která se vinula mezi stromy a keři. Ukázal na koutek před velkým stromem, který vyrůstal z hromady balvanů tak, že jeho mohutný kmen se zdál uhnížděný na skále. Jeho kořeny objímaly balvany a prorůstaly jimi, než konečně dosáhly půdy. Kolem stromu rostly kvetoucí keře a rozpoznal jsem podivnou sladkou vůni jejich žlutých květů. Hustý les vytvářel záclonu zeleně v pozadí.

Kněz mi ukázal, abych si sedl na vyčištěné místo mezi keře, čelem ke zkroucenému stromu. Sedl si vedle mě. „Myslíš si, že ten strom je krásný?“ zeptal se.

„Ano.“

„Pak, hm... cítíš to... hm“.

Zdálo se, že znova s námahou hledá správné slovo. Na okamžik se zamyslel a pak se zeptal: „Otec Sanchez mi řekl, že jsi měl zážitek na hřebeni. Vzpomínáš si, jak ses cítil?“

„Cítil jsem se lehký, bezpečný a ve spojení.“

„Jak ve spojení?“

„To je těžké popsat,“ řekl jsem. „Jako by celá krajina byla mou částí.“

„Ale jaký jsi měl pocit?“

Na okamžik jsem se zamyslel. Jaký jsem měl pocit? Pak mě to napadlo.

„Lásky,“ řekl jsem. „Myslím, že jsem cítil lásku ke všemu.“

„Ano,“ řekl. „To je ono. Teď to budeš cítit pro ten strom.“

„Ale počkej,“ protestoval jsem. „Láska je něco, co se prostě přihodí. Nedokážu se přimět, abych cítil k něčemu lásku.“

„Ty se nemáš přimět k lásce,“ řekl. „Dovolíš lásce, aby do tebe vstoupila. Ale abys to udělal, musíš správně naladit svoji mysl vzpomínáním, jaké to bylo, a pokusíš se to cítit znova.“

Podíval jsem se na strom a pokusil jsem se vzpomenout si na emoce na hřebeni. Postupně jsem začal obdivovat jeho tvar a fyzickou přítomnost. Moje ocenění vzrůstalo, až jsem skutečně pocítil lásku. Byl to přesně ten pocit, na který jsem si pamatoval, že jako dítě jsem ho cítil k matce a jako chlapec pro jednu malou holčičku, která byla předmětem mé „štěněčí lásky“. A přestože jsem se díval na strom, tato láska existovala jako obecný pocit v pozadí. Byl jsem zamilovaný do celého světa.

Kněz ustoupil o několik kroků a pozorně se na mě zadíval.

„Dobře,“ řekl. „Teď přijímáš energii.“ Všiml jsem si, že má trochu rozostřené oči. „Jak to víš?“ zeptal jsem se.

„Protože vidím, že tvoje pole energie se zvětšuje.“ Zavřel jsem oči a pokusil jsem se dosáhnout stejně intenzivních pocitů jako na vrcholu hřebene, ale nedokázal jsem tu zkušenost zopakovat. Cítil jsem stejné kontinuum, ale v menším stupni než předtím. Ten neúspěch mě zklamal.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Tvoje energie se snížila.“

„Nevím,“ řekl jsem. „Prostě to nedokážu udělat tak silně jako předtím.“

Podíval se na mě nejdřív pobaveně, pak netrpělivě. „To, co jsi zažil na hřebeni, byl dar, byl to průlom, byl to pohled novým směrem. Teď se musíš naučit získat tu zkušenost sám, po kouskách.“

Ustoupil ještě o krok a znova se na mě podíval. „Teď zkus víc.“

Zavřel jsem oči a zkusil jsem cítit hluboce. Konečně mě ta emoce zachvátila znova. Udržel jsem si ji a pokoušel jsem se zvyšovat ten pocit po malých stupíncích. Zaostřil jsem pohled na strom.

„To je velmi dobré,“ řekl najednou. „Získáváš energii a dáváš ji stromu.“

Podíval jsem se přímo na něj. „Dávám ji zpátky stromu?“

„Když oceňuješ krásu a jedinečnost věcí,“ vysvětlil mi, „získáváš energii. Když se dostaneš na úroveň, kde cítíš lásku, můžeš poslat energii zpátky, když chceš.“ Dlouho jsem tam seděl se stromem. Čím víc jsem soustřeďoval pozornost na strom a obdivoval jeho tvar a barvu, tím víc lásky jsem získával obecně, a to byla nezvyklá zkušenost. Představoval jsem si, jak moje energie přetéká a naplňuje strom, ale neviděl jsem to. Beze změny soustředění jsem si uvědomil, že kněz vstal a chystá se odejít.

„Jak to vypadá, když dávám energii stromu?“ zeptal jsem se. Popsal ten vjem do podrobností a já jsem poznal, že je to stejný jev jako ten, který jsem pozoroval, když Sarah promítala energii do filodendronu ve Viciente. Ačkoli Sarah byla úspěšná, zjevně si nebyla vědoma, že k tomu potřebuje dosáhnout stavu lásky. Musela si osvojit stav lásky přirozeně, aniž si to uvědomila.

Kněz kráčel dolů ke dvoru a ven z mého zorného pole. Zůstal jsem v parku až do soumraku.

Dva kněží mi zdvořile pokývli, když jsem vstoupil do domu. Hučící oheň zaháněl večerní chlad a několik olejových lamp ozařovalo přední místnost. Vzduch byl naplněný vůní zeleninové nebo možná bramborové polévky. Na stole stála keramická mísa, několik lžic a talíř se čtyřmi krajíci chleba.

Jeden z kněží se otočil a odešel, aniž se na mě podíval, a druhý měl sklopené oči a kývl na velký litinový hrnec, přistrčený u ohně v krbu. Zpod jeho pokličky vyčnívalo držadlo. Zeptal se: „Potřebuješ ještě něco?“

„Myslím, že ne,“ řekl jsem. „Děkuju.“

Přikývl a také odešel z domu, takže jsem zůstal o samotě. Zvedl jsem víko z hrnce – byla to bramborová polévka. Voněla bohatě a báječně. Nalil jsem si několik plných naběraček do mísy a sedl jsem si ke stolu, pak jsem vytáhl z kapsy část Rukopisu, kterou mi dal Sanchez, a položil jsem ji vedle svého talíře s úmyslem číst. Ale polévka chutnala tak dobře, že jsem se soustředil plně na jídlo. Když jsem skončil, dal jsem talíře do umyvadla a díval jsem se upřeně do ohně, hypnotizovaný, dokud plameny nedohořely. Pak jsem zhasl lampy a šel jsem spát.

Příští ráno jsem se vzbudil za svítání a měl jsem pocit dokonalé svěžesti. Venku na dvoře se převalovala ranní mlha. Prohrábl jsem oheň, položil jsem několik třísek na žhavé uhlíky a foukal jsem na ně, až se rozhořely. Právě jsem se chystal podívat se do kuchyně po nějakém jídle, když jsem uslyšel, jak přijíždí Sanchezův nákladník.

Vyšel jsem ven, když se Sanchez vynořil zpoza kostela, v jedné ruce batoh a v druhé několik balíků.

„Mám zprávy,“ řekl a zamával mi, abych ho následoval dovnitř do domu.

Objevilo se několik dalších kněží s horkými kukuřičnými plackami, kaší a sušeným ovocem. Sanchez je pozdravil a pak si sedl ke mně za stůl, zatímco kněží spěchali pryč.

„Byl jsem na schůzi některých kněží Jižní Rady,“ řekl. „Sešli jsme se, abychom si pohovořili o Rukopise. Šlo o agresivní vládní akce. Bylo to poprvé, co se nějaká skupina kněží sešla veřejně na podporu tohoto dokumentu, a právě jsme začali s diskusí, když na dveře zaklepal zástupce vlády a požádal, abychom ho vpustili.“

Odmíchl se, jak si nabíral na talíř, pak si vzal několik soust a důkladně žvýkal. „Ten zástupce,“ pokračoval, „nás ujistil, že jediný cíl vlády je chránit Rukopis před zneužitím zvnějšku. Informoval nás, že všechny kopie v držení peruánských občanů musí mít licenci. Řekl, že chápe naše obavy, ale požádal nás, abychom vyhověli tomuto zákonu a přihlásili své kopie. Slíbil nám, že hned dostaneme zpátky vládní duplikáty.“

„Vydali jste je?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě ne.“

Oba jsme několik minut jedli. Pokoušel jsem se hodně žvýkat a oceňovat chuť potravy.

„Ptali jsme se na násilí v Cule,“ pokračoval, „a on nám řekl, že to byla nezbytná akce proti muži jménem Jensen a že několik z jeho mužů byli ozbrojení agenti z ciziny. Řekl, že plánovali najít a ukrást neobjevenou část Rukopisu a odvézt ji z Peru, a tak vláda neměla na výběr a musela je uvěznit. O tobě a tvých přátelích se vůbec nezmiňoval.“

„Věřili jste tomu muži od vlády?“

„Ne, nevěřili. Když odešel, pokračovali jsme ve schůzi. Dohodli jsme se, že povedeme politiku tiché rezistence. Budeme dál dělat kopie a opatrně je šířit.“

„Dovolí vám církevní vůdci to dělat?“ zeptal jsem se. „Nevíme,“ řekl Sanchez. „Církevní představitelé odsuzují Rukopis, ale zatím nepátrali cílevědomě po tom, kdo se jím zabývá. Největší starost nám dělá kardinál, který žije dál na severu, jmenuje se kardinál Sebastian. Je nejhlasitější z opozice k Rukopisu a je velice vlivný. Pokud přesvědčí vládu, aby vydala rozhodné prohlášení, pak budeme stát před velmi zajímavým rozhodováním.“

„Proč je tolik proti Rukopisu?“

„Bojí se.“

„Proč?“

„Nemluvil jsem s ním už dlouho a tématu Rukopisu se vždycky vyhýbá. Ale věřím, že si myslí, že role člověka je v tom, že se účastní ve vesmíru výhradně vírou. Duchovní znalosti se mají ignorovat. Myslí si, že Rukopis podkope status quo, vazby autority ve světě.“

„Jak by to udělal?“

Usmál se a naklonil hlavu trochu dozadu. „Pravda tě osvobodí.“

Díval jsem se na něj, pokoušel jsem se porozumět tomu, jak to myslí, a dojídal jsem zbytek chleba a ovoce. Snědl ještě několik dalších malých soust a odsunul židli.

„Zdáš se mnohem silnější,“ řekl. „Mluvil jsi tady s někým?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Naučil jsem se metodu spojení s energií od jednoho kněze. Já... nezachytil jsem jeho jméno. Byl v parku, když jsme spolu včera ráno mluvili na dvoře, vzpomínáš si? Když jsem s ním mluvil později, ukázal mi, jak absorbovat energii a pak ji promítat zpátky.“

„Jmenuje se John,“ řekl Sanchez a pak mi pokývl, abych pokračoval.

„Byl to úžasný zážitek,“ řekl jsem. „Tím, že jsem si vzpomněl na lásku, kterou jsem cítil, jsem byl schopen se otevřít. Seděl jsem tam celý den v tom stavu. Nedosáhl jsem takové intenzity, jakou jsem zažil na hřebeni, ale dostal jsem se blízko.“

Sanchez se zatvářil vážněji. „Role lásky byla dlouho špatně chápána. Láska není něco, co bychom měli dělat, abychom byli dobří, nebo abychom udělali ze světa lepší místo z nějaké abstraktní morální odpovědnosti, nebo proto, že bychom se měli vzdát svého hedonismu. Spojení s energií cítíš jako vzrušení, euforii, a pak lásku. Najít dostatek energie, aby se udržel tento stav lásky, určitě pomáhá světu, ale daleko bezprostředněji to pomáhá nám. Je to ta nejhedonističtější věc, kterou můžeme udělat.“

Souhlasil jsem a pak jsem si všiml, že posunul svoji židli ještě o několik stop dozadu a díval se na mě pozorně, s očima nezaostřenýma.

„Tak jak vypadá moje pole?“ zeptal jsem se.

„Je mnohem větší,“ řekl. „Myslím, že se cítíš velice dobře.“

„To ano.“

„Správně. To je to, co tady děláme.“

„Řekni mi o tom,“ požádal jsem ho.

„Cvičíme kněze, aby šli dál do hor a pracovali s Indiány. Je to osamělé povolání a kněz musí mít velkou sílu. Všichni zdejší muži byli důkladně prověřeni a všichni mají jedno společné: každý měl jednu zkušenost, kterou nazývá mystickou.“

Studoval jsem tento typ zkušenosti po mnoho let,“ pokračoval, „dokonce předtím, než byl Rukopis nalezen, a věřím, že když se člověk setká s mystickou zkušeností, dostat se znova do tohoto stavu a zvednout svoji osobní energetickou úroveň je mnohem snazší. Jiní lidé mohou také dosáhnout spojení, ale trvá jim to déle. Silná vzpomínka na ten zážitek, jak jsi myslím zjistil, usnadňuje jeho znovuvytvoření. Potom člověk pomalu zvyšuje svou energii.“

„Jak vypadá energetické pole té osoby, když se tohle děje?“

„Zvětšuje se a trochu mění barvu.“

„Jakou barvu?“

„Normálně z tlumené bílé směrem k zelené a modré. Ale nejdůležitější věc je, že se šíří. Například během tvého mystického zážitku na hřebeni tvoje energie vystřelila ven do celého vesmíru. V podstatě ses spojil s celým vesmírem, získal jsi z něj energii a na oplátku se tvoje energie vzedmula, aby obsáhla všechno. Dovedeš si vzpomenout, jaké to bylo?“

„Ano,“ řekl jsem. „Cítil jsem, jako by celý vesmír bylo moje tělo a já jsem byl jen hlava, nebo možná přesněji oči.“

„Ano,“ řekl, „a v tom okamžiku tvoje energetické pole a pole vesmíru byla totožná. Vesmír bylo tvé tělo.“

„Během té doby jsem měl podivnou vzpomínku,“ řekl jsem.

„Zdálo se mi, že si vzpomínám, jak se toto větší tělo, tento můj vesmír, vyvíjel. Byl jsem u toho. Viděl jsem, jak se vytvářejí první hvězdy u jednoduchého vodíku, pak jsem viděl vývoj složitější hmoty v za sebou jdoucích generacích těchto sluncí. Jenom jsem neviděl hmotu. Viděl jsem ji jako jednoduché vibrace energie, které se systematicky vyvíjely do složitějších vyšších stavů. Pak... začal život a vyvíjel se až do bodu, kdy se objevili lidé...“

Najednou jsem se odmlčel a on si všiml změny mé nálady.

„Co se děje?“ řekl.

„Tam se vzpomínky na evoluci zastavily,“ vysvětlil jsem, „u lidí. Cítil jsem, jako by příběh pokračoval, ale nedokázal jsem ho už tak úplně vnímat.“

„Příběh pokračuje,“ řekl. „Lidé nesou dopředu evoluci vesmíru směrem k vyšší a vyšší složitosti vibrací.“

„Jak?“ zeptal jsem se.

Usmál se, ale neodpověděl. „Promluvme si o tomhle později. Opravdu se teď musím podívat na pár věci. Uvidíme se asi za hodinu.“

Přikývl jsem. Vzal si jablko a vyšel ven. Loudal jsem se ven za ním, pak jsem si vzpomněl na kopii Pátého vzhledu ve své ložnici a vzal jsem si ji. Už předtím jsem si vzpomněl na les, kde seděl Sanchez, když jsem ho poprvé potkal. Dokonce i vyčerpaný a zpanikařený jsem si povšiml, že to místo je výjimečně krásné, a tak jsem kráčel dolů po cestě směrem k západu, až jsem přišel přesně do těch míst a sedl jsem si tam.

Opřel jsem se zády o strom, vyčistil jsem si mysl a strávil jsem několik minut tím, že jsem se rozhlížel kolem sebe. Ráno bylo jasné a větrné a pozoroval jsem vítr, jak bičuje větve nad mou hlavou. Několikrát jsem se zhluboka nadechl a to mě osvěžilo. Když se vítr utišil, vyndal jsem Rukopis a hledal jsem stránku, kde jsem přestal číst. Ale než jsem ji našel, uslyšel jsem zvuk motoru nákladního auta.

Lehl jsem si na zem pod strom a pokoušel jsem se určit směr, odkud zvuk přichází. Ozýval se od misie. Jak se přibližoval, viděl jsem, že je to Sanchezův starý nákladák, se Sanchezem za volantem.

„Myslel jsem si, že bys mohl být tady,“ řekl, když zajel k místu, kde jsem stál. „Nastup. Musíme odjet.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se a vklouzl jsem na sedadlo vedle něj.

Zamířil směrem k hlavní cestě. „Jeden z mých kněží mi řekl, že zaslechl ve vesnici rozhovor. Ve městě jsou nějakí vládní úředníci a vypyтали se na mě a na moji misi.“

„Co si myslíš, že chtějí?“

Podíval se na mě konejšivě. „Nevím. Řekněme jenom, že si už nejsem tak jistý jako předtím, že nás nechají být. Myslel jsem si, že jako předběžné opatření bychom měli odjet nahoru do hor. Jeden z mých kněží žije v Machu Picchu. Jmenuje se otec Carl. V jeho domě budeme v bezpečí, dokud neporozumíme situaci lépe.“ Usmál se. „Stejně chci vidět Machu Picchu.“

Najednou mi hlavou blesklo podezření, že udělal s někým dohodu a veze mě někam, kde mě vydá. Rozhodl jsem se postupovat opatrně a zůstat ostražitý, dokud si to neověřím.

„Dokončil jsi čtení překladu?“ zeptal se. „Z větší části,“ řekl jsem.

„Ptal ses na lidskou evoluci. Dokončil jsi tu část?“

„Ne.“

Otočil zrak z cesty a intenzivně se na mě zadíval. Předstíral jsem, že jsem si toho nevšiml.

„Děje se něco?“ zeptal se.

„Nic,“ řekl jsem. „Jak dlouho to bude trvat, než se dostaneme do Machu Picchu?“

„Asi čtyři hodiny.“

Chtěl jsem zůstat zticha a nechat Sancheze mluvit, protože jsem doufal, že by se mohl prozradit, ale nedokázal jsem ovládnout svoji zvědavost na evoluci.

„Tak jak pokračuje vývoj dál v lidech?“ zeptal jsem se. Podíval se na mě. „Jak myslíš?“

„Nevím,“ řekl jsem. „Ale když jsem byl nahoře na hřebeni, myslel jsem si, že by to mohlo mít něco společného s významnými shodami okolností, o kterých mluví První vzhled.“

„To je správné,“ řekl. „To by šlo dohromady s ostatními vhledy, že?“

Byl jsem zmatený. Skoro jsem tomu rozuměl, ale nedokázal jsem to pochopit úplně. Zůstal jsem zticha.

„Mysli na to, jak jdou vhledy za sebou,“ řekl. „První vzhled se uskutečňuje, když bereme náhody vážně. Tyto náhody nám přimějí cítit, že existuje něco víc, něco duchovního, co operuje pod vším, co děláme.“

Pak Druhý vhléd stanoví, že naše vědomí je něco reálného. Můžeme vidět, že jsme byli příliš zaujatí materiálním přežitím, že jsme se soustředovali na ovládnutí naší situace ve vesmíru pro svoji bezpečnost, a víme, že naše otevřenost teď představuje něco jako cestu vzhůru k tomu, co se skutečně děje.

Třetí vhléd začíná nový pohled na život. Definuje fyzický vesmír jako složený z čisté energie, energie, která nějak odpovídá na to, jak uvažujeme.

A čtvrtý ukazuje lidskou tendenci krást energii jiným lidem tím, že je ovládáme, že se zmocníme jejich myslí. Na tomto zločinu se účastníme, protože se tak často cítíme zbaveni energie a odříznutí od ní. Tento nedostatek energie se může samozřejmě napravit, když se spojíme s naším vyšším zdrojem. Vesmír nám umí poskytnout všechno, co potřebujeme, jenom když se tomu dokážeme otevřít. To je odhalení Pátého vhlédu. V tvém případě,“ pokračoval, „jsi měl mystickou zkušenost, která ti dovolila krátce spatřit velikost energie, jaké může jedinec dosáhnout. Ale tento stav je jako vyskočit dopředu ze všeho ostatního a zahlédnout budoucnost. Neumíme ho udržet po dlouhou dobu. Jak se jednou pokusíme mluvit s někým, kdo operuje s normálním vědomím, nebo se pokusíme žít ve světě, kde se ještě dějí konflikty, jsme z tohoto pokročilého stavu vyvrženi a vrátíme se zpátky na úroveň svých starých já.

A pak,“ pokračoval, „musíme pomalu získávat zpět to, co jsme zahlédli, pokaždé trochu, a začít znova postupný pokrok ke konečnému nejvyššímu stavu vědomí. Ale abychom to udělali, musíme se naučit vědomě se plnit energií, protože tato energie přináší shody okolností a ty nám pomáhají uskutečňovat tuto novou úroveň na stálém základě.“

Musel jsem vypadat zmateně, protože řekl: „Přemýšlej o tom: Když se stane něco nepravděpodobného, co nás má vést dopředu v našich životech, pak se staneme jaksi skutečnějšími. Máme pocit, jako bychom dosahovali toho, k čemu nás vede osud. Když se tohle stane, vyrovná se v nás trvalá hladina energie, která vedla nejdřív ke shodám okolností. Můžeme být z toho vyvrženi a ztratit energii, pokud se bojíme, ale tato jednou dosažená úroveň slouží jako nová hranice, které můžeme znovu dosáhnout úplně snadno. Stali jsme se novou osobou. Existujeme na úrovni vyšší energie, na úrovni – všimni si – vyšší vibrace.

Už vidíš ten proces? Naplníme se, vyrosteme, naplníme se a znova vyrosteme. A tímto způsobem my lidé pokračujeme v evoluci vesmíru k vyšším a vyšším vibracím.“

Na okamžik se odmlčel a pak se zdálo, že přemýšlí o něčem, co by chtěl dodat. „Tato evoluce probíhala nevědomě po celou lidskou historii. Tím se vysvětluje pokrok civilizace, a proč jsou lidé větší, žijí déle, a tak dále. Ale teď se stává celý proces vědomým. To nám právě Rukopis říká. To je to, o čem pojednává celé toto hnutí směřující k celosvětovému duchovnímu vědomí.“

Poslouchal jsem soustředěně, naprosto fascinovaný tím, co mi Sanchez říkal. „Takže všechno, co musíme udělat, je naplnit se energií, tak jak jsem se to naučil s Johnem, a shody okolností se začnou dít pravidelněji?“

„No ano, ale není to tak snadné, jak si myslíš. Než se dokážeme spojit s energií na stálém základě, je tady jedna překážka, kterou musíme překonat. O tom pojednává další vhléd, šestý.“

„Co to je?“

Podíval se na mě přímo. „Musíme se vyrovnat se svým zvláštním způsobem, jak ovládáme jiné lidi. Vzpomeň si, že čtvrtý vhléd říká, že lidé vždycky cítili nedostatek energie a snažili se ovládat jeden druhého, aby získali energii, která mezi lidmi proudí. Pátý vhléd nám ukazuje, že alternativní zdroj energie existuje, ale můžeme s ním opravdu zůstat ve spojení, teprve když si osvojíme metodu rozpoznání toho, jak my sami provádíme své ovládání, a přestaneme to dělat – protože kdykoli upadneme zpátky do tohoto svého zvyku, ztratíme spojení se zdrojem energie. Zbavit se tohoto zvyku není snadné, protože je to vždycky nejdřív podvědomé. Klíč k tomu, abychom se toho zbavili, je přinést to plně do našeho vědomí, a to uděláme tak, že poznáme, že náš zvláštní způsob ovládání jiných je ten, který jsme se naučili v dětství, abychom získali pozornost, abychom dosáhli toho, aby k nám proudila energie, a u toho jsme zůstali. Tento styl je něco, co opakujeme znova a znova. Říkám tomu naše podvědomé ovládací drama.

Nazývám to dramatem, protože je to jedna povědomá scéna, jako scéna z filmu, pro kterou píšeme jako děti své scénáře. Pak opakujeme tuhle scénu znova a znova v našich každodenních životech, aniž bychom si to uvědomovali. Problém je, že když opakujeme svoji zvláštní scénu znova a znova, pak jiné scény našeho skutečného životního filmu, v nichž je naše pravé dobrodružství, označené shodami okolností, nemohou pokračovat dopředu. Když opakujeme naše drama s cílem získat energii, zastavíme svůj film.“

Sanchez zpomalil nákladák a pohyboval se opatrně dopředu vyjetými kolejeji v silnici. UVědomil jsem si, že jsem frustrovaný. Nedokázal jsem docela pochopit, jak funguje ovládací drama. Skoro jsem to Sanchezovi řekl, ale nedokázal jsem to. UVědomil jsem si, že od něj pořád ještě cítím odstup a že nestojím o to, abych se mu svěřoval.

„Porozuměl jsi tomu?“ zeptal se.

„Nevím,“ řekl jsem stručně. „Nevím, jestli mám ovládací drama.“

Podíval se na mě tím nejvřelejším pohledem a nahlas se uchichtl. „Opravdu?“ zeptal se. „Proč se potom vždycky chováš tak rezervovaně?“

VYJASNĚNÍ MINULOSTI

Cesta před námi se zúžila a stočila se ostře kolem příkré skalní stěny. Náklad'ák poskočil na několika velkých kamenech a pomalu projížděl zatáčkou. Pode mnou se zvedaly Andy v masivních šedých hřebenech nad závějemi sněhově bílých mraků.

Podíval jsem se na Sancheze. Skláněl se nad volantem a vypadal napjatě. Po většinu dne jsme projížděli po strmých svazích a proplétali jsme se mezi spadány balvany. Chtěl jsem znova zavést řeč na téma ovládacích dramát, ale nezdála se mi k tomu vhodná doba. Vypadalo to, že Sanchez potřebuje každý kousíček energie na řízení, a kromě toho mi nebylo jasné, na co bych se vlastně chtěl ptát. Přečetl jsem si zbytek Pátého vhledu a zjistil jsem, že se v něm objevují přesně ty věci, které mi Sanchez vysvětlil. Představa, že bych se mohl zbavit svého způsobu ovládnutí jiných lidí, se zdála lákavá, zvláště kdyby způsobila urychlení mého vývoje, ale ještě jsem úplně nepochopil, jak ovládací drama funguje.

„Na co myslíš?“ zeptal se mě Sanchez.

„Dočetl jsem Pátý vhled,“ řekl jsem. „A přemýšlel jsem o těch dramatech. S ohledem na to, co jsi mi říkal ty, předpokládám, že si myslíš, že moje drama souvisí nějak s mojí rezervovaností?“

Neodpověděl. Díval se upřeně nahoru na cestu. Asi třicet metrů před námi byla cesta zablokovaná velkým vozidlem s pohonem na všechna čtyři kola. Na skalním výstupku asi patnáct metrů od auta stáli muž a žena. Podívali se na nás. Sanchez zastavil náklad'ák a na okamžik se na ně zadíval. Pak se usmál. „Tu ženu znám,“ řekl. „To je Julia. Je to v pořádku. Promluvm s nimi.“

Oba, muž i žena, měli tmavou pleť a vypadali jako Peruánci. Žena byla starší, asi kolem padesáti, zatímco muž byl přibližně třicetiletý. Když jsme vystoupili z auta, žena se nám vydala naproti.

„Otec Sanchez?“ zeptala se, když k nám přišla blíž.

„Jak se máš, Julie?“ odpověděl Sanchez. Objali se a pak mě Sanchez Julii představil. Julia mi na oplátku představila svého společníka, Rolanda.

Julia a Sanchez nic víc neřekli, obrátili se k nám zády a kráčeli k převisu, na kterém původně Julia a Rolando stáli. Rolando se na mě se zájmem podíval, ale já jsem se instinktivně odvrátil a šel jsem stejným směrem jako ostatní. Rolando šel za mnou a pořád to vypadalo, jako by něco chtěl. Ačkoli jeho vlasy a rysy byly mladé, pleť měl hrubou a zdravě červenou. Z nějakého důvodu jsem cítil obavy.

Jak jsme šli ke hraně převisu, několikrát to vypadalo, jako by užuž chtěl promluvit, ale já jsem pokaždé odvrátil oči a zrychlil krok. Zůstal zticha. Když jsme došli k výstupku, sedl jsem si na převislé skalisko tak, aby si nemohl sednout vedle mě. Julia a Sanchez seděli na velkém balvanu asi osm metrů nade mnou.

Rolando se usadil co nejbliž ke mně. Ačkoli mě zneklidňovalo, jak si mě prohlíží, současně jsem cítil i mírnou zvědavost na jeho osobu.

Zachytil můj pohled a zeptal se: „Jsi tady kvůli Rukopisu?“

Trvalo mi dlouho, než jsem odpověděl. „Slyšel jsem o něm.“

Vypadal zmateně. „Viděl jsi ho?“

„Něco z něj,“ řekl jsem. „Máš s ním něco společného?“

„Zajímá mě to,“ odpověděl, „ale zatím jsem neviděl žádné jeho kopie.“ Následovala chvíle ticha.

„Jsi ze Spojených států?“ zeptal se.

Ta otázka mě znervóznila, a tak jsem se rozhodl neodpovědět. Místo toho jsem se zeptal: „Má rukopis něco společného se zříceninami u Machu Picchu?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl. „Jedině že byl napsán ve stejné době, ze které jsou tamní stavby.“

Zůstal jsem zticha a pozoroval jsem omračující výhled na Andy. Dříve či později, když zůstanu zticha, mi prozradí, co tady s Julií dělají a jak se to týká Rukopisu. Seděli jsme mlčky dvacet minut. Nakonec Rolando vstal a šel nahoru, kde se bavili ostatní.

Byl jsem zmatený a nevěděl jsem, co mám dělat. Nešel jsem si sednout k Sanchezovi a Julii, protože jsem měl dojem, že chtějí mluvit o samotě. Po dalších asi třicet minut jsem zůstal na místě, díval jsem se na skalnaté vrcholy a pokoušel jsem se zaslechnout něco z konverzace nad sebou. Nikdo z nich mi nevěnoval ani nejmenší kousek pozornosti. Nakonec jsem se rozhodl připojit se k nim, ale než jsem se dal do pohybu, všichni tři vstali a vydali se k Juliině vozidlu. Vzal jsem to zkratkou přes skály směrem k nim.

„Už musejí jet,“ poznamenal Sanchez, když jsem se přiblížil.

„Je mi líto, že jsme neměli čas si promluvit,“ řekla Julia. „Doufám, že se zase uvidíme.“ Dívala se na mě se stejnou vřelostí, jakou často vyzařoval Sanchez. Když jsem přikývl, dodala: „Vlastně mám pocit, že tě uvidím brzy.“

Když jsme scházeli dolů po kamenité cestě, cítil jsem, že bych měl něco odpovědět, ale nedokázal jsem nic vymyslet. Pak jsme došli k jejímu vozu. Julia mi jen lehce pokývla a řekla mi rychlé sbohem. Oba s Rolandem nastoupili a Julia se rozjela směrem k severu, tam, odkud jsme se Sanchezem přijeli. Celým tímhle zážitkem jsem se cítil zmatený.

Když jsme byli zase v autě, Sanchez se mě zeptal: „Pověděl ti Rolando o Wilovi?“

„Ne!“ vykřikl jsem. „Oni ho viděli?“

Sanchez vypadal zmateně. „Ano, viděli ho v jedné vesnici odsud na východ.“

„Říkal Wil něco o mně?“

„Julia říkala, že se Wil zmínil o tom, že jste byli odděleni. Prý Wil mluvil hlavně s Rolandem. Copak jsi neřekl Rolandovi, kdo jsi?“

„Ne. Nevěděl jsem, jestli mu můžu důvěřovat.“ Sanchez se na mě podíval s naprostým údivem. „Řekl jsem ti, že s nimi můžeš mluvit. Znáš Julii už po mnoho let. Má obchod v Limě, ale od objevu Rukopisu pátrá po Devátém vhladu. Julia by necestovala s nikým, komu by se nedalo věřit. Nebylo v tom žádné nebezpečí. Teď jsi zmeškal něco, co mohlo znamenat důležitou informaci.“

Sanchez se na mě podíval s vážným výrazem. „Tohle je dokonalý příklad toho, jak lidem překáží ovládací drama,“ řekl. „Byl jsi tak rezervovaný, žeš nedovolil, aby se uskutečnila důležitá shoda okolností.“

Musel jsem vypadat ublíženě. „To je v pořádku,“ řekl, „každý z nás hraje takové nebo onaké drama. Aspoň teď rozumíš tomu, jak funguje to tvoje.“

„Nerozumím tomu!“ řekl jsem. „Co přesně to dělám?“

„Tvůj způsob kontroly lidí a situací,“ vysvětlil, „s cílem získat energii, aby proudila tvým směrem, je vytvořit si v duchu drama, během kterého unikneš z dané situace a vypadáš záhadně a tajemně. Říkáš sám sobě, že jsi opatrný, ale ve skutečnosti doufáš, že někoho zatahneš do toho dramatu, takže se pokusí zjistit, co se s tebou děje. A když to někdo udělá, zůstaneš dál neurčitý a nutíš je, aby se snažili a vyšťourávali a rozpoznávali tvoje skutečné pocity.“

A když to udělají, získáš jejich plnou pozornost a to k tobě vyše jejich energii. Čím déle je udržíš ve stavu, kdy se o tebe zajímají a jsou mystifikováni, tím víc energie dostaneš. Když hraješ tuhle rezervovanou hru, tvůj život se bohužel vyvíjí velice pomalu, protože opakuješ stejnou scénu pořád znova a znova. Kdyby ses byl otevřel Rolandovi, film tvého života by vzlétl v novém a významném směru.“

Cítil jsem, že se mě zmocňuje deprese. Tohle všechno byl jen další příklad toho, na co mě upozorňoval Wil, když viděl, že odmítám dát informaci Reneauovi. Byla to pravda. Neustále skrývám to, co si opravdu myslím. Podíval jsem se z okna a viděl jsem, jak vyjíždíme po cestě výš do vrcholů. Sanchez se znova soustředil na to, aby se vyhnul nebezpečným spadáním kamenům. Když se cesta urovnala, podíval se na mě a řekl: „První krok v procesu vyjasnění pro každého z nás je přesně si uvědomit, jaký typ dramatu hrajeme. Nic nemůže pokračovat, dokud se doopravdy nepodíváme sami na sebe a neobjevíme, co přesně děláme pro to, abychom manipulovali s energií. A tohle se tobě právě teď stalo.“

„Jaký je další krok?“ zeptal jsem se.

„Každý z nás musí jít zpátky do minulosti, do rodinného života ve svém útlém dětství, a podívat se na to, jak se zformoval tento jeho zvyk. Když uvidíš, kde to začalo, budeš si pak už pořád uvědomovat, jakým způsobem jsi ovládal jiné lidi. Měj na paměti, že většina členů našich rodin také hrála ve svých vlastních dramatech, pokoušeli se z nás vytahovat energii, když jsme byli děti. To je hlavní důvod, proč si musíme vytvořit vlastní ovládací drama. Musíme mít nějakou strategii, jak získat energii zpátky. Je to vždycky ve vztahu ke členům vlastní rodiny, kdy si vyvíjíme své určité drama. Ale jakmile rozpoznáme dynamiku energie ve svých rodinách, můžeme se povznést nad tyto ovládací strategie a podívat se, co se doopravdy dělo.“

„Co tím myslíš, doopravdy dělo?“

„Každý člověk musí znova interpretovat svoji zkušenost z rodiny z evolučního úhlu pohledu, z duchovního úhlu pohledu, a objevit, kdo skutečně je. Jakmile to uděláme, naše ovládací drama se rozpadne a naše skutečné životy se vznesou vzhůru.“

„Tak jak mám začít?“

„Nejdřív porozuměním tomu, jak se tvoje drama zformovalo. Vyprávěj mi o svém otci.“

„Je to dobrý muž, který má rád zábavu a je schopný, ale...“

Váhal jsem, protože jsem se nechtěl zdát nevděčný ve vztahu k otci.

„Ale co?“ zeptal se Sanchez.

„No,“ řekl jsem, „vždycky byl kritický. Nikdy jsem neudělal nic dobře.“

„Jak tě kritizoval?“ zeptal se Sanchez.

Obraz otce, mladého a silného, se mi vynořil v myslí. „Ptal se mě na různé věci a na odpovědích pak našel vždycky nějakou chybu.“

„A co se dělo s tvou energií?“

„Myslím, že jsem se cítil vyčerpaný, a tak jsem se snažil mu vůbec nic neříkat.“

„Chceš říct, že jsi byl neurčitý a rezervovaný, pokoušel ses říkat věci tak, abys měl jeho pozornost, ale neprozradit dost na to, abys mu poskytl něco ke kritizování. On byl tazatel a ty ses tomu vyhýbal s pomocí rezervovanosti?“

„Jo, myslím, že jo. Ale co je to tazatel?“

„Tazatel je další druh dramatu. Lidé, kteří používají tento způsob získávání energie, nastolí drama pokládání otázek a zkoumají svět jiné osoby se specifickým cílem najít něco špatného. Když to najdou, kritizují pak příslušný aspekt života toho druhého. Pokud tato strategie uspěje, pak je kritizovaná osoba vtažena do dramatu. Na jednu zjistí, že v přítomnosti tazatele ztrácí sebevědomí, dává pozor na to, co tazatel dělá a na co myslí, a snaží

se neudělat špatně nic, čeho by si tazatel mohl všimnout. Tyto psychické ohledy dávají tazateli energii, kterou si žádá.

Vzpomeň si na doby, kdy jsi byl s někým takovým. Když ses dal vtáhnout do jeho dramatu, nechoval ses takovým způsobem, aby tě ten člověk nekritizoval? Odtáhne tě z tvé vlastní cesty a připravuje tě o energii, protože posuzuješ sám sebe podle toho, co by si on o tobě mohl myslet.“

Vzpomněl jsem si na ten pocit přesně, a osoba, která se mi vybavila, byl Jensen.

„Takže můj otec byl tazatel?“ zeptal jsem se.

„Zní to tak.“

Na okamžik jsem se ponořil do myšlenek o dramatu mé matky. Pokud můj otec byl tazatel, co potom byla matka?

Sanchez se mě zeptal, na co myslím.

„Přemýšlel jsem o ovládacím dramatu své matky,“ řekl jsem. „Kolik různých druhů jich existuje?“

„Vysvětlím ti klasifikaci, o které se mluví v Rukopisu,“ řekl Sanchez. „Každý člověk dělá manipulace kvůli energii buď agresivně, přímo nutí lidi, aby mu věnovali pozornost, nebo pasivně, a pak hraje na lidský soucit nebo zvědavost s cílem získat pozornost. Například pokud tě někdo ohrožuje, ať slovně nebo fyzicky, jsi nucen mu věnovat pozornost a tím mu dávat energii, protože se bojíš, že se ti stane něco špatného. Osoba, která tě ohrožuje, tě zatahne do nejagresivnějšího druhu dramatu, který šestý vzhled nazývá zstrašovatel.

Pokud ti na druhé straně někdo vypráví všechny strašné věci, které se mu dějí, možná tím naznačuje, že ty jsi za to odpovědný a že pokud mu odmítneš pomoc, ty strašné věci se budou dít dál. V tom případě se tě ta osoba snaží ovládat na té nejpasivnější úrovni, které Rukopis říká „drama lituj mě“. Uvažuj chvíli o téhle možnosti. Nesetkal ses nikdy s někým, kdo v tobě vyvolá pocit viny, kdykoli jsi v jeho přítomnosti, přestože víš, že nemáš důvod se tak cítit?“

„Ano.“

„No, tak to je proto, že jsi vstoupil do světa dramatu lituj mě. Všechno, co tito lidé říkají a dělají, tě staví do pozice, kde se musíš bránit proti myšlence, že pro tuto osobu toho neděláš dost. Proto se cítíš vinný, i když jenom jsi v jejich společnosti.“

Přikývl jsem.

„Drama jakéhokoli člověka můžeme zařadit,“ pokračoval, „podle toho, kam spadá v tomto spektru od agresivního k pasivnímu. Pokud je někdo jemný ve své agresivitě, nalézá chyby a pomalu podkopává tvůj svět proto, aby získal tvoji energii, pak, jak jsi to viděl u svého otce, je to tazatel. A méně pasivní, než lituj mě, je tvoje drama rezervovanosti. Tak je pořadí dramát následující: zstrašovatel, tazatel, rezervovaný a lituj mě. Dává ti to smysl?“

„Řekl bych, že ano. Myslíš, že každý člověk spadá někam do tohoto spektra?“

„Ano. Někteří lidé používají víc než jeden způsob za různých okolností, ale většina z nás má jeden dominantní způsob kontrolního dramatu, který opakujeme, a závisí to na tom, který způsob fungoval dobře v naší původní rodině.“

Najednou mi svítl. Moje matka mi dělala přesně totéž jako můj otec. Podíval jsem se na Sancheze. „Moje matka. Ví, co byla. Byla taky tazatel.“

„Tak jsi dostal dvojitou dávku,“ řekl Sanchez. „Není divu, že jsi tak rezervovaný. Ale aspoň tě nezstrašovali. Aspoň ses nikdy nebál o svoji bezpečnost.“

„Co by se v takovém případě stalo?“

„Upadl bys do dramatu lituj mě. Chápeš, jak to funguje? Když jsi dítě a někdo tě připravuje o energii tím, že ti hrozí fyzickými tresty, pak rezervovanost neúčinkuje. Nepřiměješ je, aby ti dali energii, tím, že budeš plachý. Vůbec se nestarají o to, co se odehrává v tvém nitru. Jednají příliš silově. Tak tě to přinutí být ještě pasivnější a zkusit přístup lituj mě, který apeluje na slitování těch lidí, vyvolá v nich pocit viny z toho, co dělají.

Pokud to ale nefunguje, pak to jako dítě vydržíš do té doby, než jsi dost velký na to, abys vybuchl proti násilí a oplácel agresivitu agresivitou.“ Odmlčel se. „Jako dítě, o kterém jsi mi vyprávěl, v té peruánské rodině, kde jste dostali večeři.

Člověk jde do jakéhokoli extrému, který je nutný k tomu, aby ve své rodině získal pozornost a z ní plynoucí energii. A pak se tato strategie stane dominantním způsobem získávání energie od kohokoli, dramatem, které stále hraje znovu.“

„Chápu toho zstrašovatele,“ řekl jsem, „ale jak se vyvine tazatel?“

„Co bys dělal, kdybys byl dítě a členové tvé rodiny by s tebou buď vůbec nebyli, nebo by tě ignorovali, protože by byli příliš zaujatí svou kariérou nebo něčím jiným?“

„Nevím.“

„Být rezervovaný by ti nezískalo jejich pozornost, ani by si toho nevšimli. Nemusel by ses uchýlit ke zkoumání a popichování, až bys nakonec našel něco špatného v těch rezervovaných lidech, abys násilím přitáhl jejich pozornost a energii? Tohle dělá tazatel.“

Začínal jsem chápat. „Rezervovaní lidé vytvářejí tazatele!“

„Správně.“

„A tazatelé dělají rezervované lidi! A zastrašovatelé vytvářejí přístup lituj mě, nebo, pokud to selže, dalšího zastrašovatele!“

„Přesně. Takhle se ovládací dramata sama obnovují. Ale měj na paměti, že existuje tendence vidět tato dramata na jiných lidech, zatímco sami sebe považujeme za prosté takových pomůcek. Každý z nás musí tuto iluzi překonat, než může pokračovat. Skoro všichni zůstáváme zachyceni, aspoň část času, v dramatu a musíme ustoupit zpátky a dívat se na sebe dost dlouho, abychom objevili, co to je.“

Na okamžik jsem byl zticha. Konečně jsem se podíval na Sancheze znova a zeptal jsem se: „Když tedy vidíme své drama, co se pak stane?“

Sanchez zpomalil nákladřák, aby se mi mohl podívat do očí. „Jsme pak skutečně svobodní k tomu, abychom se stali něčím víc, než je nevědomá hra, kterou hrajeme. Jak jsem řekl předtím, můžeme najít vyšší smysl pro své životy, duchovní důvod, proč jsme se narodili právě ve svých rodinách. Můžeme si začít vyjasňovat, kdo doopravdy jsme.“

„Jsme skoro na místě,“ řekl Sanchez. Cesta vedla po hřebeni mezi dvěma vrcholy. Když jsme minuli obrovskou formaci vpravo, uviděl jsem vpředu malý domek. Opíral se zády o majestátní skalní věž.

„Není tady jeho nákladřák,“ upozornil Sanchez. Zaparkovali jsme a šli jsme k domu. Sanchez otevřel dveře a vešel dovnitř, zatímco jsem čekal venku. Několikrát jsem se nadechl. Vzduch byl chladný a velice řídký. Obloha nad mou hlavou měla tmavě šedou barvu, bylo silně zataženo. Vypadalo to, jako by mohlo začít pršet.

Sanchez se vrátil do dveří. „Uvnitř nikdo není. Musí být ve zříceninách.“

„Jak se tam dostaneme?“

Najednou vypadal vyčerpaně. „Jsou tam nahoře před námi, skoro kilometr daleko,“ řekl a podal mi klíče od auta. „Jeď po cestě za další hřeben a pod ním už je uvidíš. Vem si auto. Chci zůstat tady a meditovat.“

„Dobře, udělám to,“ řekl jsem a obešel jsem vůz, abych nastoupil.

Jel jsem do malého údolí a pak nahoru na další hřeben. Těšil jsem se na ten pohled. Nezklamal mě. Když jsem vyjel na hřeben, uviděl jsem plnou nádheru ruin Machu Picchu: chrámový komplex z masivních, pečlivě přitesaných kamenných kvádrů, vázicích mnoho tun, umístěných na sobě. Dokonce i v matném zamračeném světle mě hned zaplavila krása toho místa. Zastavil jsem nákladřák a deset nebo patnáct minut jsem vpíjel energii. Ruinami procházelo několik skupin lidí. Viděl jsem muže v kněžském kolárku, jak vychází ze zbytků budovy a jde směrem k nedaleko zaparkovanému autu. Vzhledem ke vzdálenosti a k tomu, že ten muž měl na sobě koženou bundu a ne sutanu, jsem si nemohl být jistý, jestli je to otec Carl.

Nastartoval jsem nákladřák a přijel jsem blíž. Jakmile uslyšel zvuk motoru, vzhlédl a usmál se, zjevně rozpoznal auto patřící Sanchezovi. Když uviděl uvnitř mě, přišel ke mně blíž. Byl to menší, podsaditý muž s matně hnědými vlasy a masivními rysy obličeje, s hlubokýma modrýma očima. Zdálo se, že je mu kolem třiceti. „Přijel jsem s otcem Sanchezem,“ vysvětlil jsem, vystoupil jsem z auta a představil jsem se. „Je nahoře v domě.“

Podal mi ruku. „Jsem otec Carl.“

Podíval jsem se za něj na zříceniny. Otesané kameny působily zblízka ještě silnějším dojmem.

„Jsi tu poprvé?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Slyšel jsem o tomhle místě už před mnoha lety, ale tohle jsem nečekal.“

„Je to jedno z center s nejvyšší energií na světě,“ řekl. Podíval jsem se na něj pozorněji. Bylo jasné, že mluví o energii ve stejném smyslu, jako se to používalo v Rukopise. Souhlasně jsem kývl a řekl jsem: „Jsem v bodě, kdy se vědomě pokouším zvyšovat svoji energii a vyrovnat se se svým ovládacím dramatem.“ Cítil jsem se trochu domýšlivě, když jsem to říkal, ale zároveň dost dobře na to, abych byl upřímný.

„Nezdáš se příliš rezervovaný,“ řekl.

To mě udivilo. „Jak víš, jaké je moje drama?“ zeptal jsem se.

„Vyvinul jsem si na to instinkt. Proto jsem tady.“

„Pomáháš lidem, aby viděli svůj způsob kontroly?“

„Ano, a své skutečné já.“ Oči mu zářily upřímností. Byl naprosto přímý, vůbec nebyl nesvůj z toho, že se odhaluje cizímu člověku.

Zůstal jsem zticha, a tak se zeptal: „Rozumíš prvním pěti vhlédům?“

„Četl jsem většinu z nich,“ řekl jsem, „a mluvil jsem o nich s několika lidmi.“

Jakmile jsem udělal toto prohlášení, uvědomil jsem si, že je to příliš neurčité. „Myslím, že prvním pěti rozumím,“ dodal jsem. „Není mi úplně jasné číslo šest.“

Přikývl a pak řekl: „většina lidí, se kterými mluvím, nikdy neslyšelo o Rukopise. Přicházejí sem a jsou v transu ze zdejší energie. Jen to samo o sobě vede k tomu, že znova přemýšlejí o svých životech.“

„Jak se s nimi setkáváš?“

Podíval se na mě vědoucně. „Zdá se, že mě sami najdou.“

„Řekl jsi, že jim pomáháš, aby našli svoje skutečné já. Jak?“

Dlouze se nadechl a pak řekl: „Existuje jen jeden způsob. Každý z nás se musí vrátit k zážitkům ze své rodiny, do času a místa dětství, a znova se podívat na to, co se stalo. Jakmile si jednou uvědomíme své ovládací drama, pak se můžeme soustředit na vyšší pravdu naší rodiny, ležící za konfliktem o energii, tak říkajíc na

stříbrný okraj mračna. Jakmile najdeme tuto pravdu, může energetizovat naše životy, protože tato pravda nám říká, kdo jsme, po jaké cestě jdeme a co děláme.“

„To mi říkal Sanchez,“ řekl jsem. „Chci vědět víc o tom, jak tuto pravdu nalézt.“

Zapnul si zip proti chladu pozdního odpoledne. „Doufám, že si o tom později budeme moci víc promluvit,“ řekl. „Teď bych chtěl přivítat otce Sancheze.“

Vyhlédl jsem na ruiny a on dodal: „Prosím, rozhlížeš se tady tak dlouho, jak si přeješ. Uvidíme se později v mém domě.“

Po příští hodinu a půl jsem procházel tím starobylym městem. Na určitých místech jsem se zdržel, protože jsem tam cítil větší vnitřní oživení než na jiných. Cítil jsem údiv a fascinaci civilizací, která budovala takové chrámy. Jak dopravili ty kameny sem nahoru a dokázali je umístit na sebe? Zdálo se to nemožné.

Když začal intenzivní zájem o ruiny ochabovat, moje myšlenky se obrátily k mé osobní situaci. Ačkoli se okolnosti nezměnily, cítil jsem teď méně strachu. Sanchezova důvěra mi dodala jistoty. Byl jsem hloupý, že jsem o něm pochyboval. A už jsem si stačil oblíbit otce Carla.

Když se snesla tma, vrátil jsem se k autu a dojel jsem zpátky do domu otce Carla. Když jsem vyjel nahoru, uviděl jsem oba muže, jak stojí u sebe uvnitř domu. Když jsem vešel, slyšel jsem jejich smích. Oba pracovali v kuchyni, chystali večeři. Otec Carl mě pozdravil a doprovodil mě k židli. Líně jsem usedl před velký oheň v krbu a rozhlédl jsem se.

Místnost byla velká, obložená širokými prkny světle namořenými. Všiml jsem si dvou dalších místností, zjevně ložnic, do kterých se vcházelo z úzké chodby. Dům ozařovaly nízkowattové žárovky a zdálo se mi, že rozeznávám slabé hučení generátoru.

Když byly přípravy dokončeny, zavolali mě k hrubému prkennému stolu. Sanchez se krátce pomodlil a pak jsme jedli. Oba muži přitom pokračovali v rozhovoru. Po jídle jsme si sedli společně ke krbu.

„Otec Carl mluvil s Wilem,“ řekl Sanchez.

„Kdy?“ zeptal jsem se. Okamžitě mě to vzrušilo.

„Wil tudy projížděl před několika dny,“ řekl otec Carl. „Setkal jsem se s ním před rokem a on mi přinesl nějaké informace. Říkal, že si myslí, že ví, kdo je za vládní akcí proti Rukopisu.“

„Kdo?“ zeptal jsem se.

„Kardinál Sebastian,“ vložil se do hovoru Sanchez.

„Co dělá?“ zeptal jsem se.

„Zřejmě,“ řekl Sanchez, „využívá svůj vliv ve vládě, aby zvýšil vojenský tlak proti Rukopisu. Vždy dával přednost tiché práci prostřednictvím vlády, než aby násilím způsobil rozkol v církvi. Teď zintenzivňuje své úsilí. Naneštěstí by to mohlo fungovat.“

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Kromě několika kněží Severní Rady a několika dalších lidí, jako je Julia a Wil, už asi nikdo nemá další kopie.“

„Co vědci ve Viciente?“ zeptal jsem se.

Oba muži se na okamžik odmlčeli, pak otec Carl vysvětlil: „Wil mi řekl, že vláda to tam zavřela. Všichni vědci byli uvězněni a výsledky jejich výzkumu byly zkonfiskovány.“

„Přijme tohle vědecká komunita?“ zeptal jsem se.

„Mají na výběr?“ řekl Sanchez. „Kromě toho ten výzkum stejně nebyl řadou vědců přijat. Vláda zjevně prozrazuje tvrzení, že tito lidé porušovali zákon.“

„Nemůžu věřit, že vládě takové jednání projde.“

„Zřejmě ano,“ řekl otec Carl. „Zatelefonoval jsem několika lidem, abych si to ověřil, a získal jsem stejné zprávy. Vláda to sice dělá velice potichu, ale ještě zpřísňuje svá tvrdá opatření.“

„Co si myslíte, že se stane?“ zeptal jsem se jich obou. Otec Carl pokrčil rameny a otec Sanchez řekl: „Nevím. Může to záviset na tom, co zjistí Wil.“

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Zdá se, že je blízko nalezení chybějící části Rukopisu, Devátého vhledu. Možná, že až se to podaří, bude dost zájmu vytvořit tady celosvětovou intervenci.“

„Kam řekl, že jede?“ zeptal jsem se otce Carla.

„Nevěděl to přesně, ale řekl, že intuice ho vede dál na sever, k hranicím Guatemaly.“

„Vede ho intuice?“

„Ano, porozumíš tomu, až si vyjasníš, kdo jsi, a pokročíš k Sedmému vhledu.“

Podíval jsem se na ně na oba a na to, jak neuvěřitelně vyrovnaně vypadají. „Jak můžete zůstat tak klidní?“ zeptal jsem se. „Co když sem vtrhnou a všechny nás uvězní?“

Trpělivě se na mě dívali a pak otec Sanchez promluvil: Neplet' si klid s bezstarostností. Naše klidná rovnováha je měřítkem toho, jak dobře jsme spojeni s energií. Zůstáváme ve spojení, protože je to pro nás to nejlepší, co můžeme udělat, bez ohledu na okolnosti. Tomu rozumíš, že?“

„Ano,“ řekl jsem, „samozřejmě. Myslím, že sám mám potíže s tím, abych zůstal ve spojení.“

Oba muži se usmáli.

„Zůstat ve spojení,“ vysvětloval otec Carl, „bude pro tebe snazší, jakmile si ujasníš, kdo jsi.“
Pak otec Sanchez vstal a odešel. Oznámil nám, že jde umýt nádobí.
Podíval jsem se na otce Carla. „Dobře,“ řekl jsem. „Jak si mám začít ujasňovat, kdo jsem?“
„Otec Sanchez mi říká,“ odpověděl, „že už jsi porozuměl ovládacímu dramatu svých rodičů.“
„To je pravda. Oba byli tazatelé a to způsobilo, že sem rezervovaný.“
„Dobře, a teď se musíš podívat, co bylo v pozadí soutěže o energii, která existovala v tvé rodině, a hledat skutečný důvod, proč jsi tam byl.“
Díval jsem se na něj nechápavě.
„Proces nalezení tvé skutečné duchovní identity spočívá v tom, že se budeš dívat na celý svůj život jako na dlouhý příběh a pokusíš se v něm najít vyšší smysl. Začni tím, že se zeptáš sám sebe: proč jsem se narodil právě v této rodině? Jaký to mohlo mít důvod?“
„Nevím,“ řekl jsem.
„Tvůj otec byl tazatel. Co byl ještě?“
„Myslíš, jaké názory zastával?“
„Ano.“
Okamžik jsem přemýšlel a pak jsem řekl: „Můj otec doopravdy věří, že člověk si má užívat život, žít poctivě, ale vytěžit co nejvíc z toho, co nám život může nabídnout. Víš, žít život co nejplněji.“
„Byl schopný to dělat?“
„Do jisté míry, ale nějak se vždycky zdálo, že ho postihla smůla, právě když si myslel, že už si bude užívat života nejvíc.“
Otec Carl přimhouřil oči a přemítal. „Věří, že život je pro zábavu a radost, ale tak docela to nedokázal?“
„Ano.“
„Přemýšlel jsi o tom, proč?“
„Vlastně ne. Myslel jsem si, že má smůlu.“
„Možná ještě nenašel cestu, jak to dělat?“
„Možná ne.“
„A co tvoje matka?“
„Ta už není naživu.“
„Dokážeš rozpoznat, co představoval její život?“
„Ano, její život byla její církev. Zastávala křesťanské principy.“
„Jakým způsobem?“
„Věřila ve službu pospolitosti a v následování božích zákonů.“
„Řídila se božími zákony?“
„Do písmene, aspoň tak, jak ji to učila její církev.“
„Byla schopná přesvědčit tvého otce, aby dělal totéž?“
Zasmál jsem se. „To tedy ne. Matka chtěla, aby chodil do kostela každý týden a aby se zapojoval do programu pospolitosti. Ale jak jsem vám říkal, on na to byl příliš svobodný duch.“
„Tak kde tě to zanechalo?“
Podíval jsem se na něj. „O tom jsem nikdy nepřemýšlel.“
Nechtěli snad oba tvoje spojenectví? Nebyl to důvod, proč tě vyslyšeli, aby si byli jistí, že se nepřikláníš k hodnotám toho druhého? Nechtěli oba, aby sis myslel, že jejich způsob je ten nejlepší?“
„Ano, máte pravdu.“
„Jak jsi reagoval?“
„Myslím, že jsem se jen snažil vyhnout tomu, abych zaujal jakýkoli postoj.“
„Oba tě sledovali, aby viděli, jestli odpovídáš jejich zvláštním požadavkům, a protože jsi nedokázal oba uspokojit, stal ses rezervovaným.“
„Tak to asi je,“ řekl jsem.
„Co se stalo tvé matce?“ zeptal se.
„Rozvinula se u ní Parkinsonova nemoc a po dlouhém stonání zemřela.“
„Zůstala věrná své víře?“
„Absolutně,“ řekl jsem. „Během toho všeho.“
„Tak s jakým smyslem tě tady nechala?“
„Cože?“
„Hledáš smysl, jaký měl pro tebe její život, důvod, proč ses jí narodil, co ses měl naučit. Každá lidská bytost, ať si je toho vědoma nebo ne, ilustruje svým životem, jak si myslí, že by člověk měl žít. Musíš se pokusit objevit, co tě naučila, a současně co v jejím životě mohlo být uděláno lépe. To, co bys byl změnil u své matky, je část toho, na čem ty sám pracuješ.“
„Proč jenom část?“
„Protože druhá část je, jak bys zlepšil život svého otce.“ Pořád jsem byl zmatený.

Položil mi ruku na rameno. „Nejsme jen pouhé fyzické dílo svých rodičů, jsme také jejich duchovní dílo. Narodil ses těm dvěma lidem a jejich životy mají nezrušitelný vliv na to, kdo jsi. Abys objevil své skutečné já, musíš přiznat, že tvé skutečné já začíná v pozici mezi jejich pravdami. Proto ses narodil právě tam: abys dosáhl vyšší perspektivy nad tím, co oni dva představovali. Tvoje cesta je v objevení pravdy, která je vyšší syntézou toho, v co věřili tito dva lidé.“

Přikývl jsem.

„Tak jak bys vyjádřil, co tě tvoji rodiče učili?“

„Nejsem si jist,“ odpověděl jsem.

„Co si myslíš?“

„Můj otec si myslel, že život spočívá v tom, abychom si ho uvědomovali co nejvíc, abychom se z něj radovali, a snažil se za tím jít až do krajnosti. Matka věřila víc v obět a v trávení času ve službě jiným, a sebe popírala. Byla přesvědčená, že Písmo to tak nařizuje.“

„A jak to připadá tobě?“

„Doopravdy nevím.“

„Ale kdyby sis měl vybrat jednoho nebo druhého?“ Váhal jsem, pokoušel jsem se upřímně přemýšlet, a pak mě napadla odpověď.

„Oba mají pravdu,“ řekl jsem, „a nemají.“

Oči se mu rozzářily. „Jak?“

„Nejsem si přesně jistý. Ale myslím, že správný život musí obsahovat oba pohledy.“

„Otázka pro tebe,“ řekl otec Carl, „je jak. Jak může člověk žít život, ve kterém je obojí? Od matky jsi dostal vědomí, že život je duchovní záležitost. Od otce ses naučil, že život je záležitost vlastního vzestupu, zábavy, dobrodružství.“

„Takže můj život,“ přerušil jsem ho, „je o tom, jak zkombinovat tyto dva přístupy?“

„Ano, pro tebe je ta otázka v duchovnosti. Tvůj celý život se bude týkat nalezení takové duchovnosti, která působí současně vzestup člověka. To je problém, který tví rodiče nebyli schopni uvést v soulad, problém, který nechali tobě. To je tvoje otázka v evoluci, tvoje hledání v tomto životě.“ Ta myšlenka mě vedla k hlubokému zamýšlení. Otec Carl říkal něco dalšího, ale nedokázal jsem se na to soustředit. Uhasínající oheň mě uklidňoval. Uvědomil jsem si, že jsem unavený.

Otec Carl se napřímil v židli a řekl: „Myslím, že pro dnešní večer ti došla energie. Ale ještě ti řeknu jednu věc, než skončíme. Můžeš jít spát a nikdy znova nepomyslet na to, o čem jsme diskutovali. Můžeš se vrátit přímo zpět ke svému starému dramatu, nebo se můžeš zítra vzbudit a přidržet se této nové myšlenky na to, kdo jsi. Když to uděláš, můžeš pak učinit další krok v tomto procesu, což znamená podívat se zblízka na všechny další události, které se ti přihodily od narození. Když uvidíš svůj život jako jeden příběh, od narození až doteď, zjistíš, jak jsi pořád pracoval na této otázce. Uvidíš potom, jak jsi dospěl k tomu, že jsi tady v Peru, a také co bys měl dělat dál.“

Přikývl jsem a podíval jsem se na něj zblízka. Jeho oči byly vřelé a starostlivé a měly stejný výraz, jaký jsem viděl tak často ve Wilově a Sanchezově obličejí.

„Dobrou noc,“ řekl mi otec Sanchez, šel do ložnice a zavřel dveře. Rozvinul jsem svůj spacák na podlaze a rychle jsem usnul.

Probudil jsem se s myšlenkou na Wila. Chtěl jsem se zeptat otce Carla, co ještě ví o Wilových plánech. Jak jsem tam ležel a přemýšlel, ještě zapnutý na zip ve spacáku, otec Carl vešel tiše do místnosti a začal chystat oheň.

Rozeplnul jsem pytel a on se na mě podíval.

„Dobré ráno,“ řekl. „Jak jsi spal?“

„Dobře,“ odpověděl jsem a vstal jsem.

Položil na uhlí čerstvé třísky a pak větší kusy dřeva.

„Říkal Wil něco o tom, co se chystá dělat?“ zeptal jsem se.

Otec Carl vstal a obrátil se ke mně. „Říkal, že jede do domu nějakého přítele, aby čekal na nějakou informaci, kterou má dostat, zřejmě na informaci o Devátém vhledu.“

„Co ještě říkal?“ zeptal jsem se.

„Wil mi říkal, že si myslí, že otec Sebastian chce najít poslední vhled sám a že se zdá, že už je tomu blízko. Wil si myslí, že osoba, která bude mít kontrolu nad posledním vhledem, určí, zda se Rukopis vůbec někdy široce rozšíří a lidé ho pochopí.“

„Proč?“

„Nejsem si jistý. Wil byl jeden z prvních, kdo sebrali všechny vhledy a přečetli si je. Možná jim rozumí líp než jakýkoli jiný smrtelník. Myslím, že cítí, že díky poslednímu vhledu budou pak všechny ostatní jasnější a budou obecně přijímané.“

„Myslíš, že má pravdu?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ odpověděl. „Nerozumím tomu tolik jako on. Rozumím jen tomu, co bych měl dělat.“

„Co to je?“

Na okamžik se odmlčel a pak odpověděl: „Jak už jsem řekl, můj úděl je pomáhat lidem objevovat, kdo opravdu jsou. Když jsem četl Rukopis, to poselství se mi ujasnilo. Šestý vhléd je pro mě zvlášť důležitý. Moje pravda je v pomoci ostatním, aby pochopili tento vhléd. A daří se mi to, protože jsem tím procesem prošel sám.“

„Jaké bylo tvoje ovládací drama?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě pobaveně. „Byl jsem tazatel.“

„Ovládal jsi lidi tím, že jsi nalézal něco špatného na způsobu, jak žili?“

„Tak jest. Můj otec byl lituj mě a moje matka byla rezervovaná. Úplně mě ignorovali. Jediným způsobem, jak jsem mohl vůbec získat pozornost a energii, bylo rýpat do toho, co dělali, a pak ukazovat, co na tom je špatně.“

„A kdy ses osvobodil od toho dramatu?“

„Asi před osmnácti měsíci, když jsem potkal otce Sancheze a začal jsem studovat Rukopis. Po tom, co jsem se skutečně podíval na své rodiče, jsem si uvědomil, na co mě zkušenosti s nimi připravovaly. Víš, můj otec byl zastáncem úspěchu. Byl velice orientovaný na výsledky. Plánoval svůj čas do poslední minuty a posuzoval sám sebe podle toho, kolik toho udělal. Moje matka byla velice intuitivní a mystická. Věřila, že každý z nás dostává duchovní vedení a že život spočívá v tom, že toto vedení následujeme.“

„Co si o tom myslel tvůj otec?“

„Myslel si, že je to bláznivé.“

Usmál jsem se, ale neřekl jsem nic.

„Dovedeš říct, kde mě to nechalo?“ zeptal se otec Carl.

Zavrtěl jsem hlavou. Nedovedl jsem to úplně rozpoznat.

„Kvůli otci,“ řekl, „jsem byl zvýšeně citlivý k myšlence, že život spočívá v dosahování cílů: mít něco důležitého na práci a udělat to. Ale současně tady byla matka, aby mi říkala, že život spočívá v následování vnitřního směřování, nějakého intuitivního vedení. Uvědomil jsem si, že můj život byl syntézou obou těchto pohledů. Pokoušel jsem se objevit, jak jsme vnitřně vedeni směrem k poslání, které můžeme vykonat jen my, a věděl jsem, že je nejvyšší důležité dokončit toto poslání, pokud se máme cítit šťastní a uspokojení.“

Přikývl jsem.

„A tak,“ pokračoval, „vidíš, proč mě vzrušil Šestý vhléd. Jakmile jsem si ho přečetl, věděl jsem, že moje práce je pomáhat lidem, aby si ujasňovali sami sebe tak, aby si mohli rozvinout tento smysl pro výsledek.“

„Víš, jak se Wil dostal na cestu, na které je?“

„Ano, něco mi o tom pověděl. Wilovo drama bylo být rezervovaný, jako tvoje. Také, jako v tvém případě, oba jeho rodiče byli tazatelé a každý z nich měl silnou filozofii a přáli si, aby ji Wil přijal. Wilův otec byl německý romanopisec, který tvrdil, že konečný osud lidského plemene je v dosažení vlastní dokonalosti. Jeho otec nikdy neprosazoval nic jiného než ty nejjistší lidské principy, ale nacisté použili jeho základní myšlenku zdokonalování, aby pomohla legitimizovat jejich vražednou likvidaci nižších ras.“

Zneužití jeho tématu starého muže zničilo a vedlo ho k tomu, aby se přestěhoval do Jižní Ameriky i s manželkou a Wilem. Jeho žena byla Peruánka, která vyrostla v Americe a získala tam vzdělání. Byla také spisovatelka, ale měla v podstatě východní filozofické názory. Byla přesvědčená, že v životě se má dosahovat vnitřního osvícení, vyššího vědomí, vyznačujícího se mírem v mysli, a odloučení od věcí světa. Podle ní život nemířil ke zdokonalování, ale naopak k opuštění potřeby cokoli zdokonalovat, kamkoli směřovat...

„Dokážeš rozpoznat, kde to zanechalo Wila?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nechalo ho to,“ pokračoval otec Carl, „v obtížné pozici. Jeho otec zastával západní myšlenku práce pro pokrok a zdokonalování, kdežto jeho matka měla východní přesvědčení, že v životě jde jen o dosažení vnitřního míru, o nic víc. Tito dva lidé připravili Wila na to, aby pracoval na sloučení hlavních filozofických rozdílů mezi východní a západní kulturou, ačkoli on si to nejdřív neuvědomoval. Nejdřív se stal inženýrem, oddaným pokroku, a pak jednoduchým průvodcem, který hledal mír tak, že přiváděl lidi do krásných, vnitřně působivých míst své země.“

Ale hledání Rukopisu v něm všechno tohle probudilo. Vhledy mluvily přímo k jeho hlavní otázce. Odhalují, že myšlenky Východu a Západu mohou skutečně být sloučeny do vyšší pravdy. Ukazují nám, že Západ má pravdu ve tvrzení, že život znamená pokrok, že se vyvíjí směrem k něčemu vyššímu. Ale Východ má také pravdu, když zdůrazňuje, že se musíme vzdát ovládnání jiných lidí pomocí svého ega. Nemůžeme dosáhnout pokroku, když budeme používat pouhou logiku. Musíme dosáhnout plnějšího vědomí, vnitřního spojení s Bohem, protože jen pak může být naše evoluce směrem k něčemu lepšímu vedena vyšší částí nás samých.

Když Wil začal objevovat vhledy, celý jeho život se dal do pohybu. Setkal se s Josem, s knězem, který jako první našel Rukopis a přeložil ho. Brzy nato se setkal s vlastníkem Vicente a pomáhal tam začít s výzkumem. A zhruba ve stejnou dobu se setkal s Julií, která je podnikatelka, ale také vodila lidi do panenských pralesů.

Právě s Julií má Wil největší spříznění. Okamžitě na to narazili, protože jejich životní otázky byly tak podobné. Julia vyrostla s otcem, který mluvil o duchovních ideách, ale nevázným a pomateným způsobem. Na

druhé straně její matka byla učitelka řečnictví na vysoké škole, debatérka, která vyžadovala jasné myšlení. Přirozeně Julia chtěla informace o spiritualitě, ale trvala na tom, aby byly srozumitelné a přesné.

Wil chtěl syntézu Východu a Západu, která by vysvětlila lidskou spiritualitu, a Julia chtěla, aby toto vysvětlení bylo dokonale jasné. V Rukopise bylo něco, co poskytlo látku oběma.“

„Snídaně je připravená,“ zavolal Sanchez z kuchyně. Překvapeně jsem se otočil. Neuvědomil jsem si, že Sanchez je vzhůru. Už jsme nepokračovali v konverzaci. Oba jsme vstali a připojili se k Sanchezovi u jídla z obilovin a ovoce. Potom mě otec Carl požádal, abych se s ním šel projít do ruin. Souhlasil jsem, velice se mi chtělo jít tam znova. Oba jsme se podívali na otce Sancheze, ale ten se elegantně omluvil, vysvětlil, že potřebuje sjet dolů z hor a vyřídit několik telefonátů.

Venku byla křišťálově jasná obloha a nad vrcholky svítilo jasné slunce. Šli jsme rychle.

„Myslíš, že existuje způsob, jak kontaktovat Wila?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl. „Neřekl mi, kdo jsou jeho přátelé. Jediný způsob by mohl být dojet do Iquitos, městečka blízko severní hranice, ale myslím, že to by právě teď nebylo bezpečné.“

„Proč tam?“ zeptal jsem se.

„Řekl, že si myslí, že hledání ho tam dovede. Poblíž je mnoho ruin. Také kardinál Sebastian má tam poblíž misii.“

„Myslíš, že Wil nalezne poslední vzhled?“

„Nevím.“

Kráčeli jsme několik minut tiše a pak se otec Carl zeptal: „Udělal jsi rozhodnutí o tom, jaký směr si vybrat osobně?“

„Co tím myslíš?“

„Otec Sanchez říkal, že nejdřív jsi mluvil o okamžitém návratu do Spojených států, ale že v poslední době ses zdál víc zaujatý zkoumáním vzhledů. Jak ti to připadá teď?“

„Riskantní,“ řekl jsem. „Ale z nějakého důvodu také chci pokračovat.“

„Pochopil jsem, že přímo před tvýma očima zabili člověka.“

„Přesně tak.“

„A přesto tu chceš zůstat?“

„Ne,“ řekl jsem. „Chci se dostat pryč, zachránit si život, ale přesto jsem tady.“

„Proč myslíš, že to tak je?“ zeptal se.

Zkoumal jsem jeho výraz. „Nevím. Ty ano?“

„Vzpomínáš si, kde jsme přerušili včera večer rozhovor?“

Vzpomínal jsem si přesně. „Objevíli jsme otázku, se kterou mě rodiče zanechali: najít duchovnost, která je sebezdokonalující, která dává člověku pocit dobrodružství a uspokojení. A ty jsi řekl, že kdybych se podíval blíž na to, jak se můj život vyvíjel, tato otázka by dostala můj život do perspektivy a vyjasnila mi, co se se mnou teď děje.“

Usmál se tajemně. „Ano, podle Rukopisu se to stane.“

„Jak k tomu dojde?“

„Každý z nás musí hledat významné obraty ve svém životě a znova je interpretovat ve světle naší evoluční otázky.“

Zavrtěl jsem hlavou, nechápal jsem.

„Pokus se vnímat posloupnost zájmů, důležitých přátel, shod okolností, které se přihodily v tvém životě. Nevedly tě někam?“

Přemýšlel jsem o svém životě od dětství, ale neviděl jsem klíč.

„Jak jsi trávil svůj čas, když jsi vyrůstal?“ zeptal se.

„Nevím. Myslím, že jsem byl typické dítě. Hodně jsem četl.“

„Co jsi četl?“

„Většinou detektivky, science fiction, duchařské příběhy a takové věci.“

„Co se v tvém životě stalo potom?“

Vzpomněl jsem si na vliv, který na mě měl dědeček, a řekl jsem otci Carlovi o jezeru a horách.

Přikývl vědoucně hlavou. „A když jsi vyrůstal, co se stalo pak?“

„Odešel jsem na vysokou školu. Můj dědeček zemřel, když jsem byl pryč.“

„Co jsi studoval?“

„Sociologii.“

„Proč?“

„Setkal jsem se s profesorem, kterého jsem si oblíbil. Jeho znalosti lidské podstaty mě zaujaly. Rozhodl jsem se studovat u něj.“

„Co se stalo pak?“

„Promoval jsem a šel jsem do práce.“

„Líbilo se ti tam?“

„Ano, dlouho ano.“

„Pak se to změnilo?“

„Cítil jsem, že to, co dělám, není úplné. Pracoval jsem s emocionálně narušenými adolescenty a myslel jsem si, že vím, jak by mohli překonat svoji minulost a přestat se chovat tak poraženecky. Myslel jsem si, že jim dokážu pomoci pokračovat v normálním životě. Nakonec jsem si uvědomil, že v mém přístupu něco chybí.“

„Co jsi pak udělal?“

„Nechal jsem toho.“

„A pak?“

„Pak mi zavolala jedna dávná přítelkyně a řekla mi o Rukopise.“

„Tehdy ses rozhodl jet do Peru?“

„Ano.“

„Co si myslíš o své zkušenosti tady?“

„Myslím, že jsem se zbláznil,“ řekl jsem. „Myslím, že se tady nechám zabít.“

„Ale co si myslíš o tom, jak tady pokročila tvá životní zkušenost?“

„Tomu nerozumím.“

„Když mi otec Sanchez řekl, co se s tebou dělo od tvého příchodu do Peru,“ řekl, „byl jsem udivený sérií shod okolností, které tě seznámily s různými vhlady Rukopisu právě tehdy, když jsi je potřeboval.“

„Co si myslíš, že to znamená?“ zeptal jsem se. Zastavil se a podíval se na mě. „To znamená, že jsi připravený. Jsi jako my ostatní. Dospěl jsi k bodu, kde jsi potřeboval Rukopis, abys mohl pokračovat v evoluci svého života.“

Mysli na to, jak události tvého života zapadají do sebe. Od začátku tě zajímaly tajemné záležitosti a ten zájem tě nakonec vedl ke studiu lidské přirozenosti. Proč myslíš, že ses setkal právě s tím učitelem? Krystalizoval tvé zájmy a vedl tě k tomu, aby ses podíval na největší tajemství: lidskou situaci na této planetě, otázku, čeho se týká život. Pak na určité úrovni jsi věděl, že smysl života je spojený s problémem překonání podmíněnosti naší minulosti a posunu našich životů kupředu. Proto jsi pracoval s těmi dětmi.

Ale jak už teď chápeš, k tomu, abys pochopil nedostatky svého přístupu k těm dětem, jsi potřeboval vhlady. Aby se emocionálně narušené děti mohly rozvíjet, musí dělat to, co my všichni: vytvořit si spojení s dostatkem energie, aby prohlédly skrz své intenzivní ovládací drama, to, čemu ty říkáš „chování“, a jít dopředu v tom, co se ukazuje být duchovním procesem, tím procesem, kterému ses po celou dobu pokoušel porozumět.

Podívej se na ty události z vyšší perspektivy. Všechny zájmy, které tě v minulosti vedly dopředu, všechna ta stádia růstu, tě jenom připravovala k tomu, abys teď byl tady a zkoumal vhlady. Pracoval jsi na svém evolučním hledání sebezlepšující spirituality po celý život. Energie, kterou jsi načerpal z toho přírodního místa, kde jsi vyrostl, energie, kterou se ti pokusil ukázat tvůj dědeček, ti konečně dodala odvalu vydat se do Peru. Jsi tady proto, že tady potřebuješ být, abys pokračoval ve vývoji. Tvůj celý život byla dlouhá cesta, vedoucí přímo k tomuto okamžiku.“

Usmál se. „Když si plně osvojiš tento pohled na svůj život, dosáhneš toho, co Rukopis nazývá jasným uvědoměním si vlastní duchovní cesty. Podle Rukopisu musíme všichni strávit tolik času, kolik je nutné, tím, že si prodeme tento proces, abychom vyjasnili svoji minulost. Většina z nás má své ovládací drama, které musíme překonat, ale jakmile to jednou uděláme, porozumíme vyššímu smyslu toho, proč jsme se narodili určitým rodičům a k čemu nás připravovaly všechny zákruty a obraty našich životů. Všichni máme duchovní cíl, poslání, které jsme uskutečňovali, aniž bychom si toho byli plně vědomi, a jakmile ho jednou vyneseme úplně do vědomí, mohou naše životy vystartovat výš. V tvém případě jsi tento cíl odhalil. Teď musíš jít dopředu, dovolit shodám okolností, aby tě vedly k jasnější a jasnější představě, jak uskutečňovat toto poslání dál, co ještě tady musíš vykonat. Od chvíle, kdy jsi přijel do Peru, jsi dostával Wilovu energii a pak energii otce Sancheze. Ale teď je čas naučit se vyvíjet se samostatně, vědomě.“

Chystal se říci mi něco víc, ale oba nás vytrhl pohled na Sanchezovo auto, uhánějící nahoru za námi. Sanchez sjel ke straně a stáhl okénko.

„Co se děje?“ ptal se otec Carl.

„Musím se vrátit do misie okamžitě, jakmile se spakuju,“ řekl Sanchez. „Vládní jednotky jsou tady. . . a kardinál Sebastian.“

Oba jsme naskočili do nákladáku a Sanchez jel zpátky k domu otce Carla. Cestou nám vyprávěl, že v jeho misii byli vojáci, zkonfiskovali všechny kopie Rukopisu a možná ji zavřeli.

Vyjeli jsme nahoru k domu otce Carla a spěchali jsme dovnitř. Otec Sanchez okamžitě začal balit své věci. Stál jsem tady a uvažoval jsem, co dělat. Jak jsem se díval, otec Carl přišel k druhému knězi a řekl: „Myslím, že bych měl jet s tebou.“

Sanchez se otočil. „Jsi si jistý?“

„Ano, věřím, že bych měl.“

„Kvůli čemu?“

„To ještě nevím.“

Sanchez na něj okamžitě zíral a pak se vrátil k balení. „Jestli si myslíš, že je to nejlepší.“

Opíral jsem se o rám dveří. „Co bych měl dělat já?“ zeptal jsem se.

Oba muži se na mě podívali.

„To záleží na tobě,“ řekl otec Carl. Jen jsem na ně zíral.

„Budeš se muset rozhodnout,“ vpadl do toho Sanchez. Nemohl jsem věřit takové lhovosti. Jet s nimi znamenalo být určitě zajat peruánskými vojáky. Ale jak bych tu mohl zůstat sám?

„Podívejte,“ řekl jsem, „já nevím, co mám dělat. Vy dva mi musíte pomoci. Je tady ještě někdo, kdo by mě mohl schovat?“ Podívali se jeden na druhého.

„Myslím, že ne,“ řekl otec Carl.

Zíral jsem na ně a žaludek se mi svíral strachem.

Otec Carl se na mě usmál a řekl: „Zůstaň soustředěný. Rozpomeň se, kdo jsi.“

Sanchez přešel k jednomu zavazadlu a vytáhl desky. Tady je kopie Šestého vhledu,“ řekl. „Možná ti pomůže se rozhodnout, co máš dělat.“

Když jsem si vzal kopii, Sanchez se podíval na otce Carla a řekl: „Za jak dlouho můžeš odjet?“

„Budu muset kontaktovat nějaké lidi,“ řekl otec Carl. Asi tak za hodinu.“

Sanchez se na mě podíval. „Chvilí čti a přemýšlej, a pak si promluvíme.“

Oba muži se vrátili ke svým přípravám a já jsem vyšel ven a sedl jsem si na velkou skálu. Pak jsem otevřel Rukopis. Přesně odrážel slova otce Sancheze a otce Carla. Vyjasnění minulosti byl přesný proces, jakým si člověk uvědomil své individuální způsoby ovládnutí, naučené v dětství. A když jednou překonáme tento zvyk, říkal Rukopis, nalezneme své vyšší já, svou vývojovou identitu.

Přečetl jsem celý text za necelých třicet minut. Když jsem skončil, konečně jsem rozuměl podstatě vhledu: než můžeme plně vstoupit do zvláštního stavu mysli, který tolik lidí jen nakrátko zahlédne – jde o zkušenosti, že se pohybujeme v životě dopředu, vedeni tajemnými shodami okolností – musíme se probudit k tomu, kdo doopravdy jsme.

V tom okamžiku se před domem objevil otec Carl, všiml si mě a přišel k místu, kde jsem seděl.

„Už jsi skončil?“ zeptal se. Choval se vřele a přátelsky jako obvykle.

„Ano.“

„Vadilo by ti, kdybych si sem na chvíli sedl?“

„Přeju si, abys to udělal.“

Usadil se po mé pravici a po chvíli mlčení se zeptal: „Chápeš, že jsi tady na své cestě k objevování?“

„Myslím, že ano, ale co mám dělat teď?“

„Teď tomu musíš doopravdy uvěřit.“

„Jak, když cítím takový strach?“

„Musíš chápat, co je v sázce. Pravda, kterou hledáš, je stejně důležitá jako vývoj samotného vesmíru, protože umožňuje, aby evoluce pokračovala.“

Nevidíš to? Otec Sanchez mi řekl o tvé vizi evoluce nahoře na hřebeni. Viděl jsi, jak se hmota vyvíjela od jednoduché vibrace vodíku až k lidstvu. Zajímalo tě, jak by lidé mohli nést tento vývoj dál. Teď jsi objevil odpověď: lidé se rodí do své vlastní historické situace a nacházejí si něco, co zastávají. Tvoří svazek s jinou lidskou bytostí, která si také našla nějaký cíl.

Děti narozené v tomto svazku uvádějí v soulad tyto dvě pozice tím, že uskuteční vyšší syntézu, vedeny přitom shodami náhod. Jak ses jistě dozvěděl v Pátém vhledu, pokaždé, když se naplníme energií a stane se shoda okolností, která nás vede dopředu v našich životech, ustavujeme tuto úroveň energie v sobě samých, a tak můžeme existovat na vyšší úrovni vibrace. Naše děti převezmou tuto úroveň vibrace a zvednou ji ještě výš. Tímto způsobem my lidé pokračujeme v evoluci.

Rozdíl v dnešní situaci, v situaci naší generace je v tom, že jsme připraveni dělat to vědomě a urychlit ten proces. Bez ohledu na to, jak moc se bojíš, nemáš teď na výběr. Když ses jednou dozvěděl, v čem spočívá život, neexistuje způsob, jak toto poznání vymazat. Když se pokusíš udělat se svým životem něco jiného, budeš vždycky mít pocit, jako by ti něco chybělo.“

„Ale co mám teď udělat?“

„To nevím. To víš jenom ty. Ale navrhuju ti, aby ses nejdřív pokusil získat energii.“

Otec Sanchez obešel roh domu a připojil se k nám. Pečlivě se přitom vyhýbal kontaktu očí nebo hluku, jako by si přál nás nepřerušovat. Pokusil jsem se soustředit a zaměřit pozornost na vrcholky skal, které obklopovaly dům. Zhluboka jsem se nadechl a uvědomil jsem si, že jsem byl od chvíle, kdy jsem vyšel ven, naprosto pohlcený sám sebou, jako bych byl v tunelu. Odřízal jsem sám sebe od krásy a majestátnosti hor. Jak jsem se díval na okolí a vědomě jsem se snažil ocenit pohled před sebou, začal jsem zakoušet teď už povědomý pocit blízkosti. Najednou se všechno zdálo vyjadřovat víc fyzické přítomnosti a mírně zářit. Začal jsem se cítit lehčí, moje tělo jako by se vznášelo.

Podíval jsem se na otce Sancheze a pak na otce Carla. Pohlíželi na mě naléhavě a mohl jsem odhadnout, že pozorují mé energetické pole.

„Jak vypadám?“ zeptal jsem se.

„Vypadáš, jako by ses cítil líp,“ řekl Sanchez. „Zůstaň tady a zvyšuj svoji energii, jak nejlépe to půjde. Máme ještě asi dvacet minut balení.“

Pousmál se. „A potom,“ dodal, „budeš připravený začít.“

ZAPOJENÍ DO PROUDU

Oba kněží odešli zpátky do domu a já jsem strávil ještě několik minut pozorováním krásy hor ve snaze získat víc energie. Pak jsem ztratil soustředění a do mysli mi volně vstoupily myšlenky na Wila. Kde je teď? Přiblížil se nalezení Devátého vhledu?

Představil jsem si ho, jak běží džunglí s Devátým vhledem v ruce a všude kolem něj jsou vojáci, kteří ho pronásledují. Myslel jsem na Sebastiana, který řídil ten hon. I v tomto snění mi bylo jasné, že Sebastian s veškerou svou autoritou se mýlí, že špatně pochopil, jaký vliv by vhledy na lidi měly. Cítil jsem, že někdo by ho mohl přesvědčit, aby se na to podíval z jiného pohledu, jen kdybychom dokázali objevit, kterou částí Rukopisu se cítí tak ohrožený.

Jak jsem nad tím přemítal, v mysli mi naskočil obrázek Marjorie. Kde teď je? Představil jsem si, že se s ní znova setkávám. Ale jak by se to mohlo stát?

Zvuk zavírajících se předních dveří domu mě přenesl zpátky do reality. Znova jsem se cítil slabý a nervózní. Sanchez přicházel kolem domu k místu, kde jsem seděl. Jeho kroky byly rychlé a cílevědomé.

Sedl si vedle mě a pak se zeptal: „Rozhodl ses, co budeš dělat?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nevypadáš moc silně,“ řekl.

„Necítím se moc silně.“

„Asi jsi nezvyšoval svoji energii moc systematicky.“

„Co tím myslíš?“

„Vysvětlím ti způsob, jak já osobně získávám energii. Možná ti moje metoda pomůže při vytváření vlastního postupu.“

Pokývl jsem, aby pokračoval.

„První věc, kterou dělám,“ řekl, „je soustředit se na okolí, což myslím děláš taky. Pak se snažím vzpomenout si, jak všechno vypadá, když jsem naplněn energií. Dělám to tak, že si znova vybavuji tu fyzickou přítomnost, kterou všechno vyzařuje, jedinečnou krásu a tvar všeho, zvláště rostlin, a způsob, jak barvy jakoby svítí a jsou jasnější. Sleduješ mě?“

„Ano, pokouším se dělat totéž.“

„Pak,“ pokračoval, „se snažím zakusit ten pocit blízkosti, pocit, že bez ohledu na to, jak daleko něco je, se toho mohu dotknout, být s tím ve spojení. A pak to vdechuji.“

„Vdechuješ to?“

„Copak ti tohle otec John nevysvětlil?“

„Ne, nevysvětlil.“

Sanchez vypadal zmateně. „Možná měl v úmyslu vrátit se a říci ti o tom později. Často je velice dramatický. Jde pryč a nechá své žáky samotné, aby zvažovali, co je naučil, a pak se objeví později přesně ve správnou dobu, aby ke svým instrukcím něco dalšího přidal. Předpokládám, že s tebou chtěl mluvit později, ale odjeli jsme příliš náhle.“

„Rád bych o tom slyšel,“ řekl jsem.

„Vzpomínáš si na pocit vznášení, který jsi zakusil na vrcholku hory?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Abych znova získal ten vznášivý pocit, pokouším se vdechovat do sebe energii, se kterou jsem si vytvořil spojení.“

Sledoval jsem Sanchezovo vysvětlování. Jen to, že jsem naslouchal jeho řeči, už zvyšovalo moje spojení. Všechno kolem mě získalo na fyzické přítomnosti a kráse. Dokonce i skály jako by bíle zářily a Sanchezovo energetické pole bylo široké a modré. Teď nadechoval zhluboka a cílevědomě a pokaždé zadržel dech asi pět vteřin, než vydechl. Následoval jsem jeho příklad.

„Když si představíme,“ řekl, „že každé vdechnutí do nás vtáhne energii a naplní nás jako balon, skutečně se stáváme vnitřně uspořádanějšími, cítíme se mnohem lehčí a vznášíme se.“

Po několika nadechnutích jsem se začal cítit přesně tak.

„Když do sebe nadechnu energii,“ pokračoval Sanchez, „ověřím si, jestli cítím tu správnou emoci. Jak jsem ti řekl předtím, považuji to za ukazatel toho, jestli mám skutečné spojení.“

„Mluvíš o lásce?“

„Přesně tak. Jak jsme o tom mluvili v misi, láska není abstraktní pojem, morální povinnost nebo něco takového. Láska je základní emoce, která existuje, když je člověk spojený s energií dostupnou ve vesmíru, která samozřejmě je energií Boží.“

Otec Sanchez se na mě upřeně díval a oči měl trochu rozostřené. „Tam,“ řekl, „jsi toho dosáhl. To je úroveň energie, kterou potřebuješ mít. Trochu ti pomáhám, ale ty jsi připravený udržet ji sám.“

„Jak to myslíš, že mi trochu pomáháš?“

Otec Sanchez potřásl hlavou. „S tím si teď nedělej starosti. Dozvíš se o tom později, v Osmém vhledu.“

Otec Carl kráčet kolem domu a podíval se na nás oba, jako by byl potěšený. Když se přiblížil, upřel na mě zrak. „Už ses rozhodl?“

Ta otázka mě podráždila. Musel jsem bojovat proti tomu, abych v důsledku toho neztratil energii.

„Neupadej zpátky do svého dramatu rezervovanosti,“ řekl otec Carl. „Nemůžeš se vyhnout tomu, abys tady zaujal nějaký postoj. Co si myslíš, že máš dělat?“

„Nemyslím si nic,“ řekl jsem. „V tom je problém.“

„Jsi si jistý? Myšlenky vypadají jinak, jakmile jednou navážeš spojení s energií.“

Podíval jsem se na něj udiveně.

„Slova, která jsi zvyklý prohánět si hlavou ve snaze logicky ovládat události,“ vysvětlil, „se zastaví, když se vzdáš svého ovládacího dramatu. Když se naplníš vnitřní energií, vstoupí ti do mysli jiné druhy myšlenek, z vyšší části tvé bytosti. To je tvoje intuice. Cítíš je jinak. Prostě se ti vynoří vzadu v mysli, někdy v podobě snění nebo miniaturní vize, a přijdou, aby tě vedly, aby tě provázely.“ Pořád jsem nerozuměl.

„Řekni nám, na co jsi myslel, když jsme tě tady před chvílí nechali o samotě,“ řekl otec Carl.

„Nejsem si jist, že si na to všechno vzpomenu,“ řekl jsem.

„Zkus to.“

Pokusil jsem se soustředit. „Myslel jsem na Wila, na to, jestli se přiblížil nalezení Devátého vhledu, a na Sebastianovu křížovou výpravu proti Rukopisu.“

„Na co ještě?“

„Vzpomínal jsem na Marjorii, co se s ní asi stalo. Ale nechápu, jak by mi tohle pomohlo, abych věděl, co teď mám dělat.“

„To ti vysvětlím,“ řekl otec Sanchez. „Když jsi získal dostatek energie, jsi připravený vědomě se zapojit do evoluce, odstartovat její proud, aby vytvářela shody okolností, které tě povedou dopředu. Do své evoluce se zapojuješ velice specifickým způsobem. Nejdřív, jak jsem řekl, si vybuduješ dostatečnou energii, pak si vzpomeneš na základní otázku svého života – na tu, kterou ti dali tvoji rodiče - protože tato otázka poskytuje celkový kontext pro tvůj vývoj. Pak se soustředíš na svoji cestu tím, že objevíš okamžité, menší otázky, se kterými se setkáváš ve svém současném životě. Tyto otázky se vždycky týkají tvé větší otázky a definují, kde právě jsi ve svém celoživotním hledání.“

Jakmile si jednou uvědomíš, jaké otázky jsou v daném okamžiku aktivní, vždycky dostaneš nějaký směr intuitivního směřování, co dělat nebo kam jít. Získáš tušení dalšího kroku. Vždycky. Tohle se nestane jedině, když máš v mysli špatnou otázku. Vidíš, problém v životě není v dostávání odpovědí. Problém je v identifikaci tvých současných otázek. Jakmile jednou určíš své otázky správně, odpovědi už vždycky přijdou.

Když získáš intuitivní znalost toho, co se stane dál,“ pokračoval, „pak další krok je být velice bdělý a pozorný. Dříve či později tě potkají shody okolností, které tě posunou ve směru naznačeném intuicí. Sleduješ mě?“

„Myslím, že ano.“

„Tak,“ pokračoval, „nemyslíš, že ty myšlenky na Wila, Sebastiana a Marjorii byly důležité? Přemýšlej o tom, proč k tobě tyto myšlenky přicházejí právě teď, když vezmeš v úvahu celý svůj životní příběh. Víš, že jsi vyšel ze své rodiny a hledal jsi, jak udělat z duchovního života dobrodružství, kterým by ses sám povznosl, je to tak?“

„Ano.“

„Pak, jak jsi vyrůstal, tě začala zajímat tajemná témata, studoval jsi sociologii a pracoval jsi s lidmi, ačkoli jsi ještě nevěděl, proč ty věci děláš. Pak, jak ses začal probouzet, jsi uslyšel o Rukopise, přijel jsi do Peru a nalézal jsi vhledy jeden za druhým. Každý z nich tě naučil něco o typu duchovnosti, kterou hledáš. Teď, když sis to ujasnil, můžeš získat vyšší úroveň vědomí o této evoluci tím, že budeš definovat své současné otázky a pak budeš pozorně sledovat přicházející odpovědi.“

Jen jsem se na něj díval.

„Jaké jsou tvé současné otázky?“ zeptal se.

„Myslím, že bych chtěl poznat ostatní vhledy,“ řekl jsem. „Zvlášť bych chtěl vědět, jestli Wil najde Devátý vhled. A chci také vědět, co se stalo s Marjorií. A také bych chtěl lépe poznat Sebastiana.“

„A co ti navrhovala tvoje intuice, abys udělal pro zodpovězení těchto otázek?“

„Nevím. Myslel jsem na to, že znova uvidím Marjorii, a na Wila, jak utíká a honí ho vojáci. Co to znamená?“ Kde Wil utíkal?“

„V džungli.“

„Možná to naznačuje, kam bys měl jít. Iquitos je v džungli. A co Marjorie?“

„Viděl jsem, že se s ní znova setkávám.“

„A Sebastian?“

„Představoval jsem si, že je proti Rukopisu proto, že ho špatně pochopil, že by se jeho názor dal změnit, kdyby někdo přišel na to, čeho přesně se v Rukopise bojí.“

Oba muži se podívali jeden na druhého v naprostém úžasu.

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

Otec Carl odpověděl další otázkou: „Co si myslíš ty?“

Poprvé od doby na vrcholku horského hřebene jsem se začínal cítit znova plný energie a sebedůvěry. Podíval jsem se na ně a řekl jsem: „Myslím, že to znamená, že bych měl jet směrem k džungli a pokusit se objevit, jaké aspekty Rukopisu se církvi nelíbí.“

Otec Carl se usmál. „Přesně! Můžeš si vzít moje auto.“

Přikývl jsem a obešli jsme dům dopředu, kde byla zaparkovaná obě vozidla. Moje věci, společně se zásobou potravy a vody, už byly sbaleny v autě otce Carla. Nákladáček otce Sancheze byl také už naložený.

„Chci ti říct tohle,“ řekl otec Sanchez. „Pamatuj na to, aby ses zastavoval dost často a abys obnovoval své spojení s energií. Zůstaň naplněný, zůstaň ve stavu lásky. Pamatuj, že když jednou dosáhneš tohoto stavu lásky, nic a nikdo z tebe nemůže vytáhnout víc energie, než dokážeš nahradit. Ve skutečnosti energie, která z tebe proudí, svým tokem do tebe stejnou rychlostí energii vtahuje. Nikdy ti nemůže dojít. Ale musíš si udržet vědomí tohoto procesu, aby to fungovalo. To je zvlášť důležité, když jednáš s lidmi.“

Odmlčel se. Současně otec Carl přišel blíž a řekl: „Četl jsi všechny vhledy až na dva: Sedmý a Osmý. Sedmý pojednává o procesu vědomého vývoje sebe sama, o tom, jak člověk má zůstat vnímavý ke každé shodě okolností, ke každé odpovědi, kterou mu vesmír poskytuje.“

Podal mi tenké desky. „Tohle je Sedmý. Je velmi krátký a všeobecný,“ pokračoval, „ale mluví o tom, jak se nám věci náhle ukáží, o způsobu, jak k nám jisté myšlenky přicházejí, aby nás vedly. Co se týče Osmého, najdeš ho sám, až nadejde správný čas. Vysvětluje, jak můžeme pomáhat jiným lidem, protože nám přinášejí odpovědi, které hledáme. A dále popisuje celé nové etické ovládnutí způsobu, jak by lidé měli spolu vzájemně jednat tak, aby usnadnili evoluci každého z nich.“

„Proč mi nemůžete dát Osmý vhled teď?“ zeptal jsem se. Otec Carl se usmál a položil mi ruku na rameno. „Protože necítíme, že bychom měli. Musíme se také řídit svou intuicí. Dostaneš Osmý vhled, jakmile si položíš tu správnou otázku.“ Řekl jsem mu, že rozumím. Pak mě oba kněží objali a přáli mi všechno dobré. Otec Carl zdůraznil, že se brzy setkáme znova a že skutečně najdu odpovědi, kvůli kterým jsem tady.

Už jsme chtěli nasednout do vozů, když se ke mně Sanchez najednou obrátil. „Mám intuitivní tušení, že bych ti měl něco říct. Dozvíš se o tom později víc. Dovol svému vnímání krásy a duhové zářivosti, aby tě na tvé cestě vedlo. Místa a lidé, kteří mají pro tebe odpovědi, se ti budou zdát zářivější a přitažlivější.“

Přikývl jsem a vyšplhal jsem se do nákladáku otce Sancheze. Pak jsem několik mil jel za nimi dolů po kamenité cestě, až jsme dojeli k rozcestí. Sanchez mi zamával ze zadního okénka a zamířili s otcem Carlem na východ. Díval jsem se chvilku za nimi a pak jsem stočil starý nákladák na sever směrem k amazonské pánvi.

Zvedl se ve mně nával netrpělivosti. Přes tři hodiny jsem tu získával energii a uváděl jsem se do dobrého stavu, a pořád jsem tady seděl na křižovatce a nebyl jsem schopný se rozhodnout mezi dvěma cestami.

Po levé straně byla jedna možnost. Soudě podle mapy vedla tato cesta stovky mil na sever podél úpatí hor a pak se stáčela prudce na východ směrem k Iquitos. Druhá cesta vedla vpravo a udržovala si stále stejný severovýchodní směr. Vedla džunglí do stejného cíle.

Zhluboka jsem se nadechl a pokusil jsem se uvolnit, pak jsem rychle zkontroloval zpětné zrcátko. Nikdo nebyl v dohledu. Ani předtím jsem nikoho neviděl – žádnou dopravu, žádné místní lidi, kteří by šli po cestě – už přes hodinu. Pokusil jsem se setřást záchvat úzkosti. Věděl jsem, že bych se měl uvolnit a zůstat ve spojení, pokud teď mám udělat správné rozhodnutí.

Soustředil jsem se na výhled. Cesta džunglí po mé pravici pokračovala mezi skupinu velkých stromů. Mezi nimi čnělo ze země několik skal, většinou obrostlých velkými tropickými keři. Druhá cesta horami se zdála poměrně pustší. V tom směru rostl jeden strom, ale zbytek krajiny byl skalnatý a bylo v něm velice málo rostlinného života.

Podíval jsem se znovu vpravo a pokusil jsem se navodit si stav lásky. Stromy a keře měly šťavnatou zelenou barvu. Podíval jsem se vlevo a zkusil jsem stejný postup. Okamžitě jsem postřehl kvetoucí trávu, která lemovala cestu.

Stébla trávy byla bledá a skvrnitá, ale bílé květy, vnímané dohromady, vytvářely v dále jedinečný vzor. Podíval jsem se, proč jsem si nevšiml květin dřív. Teď se zdálo, že skoro svítí. Rozšířil jsem svůj pohled, aby obsáhl všechno v tom směru. Malé skály a hnědé skvrny štěrku se zdály výjimečně barevné a zřetelné. Odstíny jantarové, fialové a dokonce i tmavě červené běžely přes celý výhled.

Podíval jsem se zpátky doprava na stromy a keře. Ačkoli byly krásné, teď vybledly ve srovnání s druhou cestou. Ale jak je to možné, pomyslel jsem si. Původně se zdála cesta vpravo daleko přitažlivější. Podíval jsem se zpátky vlevo a moje intuice zesílila. Bohatost tvarů a barev mě uvedla v úžas. Přesvědčilo mě to. Nastartoval jsem motor a zamířil doleva, ujištěný o správnosti svého rozhodnutí. Cesta byla hrbolatá kameny a vyjetými rýhami. Jak jsem poskakoval na sedadle, moje tělo se zdálo lehčí. Moje váha se soustředila v kyčlích, takže se záda a krk držely bez námahy zpřímá. Paže držely volant, ale neodpočívaly na něm.

Po dvě hodiny jsem jel bez zvláštních příhod, užíboval jsem z košíku s jídlem, které mi zabalil otec Carl, a zase jsem nikoho neviděl. Cesta se vinula nahoru a dolů z jednoho malého kopečku na druhý. Na vršku jednoho kopce jsem zpozoroval dvě starší auta, zaparkovaná po mé pravé ruce. Sjela daleko ke straně cesty pod malé stromky. Neviděl jsem v nich nikoho a usoudil jsem, že jsou asi opuštěná. Vpředu se cesta ostře stáčela doleva a vinula se dolů do širokého údolí. Z vrcholu jsem viděl do vzdálenosti několika mil.

Prudce jsem zastavil. V půli cesty přes údolí stála po obou stranách silnice tři nebo čtyři vojenská vozidla. Mezi nákladáky stála malá skupinka vojáků. Mráz mi přeběhl po zádech. To znamenalo, že silnice je zablokovaná. Vycouval jsem z hřebenu a zajel jsem s autem mezi dvě velké skály, pak jsem vystoupil a šel jsem zpátky k vyhlídce, abych znovu pozoroval dění v údolí. Jedno auto jelo zpět k ostatním. Najednou jsem za sebou něco uslyšel. Rychle jsem se otočil. Byl to Phil, ekolog, se kterým jsem se sešel ve Vicente.

Byl taky v šoku. „Co tady děláš?“ zeptal se a pospíchal ke mně.

Pokouším se dostat se do Iquitos,“ řekl jsem.

Obličej měl plný obav. „To my taky, ale vláda už úplně šílí kvůli tomu Rukopisu. Snažíme se rozhodnout, jestli riskovat projetí kolem té zablokované cesty. Jsme čtyři.“ Pokývl vlevo. Skrz stromy jsem viděl několik lidí.

„Proč jedeš do Iquitos?“ zeptal se.

„Pokouším se najít Wila. Oddělili nás v Cule. Ale slyšel jsem, že snad jel do Iquitos a hledá tam zbytek Rukopisu.“ Vypadal vyděšeně. „To by neměl dělat! Vojáci zakázali komukoli vlastnit kopie. Neslyšel jsi, co se stalo ve Vicente?“

„Jo, něco ano, ale co jsi slyšel ty?“

„Nebyl jsem tam, ale pochopil jsem, že úřady vtrhly dovnitř a uvěznily každého, kdo měl kopie. Všechny hosty zadrželi a vyslyšali. Dale a další vědci byli odvezeni. Nikdo neví, co se jim stalo.“

„Víš, proč vládu ten Rukopis tak znepokojuje?“ zeptal jsem se.

„Ne, ale když jsem slyšel, jak nebezpečné to začíná být, rozhodl jsem se vrátit se do Iquitos pro své výzkumné údaje a pak odjet ze země.“

Vyprávěl jsem mu podrobnosti toho, co se stalo Wilovi a mně, když jsme odjeli z Vicente, zvláště o přestřelce na hřebeni hor.

„Sakra,“ řekl. „A to tady pořád ještě kvůli té věci tajtrlíkuješ?“

Jeho výrok otřásl mou sebedůvěrou, ale řekl jsem: „Podívej, když nic neuděláme, vláda potlačí Rukopis úplně. Svět přijde o tuto znalost a já myslím, že vhledy jsou důležité!“

„Dost důležité, aby kvůli nim člověk umřel?“ zeptal se. Naši pozornost upoutal zvuk motorů. Nákladáky jely přes údolí směrem k nám.

„No do prdele!“ řekl. „Tady jedou.“

Než jsme se mohli pohnout, uslyšeli jsme zvuk přibližujících se vozů také z druhého směru.

„Obklíčili nás!“ zařval Phil. Vypadal zpanikařeně.

Běžel jsem k nákladáčku a nacpal jsem košík s jídlem do malého rance. Vzal jsem desky obsahující Rukopis, a strčil jsem je taky do rance, ale pak jsem si to rozmyslel a místo toho jsem je zasunul pod sedadlo.

Zvuky zesílily, a tak jsem přeběhl cestu doprava ve směru, kam zamířil i Phil. Dole po svahu jsem viděl jeho a ostatní muže, skrčené za skupinou skal. Schoval jsem se s nimi. Doufal jsem, že vojenská vozidla projedou kolem a budou pokračovat v jízdě. Moje auto nebylo z cesty vidět. Doufal jsem, že si pomyslí tak jako já, že další auta jsou opuštěná. Nákladáky blížící se z jihu přijely první a k naší hrůze se zastavily u zaparkovaných aut.

„Nehýbejte se! Policie!“ zařval nějaký hlas. Ztuhli jsme, když se za námi vynořilo několik vojáků. Všichni byli silně ozbrojeni a velice ostražití. Vojáci nás důkladně prohledali a vzali nám všechno, pak nás přinutili jít dozadu po cestě. Tam prohledávaly auta celé tucty vojáků. Phila s ostatními zahnali do jednoho z vojenských vozů, který rychle odjel pryč. Když projížděli kolem mě, zahlédl jsem ho. Vypadal přízračně bledý.

Mě vedli pěšky v opačném směru a požádali mě, abych zůstal sedět pod hřebenem kopce. Blízko mě stálo několik vojáků, každý s automatickou zbraní na rameni. Konečně přišel důstojník a hodil desky, obsahující moje kopie vzhledů, na zem k mým nohám. Nahoru na ně hodil klíče od nákladáku otce Carla.

„Jsou tyto kopie vaše?“ zeptal se.

Díval jsem se na něj a neodpovídal jsem.

„Tyhle klíče byly nalezeny u vás,“ řekl. „Uvnitř vozu jsme našli tyhle kopie. Znovu se vás ptám, jestli jsou vaše.“

„Myslím, že nebudu odpovídat, dokud se nespojím s právníkem,“ vykotal jsem. Ta poznámka vyvolala na důstojníkově tváři sarkastický úsměv. Řekl něco ostatním vojákům a šel pryč. Vojáci mě vedli do jednoho z džípů a na přední sedadlo vedle řidiče. Dva další vojáci si sedli s připravenými zbraněmi dozadu. Za námi vyšplhali další vojáci do druhého vozidla. Po krátkém čekání obě vozidla zamířila na sever do údolí.

Zaplavily mě úzkostné myšlenky. Kam mě to vezou? Proč jsem se dostal do téhle situace? Tak takovou přípravu mi kněží poskytli: nevydržela mi ani jeden den. Tam na křižovatce jsem si byl tak jistý, že jsem si vybral správnou cestu. Vypadala přitažlivěji, v tom jsem se nespletl. Kde jsem udělal chybu?

Zhluboka jsem se nadechl a zkusil jsem se uvolnit. Přemýšlel jsem, co se asi stane teď. Budu předstírat nevědomost, rozhodl jsem se, a budu hrát turistu, který se nechal svést, ale nechtěl způsobit žádnou škodu. Prostě jsem se zapletl se špatnými lidmi, řeknu. Nechte mě jet domů.

Ruce, položené v klíně, se mi trochu chvěly. Jeden z vojáků sedících vzadu mi nabídl polní láhev s vodou a já jsem ji přijal, ačkoli jsem nedokázal pít. Voják byl mladý, a když jsem mu láhev vracel, usmál se bez stopy zlé vůle v obličejí. Obraz Philova zpanikařeného výrazu mi probleskl myslí. Co s ním udělají?

Napadlo mě, že setkání s Philem tam na vrcholu kopce byla shoda okolností. Co to mělo znamenat? O čem jsme to měli mluvit, kdybychom nebyli přerušeni? Takhle jsem jenom zdůraznil důležitost Rukopisu a on mě jenom varoval před nebezpečím a poradil mi utéct, než mě zajmou. Naneštěstí jeho rada přišla příliš pozdě.

Po několik hodin jsme jeli, aniž kdokoli promluvil. Krajina venku byla stále rovinatější. Vzduch se oteploval. Později mi mladý voják podal otevřenou konzervu, něco jako hovězí haši, ale zase jsem nemohl nic spolknout. Po západu slunce světlo rychle sláblo.

Dal jsem se vézt bez jediné myšlenky, díval jsem se přímo dopředu ve směru reflektorů auta a pak jsem sklouznul do neklidného spánku, během kterého jsem snil o tom, že létám. Utíkal jsem beznadějně před neznámým nepřítelem mezi stovkami velkých zapálených hranic a byl jsem si jistý, že někde je tajný klíč, který by mi otevřel cestu k vědění a bezpečí. Uprostřed jednoho z gigantických ohňů jsem uviděl klíč. Vrhł jsem se do ohně, abych ho vyprostil.

S trhnutím jsem se probudil, celý zalitý potem. Vojáci se na mě nervózně dívali. Potřásl jsem hlavou a opřel jsem se o dveře auta. Dlouho jsem se díval ven postranním okénkem na tmavé obrysy krajiny a přemáhal paniku. Byl jsem sám a hlídala mě stráž, mířili jsme do tmy a nikomu nezáleželo na mých nočních mýřách.

Kolem půlnoci jsme zajeli k velké jednopatrové budově, spoře osvětlené, vystavěné z kamenů. Obešli jsme přední vchod a vstoupili jsme postranními dveřmi dovnitř. Schody vedly dolů do úzké chodby. Vnitřní stěny byly také kamenné a strop tvořily velké trámy a hrubá prkna. Cestu ozařovaly holé žárovky, visící ze stropu. Prošli jsme dalšími dveřmi a pak do úseku věžeňských cel. Jeden z vojáků, který mezitím zmizel, se k nám zase připojil, otevřel dveře jedné cely a pokynul mi, že mám vejít.

Uvnitř byly tři pryčny, dřevěný stůl a váza s květinami. K mému překvapení byla cela velice čistá. Vešel jsem dovnitř a zjistil jsem, že si mě prohlíží mladý Peruánc, ne starší než osmnáct nebo devatenáct let. Voják za mnou zamknul dveře a odešel. Sedl jsem si na jednu pryčnu a mladík zapálil olejovou lampu. Když světlo ozářilo jeho obličej, všiml jsem si, že je to Indián.

„Mluvíš anglicky?“ zeptal jsem se.

„Ano, trochu,“ řekl.

„Kde to jsme?“

„Blízko Pullcupy.“

„Je tohle vězení?“

„Ne, všichni jsou tady kvůli výslechu o Rukopisu.“

„Jak dlouho už tu jsi?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě plachýma hnědýma očima. „Dva měsíce.“

„Co s tebou dělali?“

„Pokoušejí se způsobit, abych přestal věřit Rukopisu a abych jim řekl o dalších lidech, kteří mají kopie.“

„Jak?“

„Že na mě mluví.“

„Jen mluví, ničím nevyhrožují?“

„Jenom mluví,“ zopakoval.

„Řekli ti, kdy tě pustí?“

„Ne.“

Na okamžik jsem se odmlčel a on se na mě tázavě podíval.

„Chytili tě s kopii Rukopisu?“ zeptal se.

„Ano. A tebe?“

„Ano. Bydlím tady blízko, v sirotčinci. Můj ředitel učil z Rukopisu. Dovolil mi učit děti. On stačil uprchnout, ale mě chytili.“

„Kolik vřledů jsi viděl?“ zeptal jsem se.

„Vřechny, které byly nalezeny,“ řekl.

„A ty?“

„No, já jsem viděl vřechny kromě Sedmého a Osmého vřledu. Měl jsem Sedmý, ale neměl jsem příležitost si ho přečíst, protože se objevili vojáci.“

Mladík zívnuł a zeptal se: „Můžeme teď spát?“

„Jo,“ řekl jsem nepřítomně. „Jasně.“

Lehl jsem si na pryčnu a zavřel jsem oči. Myřlenky se mi rozběhly dopředu. Co bych teď měl dělat? Jak jsem se mohl nechat chytit? Můžu utéct? Vymysleł jsem několik strategií a scénářů, než jsem se konečně propadł do spánku.

Znova jsem měl živé sny. Hledal jsem stejný klíč, ale tentokrát jsem byl ztracený v hlubokém lese. Dlouho jsem kráčel bez cíle a přál jsem si, abych měl nějakého průvodce. Po chvíli přišla veliká bouřka a zaplavila krajinu. Povodeň mě spláchla hlubokou strží do řeky, která tekla špatným směrem a hrozilo, že se v ní utopím. Ze vřech sil jsem bojoval s proudem, tak dlouho, že se to zdálo jako celé dny. Konečně jsem dokázal vymanit se z příválu a vyšplhat na kamenitý břeh. Drápal jsem se nahoru na skály a podél holých útesů nad řekou, stoupal jsem výř a výř do stále zrádnějších míst. Ačkoli jsem sebral veřkerou sílu vůle a zkušenosti, abych útesy zdolal,

v jednom okamžiku jsem se náhle tisknul nebezpečně k povrchu skály, neschopen pokračovat kamkoli dál. Podíval jsem se dolů na krajinu pod sebou. V šoku jsem si uvědomil, že řeka, se kterou jsem se rval, vytéká ven z lesa a ústí na krásnou pláž a louku. Na louce, uprostřed květin, byl klíč. Pak jsem sklouzl a s křikem jsem se řítit dolů, až jsem spadl do řeky a potopil jsem se.

Rychle jsem se posadil na pryčně a lapal jsem po vzduchu. Mladý Indián, který byl zjevně už předtím vzhůru, ke mně přišel.

„Co se děje?“ zeptal se.

Chytil jsem dech a rozhlédl jsem se. Uvědomil jsem si, kde jsem. Také jsem si všiml, že místnost má okno a že venku už je světlo.

„Jenom zlý sen,“ řekl jsem.

Usmál se na mě, jako by ho to potěšilo. „Zlé sny v sobě mají ta nejdůležitější poselství,“ poznamenal.

„Poselství?“ zeptal jsem se, vstal jsem a natáhl jsem si košili. Vypadal zaskočeně, že to musí vysvětlovat. „Sedmý vzhled mluvívá o snech,“ řekl.

„Co říká o snech?“

„Říká, jak se... hm...“

„Dají vysvětlit sny?“

„Ano.“

„Co o tom říká?“

„Říká, že máme srovnat příběh snu s příběhem našeho života.“

Chvilku jsem přemýšlel, nejistý si tím, co tento pokyn znamená. „Co tím myslíš, srovnat příběhy?“

Mladý Indián se mi skoro nedokázal podívat do očí. „Chceš vyložit tvůj sen?“

Přikývl jsem a vyprávěl jsem mu ho.

Zaujatě naslouchal a pak řekl: „Srovnej části příběhu se svým životem.“

Podíval jsem se na něj. „Kde mám začít?“

„Na začátku. Co jsi dělal na začátku snu?“ Hledal jsem v lese klíč.“

„Jak ses cítil?“

„Ztracený.“

„Srovnej tu situaci se svou vlastní.“

„Možná to má vztah,“ řekl jsem. „Hledám nějaké odpovědi týkající se Rukopisu a jsem si až moc jistý, že se cítím ztraceně.“

„A co ještě se děje ve tvém skutečném životě?“ zeptal se.

„Chytili mě,“ řekl jsem. „Navzdory všemu, co jsem se pokoušel dělat, mě zavřeli. Teď můžu jedinečně doufat, že někoho umluvím, aby mě nechali odjet domů.“

„Snažil ses nedat se chytit?“

„Samozřejmě.“

„Co se stalo ve snu dál?“

„Bojoval jsem s proudem.“

„Proč?“ zeptal se.

Začínal jsem chápat, k čemu směřuje. „Protože v té chvíli jsem si myslel, že mě utopí.“

„A kdybys nebojoval s vodou?“

„Přinesla by mě ke klíči. Co to říkáš? Že kdybys nebojoval proti této situaci, stejně bych mohl získat odpovědi, které chci?“

Znova vypadal nesvůj. „Já neříkám nic. Říká to sen.“

Na okamžik jsem přemýšlel. Byla tahle interpretace správná?

Mladý Indián ke mně vzhlédl a pak se zeptal: „Kdybys musel prožít ten sen znova, co bys udělal jinak?“

„Nekladl bych odpor vodě, i kdyby to vypadalo, že mě může zabít. Věděl bych, že to tak není.“

„Co tě ohrožuje teď?“

„Myslím, že vojáci. To, že jsem ve vazbě.“

„Tak jaké je to pro tebe poselství?“

„Myslíš, že poselství snu je dívat se na tohle zajetí pozitivně?“

Neodpověděl, jen se usmál.

Seděl jsem na své pryčně a opíral jsem se zády o stěnu. Ta interpretace mě vzrušila. Pokud je přesná, znamenalo by to, že jsem přese všechno na té křižovatce neudělal chybu, že tohle všechno je část toho, co se má stát.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Pablo,“ odpověděl.

Usmál jsem se a představil jsem se sám. Pak jsem mu stručně vyprávěl svůj příběh, jak jsem se octl tady v Peru a co se stalo. Pablo seděl na své pryčně s lokty na kolenou. Měl krátké černé vlasy a byl velice štíhlý.

„Proč jsi tady?“ zeptal se.

„Abych se něco dozvěděl o Rukopise,“ odpověděl jsem.

„Ale proč přesně?“ zeptal se znova.

„Abych něco zjistil o Sedmém vhladu a abych našel některé své přátele, Wila a Marjorii... a myslím, abych zjistil, proč je církev tolik proti Rukopisu.“

„Je tady mnoho kněží, se kterými můžeš mluvit,“ řekl. Chvilku jsem přemýšlel o jeho prohlášení a pak jsem se zeptal: „Co ještě říká Sedmý vhlad o snech?“

Pablo mi vysvětlil, že sny přicházejí, aby nám říkaly o našich životech něco, čeho jsme si nevšimli. Pak povídal ještě něco, ale místo, abych ho poslouchal, začal jsem myslet na Marjorii. Viděl jsem v duchu jasně její obličej a přemýšlel jsem, kde by mohla být. Pak jsem ji uviděl, jak ke mně běží a usmívá se.

Najednou jsem si uvědomil, že Pablo už nemluví. Podíval jsem se na něj. „Promiň, zatoula se mi myšlenky,“ omluvil jsem se. „Co jsi říkal?“

„To je v pořádku,“ odpověděl. „Na co jsi myslel?“

„Jen na jednu přítelkyni. Nic to nebylo.“

Podíval se na mě, jako by mi chtěl položit nějakou otázku, ale někdo se přiblížil ke dveřím cely. Skrz mříže jsem uviděl vojáka, jak sundává zámek.

„Čas na snídání,“ řekl Pablo.

Voják otevřel dveře a kývnul na nás, abychom vyšli do chodby. Pablo šel kamennou chodbou jako první. Pokračovali jsme na schodiště a nahoru po schodech do malé jídelny. V rohu místnosti stálo čtyři nebo pět vojáků, zatímco ve frontě na jídlo čekalo několik civilistů, dva muži a jedna žena.

Zastavil jsem se a nevěřil jsem svým očím. Ta žena byla Marjorie. Současně uviděla i ona mě a zakryla si ústa rukou. Oči se jí přitom rozšířily překvapením. Podíval jsem se na vojáka za mnou. Kráčel k dalším vojákům v rohu, ležerně se usmíval a říkal něco španělsky. Následoval jsem Pabla, který nás vedl přes místnost na konec fronty.

Marjorie právě dostávala jídlo. Dva další muži si vzali tácy ke stolu a hovořili. Marjorie několikrát vzhledla a její pohled se setkal s mým, ale snažila se nic neříkat. Pablo si všiml, že se asi známe, a tázavě se na mě podíval. Marjorie si přinesla jídlo ke stolu, a když jsme také dostali jídlo, přišli jsme k ní a usadili jsme se k jejímu stolu. Vojáci pořád mluvili mezi sebou, naše přesuny jim zjevně byly lhostejné.

„Bože, to jsem ráda, že tě vidím,“ řekla. „Jak ses sem dostal?“

„Schoval jsem se na chvíli u nějakých kněží,“ odpověděl jsem. „Pak jsem odjel, abych našel Wila, a včera mě chytili. Jak dlouho už jsi tady?“

„Od té doby, co mě našli na hřebeni,“ řekla.

Všiml jsem si, že Pablo si nás zaujatě prohlíží, a představil jsem ho Marjorii.

„Myslel jsem, že tohle musí být Marjorie,“ řekl. Krátce spolu promluvili a pak jsem se zeptal Marjorie: „Co se ještě stalo?“

„Nic moc,“ řekla. „Ani dokonce nevím, proč mě zadrželi. Každý den mě vezmou k jednomu z těch kněží nebo důstojníků k výslechu. Chtějí vědět, s kým jsem se stýkala ve Vicente a jestli vím, kde jsou další kopie. Znova a znova dokola!“

Marjorie se usmála a vypadala zranitelně. Přitom jsem zase pocítil, jak silně mě přitahuje. Podívala se na mě ostře koutkem oka. Oba jsme se tiše zasmáli. Následovala chvíle ticha, kdy jsme jedli, a pak se dveře otevřely a vešel kněz, společensky oblečený. Doprovázel ho muž, který vypadal na vysokého důstojníka.

„To je hlavní kněz,“ řekl Pablo.

Důstojník něco řekl vojákům, kteří vystřelili do pozoru, a pak oba s knězem přešli místnost směrem ke kuchyni. Kněz se podíval přímo na mě a naše pohledy se na dlouhou vteřinu setkaly. Podíval jsem se stranou a vzal jsem si sousto, nechtěl jsem na sebe upozorňovat. Oba muži pokračovali přes kuchyň a z ní ven.

„Byl to jeden z kněží, se kterými jsi mluvila?“ zeptal jsem se Marjorie.

„Ne,“ řekla Marjorie. „Nikdy jsem ho neviděla.“

„Znám toho kněze,“ řekl Pablo. „Přijel včera. Jmenuje se kardinál Sebastian.“

Napřiml jsem se. „Tohle byl Sebastian?“

„Zní to, jako bys o něm už slyšel,“ řekla Marjorie.

„To slyšel,“ odpověděl jsem. „On je hlavní osoba v opozici církve proti Rukopisu. Myslel jsem, že je teď v misii otce Sancheze.“

„Kdo je otec Sanchez?“ zeptala se Marjorie.

Chtěl jsem jí to říct, když voják, který nás sem eskortoval, přišel ke stolu a naznačil Pablovi a mně, že ho máme následovat.

„Čas na cvičení,“ řekl Pablo.

Podívali jsme se s Marjorii na sebe. V jejím pohledu byla vnitřní úzkost.

„Neboj se,“ řekl jsem. „Promluvíme si u dalšího jídla. Všechno bude v pořádku.“

Když jsem odcházel, pomyslel jsem si, jestli můj optimismus je realistický. Tito lidé mohou nechat kohokoli z nás kdykoli zmizet beze stopy. Voják nás vedl do krátké chodby a skrz dveře, které vedly na venkovní schodiště. Sešli jsme dolů na postranní dvorek, obklopený vysokou kamennou stěnou. Voják si stoupl ke vchodu.

Pablo mi pokývl, abych s ním obcházel dvůr. Při chůzi se Pablo několikrát shýbl a utrhl několik květin, rostoucích v záhonech u stěny.

„Co ještě říká Sedmý vhléd?“ zeptal jsem se.

Sehnul se a utrhl další květinu. „Říká, že nás nevedou jen sny. Vedou nás i myšlenky nebo denní sny.“

„Ano, to říkal otec Carl. Řekni mi, jak nás vedou denní sny.“

„Ukazují nám scénu, nějaké dění, a to je znamení, že se tato událost může stát. Když dáváme pozor, pak můžeme být připravení na tento obrat v životě.“

Podíval jsem se na něj. „Viš, Pablo, nějak se mi vybavila představa, že se setkám s Marjorií. A pak jsem ji potkal.“ Usmál se.

Mráz mi přeběhl po zádech. Musím opravdu být na správném místě. Intuicí jsem vycítil něco, co se pak opravdu stalo. Několikrát jsem myslel na to, že Marjorii znova najdu, a teď se to stalo. Shody okolností se dějí. Cítil jsem se lehčeji.

„Moc často se mi to nestává,“ řekl jsem.

Pablo se podíval stranou a pak řekl: „Sedmý vhléd tvrdí, že všichni máme mnohem víc takových myšlenek, než si uvědomujeme. Abychom je rozeznali, musíme se na ně dívat z pozice pozorovatele. Když přijde nějaká myšlenka, musíme se zeptat – proč? Proč přišla právě tato myšlenka právě teď? Jaký má vztah k otázkám mého života? To, že zaujmeme tuto pozici pozorovatele, nám pomůže uvolnit se od potřeby všechno ovládat. Zapojujeme se tím do proudu evoluce.“

„Ale co negativní myšlenky?“ zeptal jsem se. „Ty obrazy strachu z něčeho špatného, co se může stát, jako že někdo, koho milujeme, je zraněný, nebo že nedosáhneme něčeho, co hrozně moc chceme?“

„Velice jednoduché,“ řekl Pablo. „Sedmý vhléd říká, že obrazy způsobené strachem se mají zastavit, jakmile přijdou. Místo nich si máme vyvolat jiný, lepší obraz. Brzy se nám skoro nikdy nestane, že by se objevily negativní obrazy. Tvoje intuice se bude týkat pozitivních věcí. Když potom přijdou negativní obrazy, Rukopis říká, že by se měly brát velice vážně a že bychom se měli vyhýbat situacím, kterých se týkají. Například pokud se vynoří myšlenka, že budeš mít havárii v nákladáku, a pak někdo přijde a nabídne ti svezení v nákladáku, nepřijímej to.“

Dokončili jsme kruh kolem dvora a přiblížili jsme se ke stráži. Nikdo z nás nemluvil, když jsme ho míjeli. Pablo utrhl květinu a já jsem se zhluboka nadechl. Vzduch byl teplý a vlhký a rostlinný život vně zdi byl hustý a tropický. Všiml jsem si několika komárů.

„Pojďte!“ zavolal na nás voják najednou.

Strčil nás dovnitř a dovedl nás do cely. Pablo vešel přede mnou, ale mně voják zabránil paži ve vstupu.

„Ty ne,“ řekl a pak mi pokývl, abych šel chodbou a pak jiným schodištěm a ven stejnými dveřmi, kterými jsme vstoupili předchozího večera. Na parkovišti právě nastupoval otec Sebastian dozadu do velkého auta. Řidič za ním zavřel dveře. Na okamžik se na mě Sebastian zadíval, pak se odvrátil a řekl něco řidiči. Auto rychle odjelo pryč.

Voják mě pošouchnul k průčelí budovy. Šli jsme dovnitř a do kanceláře. Ukázali mi, abych si sedl do dřevěné židle proti bílému kovovému stolu. Za několik minut vešel malý kněz s pískovými vlasy, asi třicetiletý, a sedl si za stůl, aniž dal najevo, že si všiml mé přítomnosti. Celou minutu se díval do spisu, pak ke mně vzhledl. Jeho kulaté brýle ve zlatých rámečcích působily, že vypadal intelektuálně.

„Byl jste uvězněn s ilegálními protistátními dokumenty,“ řekl věčně. „Jsem tady, abych pomohl určit, jestli je na místě soudní stíhání. Ocením vaši spolupráci.“

Přikývl jsem.

„Kde jste získal ty překlady?“

„Nerozumím,“ řekl jsem. „Proč by kopie starého rukopisu měly být ilegální?“

„Vláda Peru má své důvody,“ řekl. „Prosím, odpovězte na otázku.“

„Proč je v tom zapletená církev?“ zeptal jsem se.

„Protože tento Rukopis je v rozporu s tradicemi našeho náboženství,“ řekl. „Chybně interpretuje podstatu naší duchovnosti. Kde...“

„Podívejte,“ přerušil jsem ho. „Jen se snažím to pochopit. Jsem jen turista, který se začal zajímat o ten Rukopis. Nikoho neohrožuju. Jenom chci vědět, proč je to tak nebezpečné.“

Vypadal zmateně, jako by se snažil rozhodnout se o nejlepší strategii jednání se mnou. Záměrně jsem ho tlačil do podrobností.

„Církev považuje Rukopis za matoucí pro naše lidi,“ řekl opatrně. „Vytváří dojem, že se lidé mohou sami rozhodnout, jak mají žít, bez ohledu na Písmo.“

„Co z Písma?“

„Za prvé přikázání, že člověk má ctít svého otce a matku.“

„Jak to myslíte?“

„Rukopis obviňuje z problémů rodiče a tak podkopává rodinu.“

„Myslel jsem, že mluví o skoncování se starými spory,“ řekl jsem.

„A o nalezení pozitivního pohledu na rané dětství.“

„Ne,“ řekl. „Je to zavádějící. Správně by nikdy neměl být žádný negativní pocit ani na začátku.“

„Nemohou se rodiče mýlit?“

„Rodiče dělají, co mohou. Děti jim musí odpustit.“

„Ale copak Rukopis právě tohle neosvětluje? Copak jim neodpustíme, jakmile uvidíme svoje dětství v pozitivním světle?“

Jeho hlas zesílil zlostí. „Ale jménem jaké autority tenhle Rukopis mluví? Jak mu můžeme důvěřovat?“

Obešel stůl a zíral dolů na mě, ještě rozzlobený. „Vy nevíte, o čem mluvíte,“ řekl. „Jste učenec, teolog? Myslí, že ne. Jste přímý důkaz zmatku, jaký ten Rukopis působí. Nechápete, že ve světě panuje řád jenom díky zákonům a autoritám? Jak můžete zpochybňovat autority?“

Neříkal jsem nic, což ho, jak se zdálo, rozzuřovalo ještě víc.

„Něco vám řeknu,“ prohlásil, „zločin, který jste spáchal, je možné potrestat léty vězení. Byl jste už někdy v peruánském vězení? Touží vaše yankeeská zvědavost po tom, aby uviděla, jaká vězení tu máme? Můžu to zařídit? Chápete to? Já to můžu zařídit!“

Dal si ruku před oči a odmlčel se. Zhluboka se nadechl, zjevně se snažil uklidnit. „Jsem tady, abych zjistil, kdo má kopie, odkud pocházejí. Zeptám se vás ještě jednou. Kde jste získal svůj překlad?“

Jeho výbuch mě naplnil strachem. Všemi svými otázkami jsem situaci jen zhoršoval. Co by mohl dělat, kdybych odmítl spolupracovat? Přece do toho nemůžu zaplést otce Sancheze a otce Carla!

„Potřebuju nějakou dobu, abych přemýšlel, než vám odpovím,“ řekl jsem.

Na okamžik vypadal, jako by se chystal znovu vybuchnout vzteky. Pak se uvolnil a vypadal velice unaveně. „Dám vám čas do zítřka do rána,“ řekl a pokynul vojákovi, stojícímu u dveří, aby mě odvedl. Následoval jsem vojáka zpátky chodbou a přímo do cely. Beze slova jsem se natáhl na pryčnu a cítil jsem se úplně vyčerpaný. Pablo se díval zamřížovaným oknem ven.

„Mluvil jsi s otcem Sebastianem?“ zeptal se.

„Ne, byl to jiný kněz. Chtěl vědět, kdo mi dal kopie, které u mě našli.“

„Co jsi řekl?“

„Nic. Požádal jsem o čas na přemýšlení a on mi dal lhůtu do zítřka.“

„Říkal něco o Rukopise?“ ptal se Pablo.

Podíval jsem se mu do očí a on tentokrát nesklopil hlavu.

„Trochu mluvil o tom, jak Rukopis podkopává tradiční autority,“ řekl jsem. „Pak se začal vztekat a vyhrožovat mi.“

Pablo vypadal upřímně překvapený. „Měl hnědé vlasy a kulaté brejle?“

„Ano.“

„Jmenuje se otec Costous,“ řekl Pablo. „Co ještě jsi mu říkal?“

„Nesouhlasil jsem s ním v otázce, jestli Rukopis podkopává tradici,“ odpověděl jsem. „On mi hrozil vězením. Myslíš, že to myslel vážně?“

„Nevím,“ řekl Pablo. Přešel místnost a sedl si na svoji pryčnu naproti mně. Odhadoval jsem, že myslí ještě na něco, ale byl jsem tak unavený a vydešený, že jsem zavřel oči. Vzbudil jsem se tím, že se mnou Pablo třásl.

„Čas na oběd,“ řekl.

Šli jsme za stráží nahoru a dostali jsme talíř chrupavčitého hovězího a bramborů. Dva muži, které jsme viděli dřív vešli po nás. Marjorie s nimi nebyla.

„Kde je Marjorie?“ zeptal jsem se jich a snažil jsem se šeptat. Oba muži vypadali vydešeně z toho, že se s nimi pokouším mluvit. Vojáci nás ostře sledovali pohledem.

„Myslím, že nemluví anglicky,“ řekl Pablo.

„Chtěl bych vědět, kde je moje přítelkyně,“ řekl jsem.

Pablo něco odpověděl, ale já jsem ho znova neposlouchal. Najednou jsem měl pocit, že odsud utíkám, a vybavil se mi obraz, jak běžím dolů nějakou ulicí a pak se nořím do nějakých dveří, za kterými je svoboda.

„Na co myslíš?“ zeptal se Pablo.

„Sníl jsem o útěku,“ řekl jsem. „Co jsi říkal?“

„Počkej,“ upozornil mě Pablo. „Neodmítej své myšlenky. Může to být důležité. Jaký útek to byl?“

„Běžel jsem uličkou nebo ulicí, a pak do nějakých dveří. Měl jsem dojem, že se mi podařilo uprchnout.“

„Co si o tom obrazu myslíš?“ zeptal se Pablo.

„Nevím,“ řekl jsem. „Nezdálo se to logicky spojené s tím, o čem jsme mluvili.“

„Vzpomínáš si, o čem jsme mluvili?“

„Ano. Ptal jsem se na Marjorii.“

„Nemyslíš, že je spojení mezi Marjorií a tvou myšlenkou?“

„Ne tak jasné spojení, abych si ho uvědomoval.“

„A co skryté spojení?“

„Nevidím ho. Jak by útek mohl být spojený s Marjorií? Myslíš, že ona utekla?“

Vypadal zamyšleně. „Představoval sis sebe, jak utíkáš.“

„No jo, to je pravda,“ řekl jsem. „Možná že uteču bez ní.“ Podíval jsem se na něj. „A možná uteču s ní.“

„To bych hádal já,“ řekl.

„Ale kde je?“

„Nevím.“

Dokončili jsme jídlo mlčky. Byl jsem hladový, ale jídlo se mi zdálo příliš těžké. Z nějakého důvodu jsem se cítil unavený a netečný. Hlad mě rychle přešel.

Všiml jsem si, že ani Pablo nejí.

„Myslím, že se můžeme vrátit do cely,“ řekl Pablo. Přikývl jsem a on pokývl vojákovi, aby nás vzal zpátky. Když jsme přišli, natáhl jsem se na pryčnu a Pablo seděl a díval se na mě.

„Tvoje energie se zdá vyčerpaná.“ řekl.

„To je,“ odpověděl jsem. „Nevím přesně, co je v nepořádku.“

„Pokoušíš se získat energii?“ zeptal se mě.

„Myslím, že jsem to nezkoušel,“ odpověděl jsem. „A to jídlo člověku nepomáhá.“

„Ale k tomu nepotřebuješ moc jídla, když do sebe pojímáš všechno,“ udělal gesto rukou, jak naznačil celý svět.

„Já vím. Je pro mě těžké zapojit se do proudu lásky v situaci jako je tahle.“

Podíval se na mě škádlivě. „Ale nedělat to znamená škodit sám sobě.“

„Jak to myslíš?“

„Tvoje tělo vibruje na určité úrovni. Když necháš energii klesnout příliš hluboko, tvoje tělo tím trpí. To je vztah mezi stresem a nemocí. Láska je způsob, jak držet vibrace na vysoké úrovni. Udržuje nás zdravé. Je to moc důležité.“

„Dej mi pár minut,“ řekl jsem.

Uplatnil jsem metodu, kterou mě učil otec Sanchez. Okamžitě jsem se cítil líp. Předměty kolem mě vystoupily ve své fyzické přítomnosti. Zavřel jsem oči a soustředil jsem se na ten pocit.

„Dobře,“ řekl.

Otevřel jsem oči a uviděl jsem, že se na mě široce usmívá. Jeho obličej a tělo byly ještě chlapecké a nezralé, ale jeho oči se teď zdály být plné moudrosti.

„Vidím energii, jak do tebe vstupuje,“ řekl.

Mohl jsem rozpoznat slabé zelenavé pole kolem Pablova těla. Nové květiny, které dal do vázy na stole, se zdály zářivé.

„Aby si člověk osvojil Sedmý vhled a opravdu vstoupil do pohybu evoluce,“ řekl, „musí vtáhnout všechny vhledy do jediné cesty bytí.“

Neříkal jsem nic.

„Můžeš shrnout, jak se pro tebe svět změnil v důsledku vhladů?“

Okamžik jsem přemýšlel. „Myslím, že jsem procitl a uviděl jsem svět jako mystické místo, které nám poskytuje všechno, co potřebujeme, pokud si ujasníme sami sebe a vstoupíme na cestu.“

„Co se pak stane?“ zeptal se.

„Pak jsme připravení zapojit se do proudu evoluce.“

„A jak se dokážeme zapojit?“

Okamžik jsem přemýšlel. „Tím, že si udržíme pevně v mysli své současné životní otázky,“ řekl jsem. „A pak budeme nacházet svůj směr, buďto ve snu nebo v intuitivních myšlenkách, nebo ze způsobu, jak nás osvítlí okolí a ukáže se nám.“

Znovu jsem se odmlčel a pokusil jsem se vnímat celý vhled vcelku, a pak jsem dodal: „Zvyšujeme svoji energii a soustředíme sami sebe na svoji situaci, na otázky, které máme, a pak dostáváme nějaké intuitivní vedení, představu, kam jít nebo co dělat, a pak se dějí shody okolností, které nám dovolí pohybovat se tím směrem.“

„Ano! Ano!“ řekl Pablo. „To je ta cesta. A pokaždé, když nás tyto shody okolností vedou k něčemu novému, rosteme, stáváme se plnějšími bytostmi, existujeme na vyšší úrovni vibrací.“

Nakláněl se ke mně a já jsem si všiml neuvěřitelné energie kolem něj. Zářil a už vůbec nevypadal plaše a dokonce ani moc mladě. Zdál se plný síly.

„Pablo, co se s tebou stalo?“ zeptal jsem se. „Ve srovnání s tím, když jsem tě uviděl poprvé, se zdá, že máš víc důvěry a moudrosti a jsi nějak naplněný.“

Zasmál se. „Když jsi přišel poprvé, dovolil jsem, aby se moje energie rozptýlila. Nejdřív jsem si myslel, že bys mi mohl pomoci s mým tokem energie, ale uvědomil jsem si, že ses to ještě nenaučil. Tato schopnost se učí v Osmém vhladu.“

Byl jsem zmatený. „Co to bylo, co jsem neudělal?“

„Musíš se naučit, že všechny odpovědi, které k nám tajemně přicházejí, ve skutečnosti přicházejí od jiných lidí. Přemýšlej o všem, co ses naučil od doby, kdy jsi přijel do Peru. Nepřicházely k tobě všechny odpovědi prostřednictvím skutků jiných lidí, které jsi potkal?“

Uvažoval jsem o tom. Měl pravdu. Setkával jsem se přesně se správnými lidmi přesně ve správnou dobu: Charlene, Dobson, Wil, Dale, Marjorie, Phil, Reneau, otec Sanchez a otec Carl, a teď Pablo.

„Dokonce i Rukopis byl napsán nějakým člověkem,“ dodal Pablo. „Ale ne všichni lidé, které jsi potkal, budou mít energii nebo potřebnou srozumitelnost, aby ti odhalili poselství, které pro tebe mají. Musíš jim pomoci tím, že jim pošleš energii.“ Odmlčel se. „Řekl jsi mi, že ses učil vyslat svoji energii k rostlině tím, že se soustředíš na její krásu, vzpomínáš si?“

„Ano.“

„No, s člověkem děláš přesně totéž. Když do nich vstupuje energie, pomáhá jim to uvidět jejich pravdu. Pak mohou předat tu pravdu tobě.“

„Otec Costous je příklad,“ pokračoval. „Měl pro tebe důležité poselství, které jsi mu nepomohl odhalit. Pokusil ses žádat od něj odpovědi a to vytvořilo mezi vámi soupeření o energii. Když to pocítil, v konverzaci převládlo jeho drama z dětství – zastrášovatel.“

„Co jsem měl ale říkat?“ zeptal jsem se.

Pablo neodpovídal. Znovu jsme uslyšeli někoho u dveří cely.

Vstoupil otec Costous.

Pokývl Pablovi s mírným úsměvem na tváři. Pablo se široce usmál, jako by měl kněze ve skutečnosti rád. Otec Costous přesunul pohled na mě a jeho obličej zpřisněl. Strach mi sevřel žaludek.

„Kardinál Sebastian požádal o setkání s vámi,“ řekl.

„Dnes odpoledne budete převezeni do Iquitos. Radil bych vám, abyste odpověděl na všechny jeho otázky.“

„Proč mě chce?“ zeptal jsem se.

„Protože auto, se kterým jsme vás zadrželi, patří jednomu z našich kněží. Soudíme, že jste dostal své kopie Rukopisu od něj. Pro našeho kněze je zanedbání zákonů velice vážná záležitost.“ Podíval se na mě naléhavě.

Pablo mi pokývl, že mám pokračovat.

„Vy si myslíte, že Rukopis podrývá vaše náboženství?“ zeptal jsem se Costouse jemně.

Podíval se na mě povýšeně. „Nejen naše náboženství. Náboženství každého člověka. Myslíte, že v tomto světě neexistuje plán? Bůh má kontrolu nad vším. On určuje naše osudy. Naše práce je poslouchat zákony, stanovené Bohem. Evoluce je mýtus. Bůh vytváří budoucnost tak, jak sám chce. Říci, že lidé mohou sami sebe vyvíjet, staví Boží vůli někam mimo. Dovoluje to lidem, aby byli sobečtí a vzájemně od sebe oddělení. Myslí si, že jejich evoluce je ta důležitá věc, a ne Boží plán. Budou jednat jeden s druhým dokonce hůř než dneska.“

Nedokázal jsem si vymyslet další otázku. Kněz se na mě chvíli díval a pak řekl téměř laskavě: „Doufám, že budete s kardinálem Sebastianem spolupracovat.“

Otočil se a podíval se na Pabla, zjevně hrdý na způsob, jak zvládl moje otázky. Pablo se na něj jen usmál a znovu pokývl. Kněz vyšel ven a voják za ním zamknul dveře. Pablo se natáhl na své pryč a zářil na mě, jeho chování bylo znovu úplně změněné a v jeho obličejí byla důvěra.

Chvilku jsem se na něj díval a pak jsem se usmál. „Co si myslíš, že se právě stalo?“ zeptal se.

Snažil jsem se brát to s humorem. „Zjistil jsem, že jsem ještě ve větším průšvihy, než jsem si myslel?“

Zasmál se. „Co ještě se stalo?“ Nejsem si jistý, k čemu míříš.“

„Jaké byly tvoje otázky, když jsi sem přijel?“

„Chtěl jsem najít Marjorii a Wila?“

„No, a našel jsi jednoho z nich. Jaká byla tvoje další otázka?“

„Měl jsem pocit, že tihle kněží jsou proti Rukopisu ne ze zlého úmyslu, ale protože mu špatně rozumí. Chtěl jsem vědět, co si myslí. Z nějakého důvodu jsem se domníval, že by šlo je přemluvit.“ Když jsem to vyslovil, najednou jsem porozuměl tomu, kam mě Pablo vede. Setkal jsem se s Costousem, tady a teď, takže jsem mohl přijít na to, co mu vadí na Rukopise.

„A jaké poselství jsi dostal?“ zeptal se.

„Poselství?“

„Ano, poselství.“

Podíval jsem se na něj. „Je to myšlenka účasti v evoluci, která jim vadí, je to tak?“

„Ano,“ řekl.

„To by odpovídalo,“ dodal jsem. „Myšlenka fyzické evoluce už je špatná sama o sobě. Ale rozšířit tu myšlenku na každodenní život, na individuální rozhodnutí, která děláme, na historii samotnou, to je nepřijatelné. Oni si myslí, že lidé se v takové evoluci zvrhnou, že vztahy mezi nimi zdegenerují. Není divu, že chtějí Rukopis potlačit.“

„Dokážeš je přesvědčit o něčem jiném?“ zeptal se Pablo.

„Ne... chci říct, na to toho sám dost nevím.“

„Co by člověk musel umět, aby je přesvědčil?“

„Musel by znát pravdu. Musel by vědět, jak budou lidé spolu jednat, pokud budou všichni následovat vhledy a vyvíjet se.“

Pablo vypadal potěšeně.

„No?“ zeptal jsem se a usmál jsem se taky.

„Jak se lidé budou k sobě chovat, to je hned další vhléd, Osmý. Tvoje otázka, proč jsou kněží proti Rukopisu, byla zodpovězena, a odpověď se vyvinula v další otázku.“

„Ano,“ řekl jsem, ponořený v myšlenkách. „Musím najít Osmý. A musím se dostat odsud.“

„Nespěchej příliš,“ varoval mě Pablo. „Musíš se ujistit, že sis plně osvojil Sedmý, než půjdeš dál.“

„Myslíš, že jsem ho pochopil?“ zeptal jsem se. „Jsem zapojený do proudu evoluce?“

„Budeš,“ řekl, „pokud si zapamatuješ, že vždycky musíš pamatovat na své otázky. Dokonce i lidé, kteří ještě nenabyli nového vědomí, mohou klopýtnout o otázky a zpětně vidět shody okolností. Sedmý vhled se uskutečňuje, jakmile dokážeme vidět tyto odpovědi, už když přicházejí. Povyšuje to naši každodenní zkušenost.“

Musíme vědět, že každá událost má význam a obsahuje poselství, které nějak souvisí s našimi otázkami. To zvlášť platí o tom, co obvykle nazýváme špatnými věcmi. Sedmý vhled říká, že je potřeba najít stříbrný okraj mračna v každé události, ať je jak chce negativní. Nejdřív sis myslel, že tvoje uvěznění všechno zničilo. Ale teď vidíš, že bylo potřeba, abys tu byl. Tady byly tvé odpovědi.“

Měl pravdu, ale pokud dostávám odpovědi tady a vyvíjím se na vyšší úroveň, pak i Pablo musí určitě dělat totéž.

Najednou jsme zaslechli, že chodbou někdo přichází. Pablo se podíval přímo na mě s vážným výrazem. „Poslouchej,“ řekl. „Nezapomeň, co jsem ti říkal. Teď pro tebe následuje Osmý vhled. Je o interpersonální etice, o způsobu, jak jednat s jinými lidmi tak, aby mezi sebou sdíleli více poselství. Ale nezapomeň, že nemáš postupovat příliš rychle. Zůstaň soustředěný na svoji situaci. Jaké jsou tvoje otázky?“

„Chci zjistit, kde je Wil,“ řekl jsem. „A chci najít Osmý vhled. A chci najít Marjorii.“

„Jaká byla tvoje intuice týkající se Marjorie?“

Na okamžik jsem se zamyslel. „Že uteču, že spolu utečeme.“ Slyšeli jsme někoho přímo přede dveřmi. „Přinesl jsem nějaké poselství já tobě?“ zeptal jsem se Pabla ve spěchu.

„Samozřejmě,“ řekl. „Když jsi přijel, nevěděl jsem, proč jsem tady. Věděl jsem, že to má něco společného se sdělováním Sedmého vhledu, ale pochyboval jsem o svých schopnostech. Myslel jsem, že nevím dost. Díky tobě,“ pokračoval, „teď vím, že to dokážu. To bylo jedno z poselství, které jsi mi přinesl.“

„Bylo ještě nějaké další?“

„Ano, tvoje intuice, že kněží mohou být přesvědčení, aby přijali Rukopis, je pro mě také poselství. Teď si myslím, že jsem tady proto, abych přesvědčil otce Costouse.“

Když domluvil, voják otevřel dveře a pokývl mi. Podíval jsem se na Pabla.

„Chci ti říct jeden z pojmů, o kterých mluví další vhled,“ řekl.

Voják se na něj podíval a chytil moji paži, vystrkal mě ze dveří a zavřel je. Jak mě vedl pryč, Pablo se díval skrz mříže.

„Osmý vhled proti něčemu varuje,“ zavolal. „Varuje, že tvůj růst může být zastavený, stane se to, když si vyvineš závislost na jiné osobě.“

INTERPERSONÁLNÍ ETIKA

Vyšel jsem za vojákem nahoru po schodech a ven do jasného slunečního světla. Pablovo varování mi znělo v hlavě. Závislost na jiné osobě? Co tím myslí? Jakou závislost? Voják mě vedl dolů po cestě směrem k parkovišti. Před vojenským džípem tam stáli ještě dva další vojáci. Pozorovali upřeně, jak k nim přicházíme. Když jsem byl dost blízko, abych viděl dovnitř džípu, všiml jsem si, že na sedadle už někdo je. Marjorie! Vypadala bledě a vydešeně. Než jsem mohl zachytit její pohled, voják za mnou mě chytil za paži a strčil mě přímo na sedadlo vedle ní. Dva další vojáci vyšplhali na přední sedadla. Ten, který seděl na místě řidiče, se po nás krátce ohlédl a pak nastartoval vůz a zamířil k severu.

„Mluvíte anglicky?“ zeptal jsem se vojáků.

Voják na sedadle vedle řidiče, svalnatý býčí muž, se na mě prázdně podíval a řekl španělsky něco, čemu jsem nerozuměl. Pak se obrátil zpátky.

Obrátil jsem pozornost k Marjorii. „Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se jí šeptem.

„Já... hm...“ její hlas zeslábl a všiml jsem si slz, které jí stékaly po obličejí.

„Všechno bude dobré,“ řekl jsem a objal jsem ji paži kolem ramene. Vzhlédla ke mně, přiměla se k úsměvu a pak mi položila hlavu na rameno. Tělem mi projela vlna vášně.

Hodinu jsme poskakovali na nedlážděné cestě. Krajina venku byla postupně zelenější a víc se podobala džungli. Pak, v jedné zatáčce, se hustý porost otevřel a uviděl jsem něco jako malé městečko. Dřevěné budovy lemovaly obě strany cesty.

Asi sto metrů před námi blokoval cestu velký nákladňák. Několik vojáků na nás zamávalo, abychom zastavili. Za nimi byly další vozy, některé měly rozsvícená žlutá světla.

Byl jsem ve střehu. Jak jsme zajeli ke kraji a zastavili, jeden z vojáků venku přistoupil blíž a řekl něco, čemu jsem nerozuměl. Jediné slovo, které jsem rozpoznal, bylo „gasoline“. Muži z našeho doprovodu vystoupili z džípu, stáli venku a hovořili s dalšími vojáky. Občas se na nás podívali. Zbraně měli pořad po ruce.

Všiml jsem si malé uličky, která zahýbala doleva. Jak jsem se díval na krámky a vchody domů, něco se v mém vnímání změnilo. Tvary a barvy budov najednou vystoupily a staly se určitějšími.

Zašeptal jsem Marjoriino jméno a cítil jsem, že vzhledla, ale než mohla něco říci, džípem zakymácela obrovská exploze. Někde před námi vybuchl oheň a oslepilo nás světlo. Vojáky to smetlo k zemi. Náš výhled se okamžitě zamlžil kouřem a padajícím popelem.

„Pojď!“ vykřikl jsem a vytáhl jsem Marjorii z vozu. Uprostřed všeobecného zmatku jsme seběhli ulicí ve směru, kam jsem se díval předtím. Za námi jsem slyšel výkřiky a sténání. V kouři jsme běželi asi padesát metrů. Najednou jsem si všiml dveří nalevo.

„Sem!“ zařval jsem. Dveře byly otevřené a oba jsme vběhli dovnitř. Padl jsem zády na dveře a zavřel jsem je. Když jsem se obrátil, uviděl jsem ženu středního věku, jak na nás zírá. Vtrhli jsme do jejího domu.

Jak jsem se na ni díval a pokoušel jsem se o úsměv, všiml jsem si, že žena nemá výraz hrůzy nebo zlosti, že jí dva cizí lidé vtrhli do domu po výbuchu. Místo toho se trochu pobaveně usmívala, spíš s výrazem rezignace, jako by napůl čekala, že sem přijdeme, a teď s tím musela něco udělat. Na židli blízko ní sedělo malé, asi čtyřleté dítě.

„Pospěšte si!“ řekla anglicky. „Budou vás tady hledat!“ Pobídla nás dozadu do stroje zařízeného obýváku, skrz chodbu a pak dolů po nějakých dřevěných schodech do dlouhého sklepa. Dítě šlo vedle ní. Rychle jsme prošli sklepem a zase nahoru po dalších schodech k venkovním dveřím, ústícím do uličky.

Žena odemkla malé auto, které tu bylo zaparkované, a rychle nás pobídla, abychom nastoupili. Řekla nám, abychom si lehli na zadní sedadlo, hodila na nás pokrývku a vyjela směrem, který jsem odhadoval jako severní. Během toho všeho jsem zůstal zticha, nechal jsem se unášet ženinou iniciativou. Když jsem si plně uvědomil, co se stalo, pocítil jsem nával energie. Uskutečnila se moje intuitivní vize, že utečeme. Marjorie ležela vedle mě s očima pevně zavřenýma.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal jsem.

Podívala se na mě usazenýma očima a přikývla.

Po přibližně patnácti minutách žena řekla: „Myslím, že teď si můžete sednout.“

Odstrčil jsem příkrývku a rozhlédl jsem se. Zdálo se, že jsme na stejné cestě jako před výbuchem, jen dál na sever. „Kdo jsi?“ zeptal jsem se.

Obrátila se a podívala se na mě s pousmáním. Byla to urostlá žena, asi čtyřicetiletá, s tmavými vlasy dlouhými po ramena. „Jsem Karla Deezová,“ řekla. „A to je moje dcera Mareta.“

Dítě se usmívalo a dívalo se na nás ze sedadla vedle řidiče velkýma, zkoumavýma očima. Mělo dlouhé černé vlasy.

Řekl jsem jim, kdo jsme, a pak jsem se zeptal: „Jak jsi věděla, že nám máš pomoci?“

Karlin úsměv se rozšířil. „Utíkáte před vojáky kvůli Rukopisu, ne?“

„Ano, ale jak to víš?“

„Znám taky Rukopis.“

„Kam nás vezeš?“ zeptal jsem se.

„To nevím,“ řekla. „Budete mi muset pomoci.“

Díval jsem se na Marjorii. Když jsem mluvil, upřeně mě pozorovala. „Právě teď nevím, kam jít,“ řekl jsem. „Než mě chytí, pokoušel jsem se dostat do Iquitos.“

„Proč jsi tam chtěl jít?“ zeptala se. „

„Pokouším se najít přítele. Hledá Devátý vhled.“

„To je nebezpečná věc.“

„Já vím.“

„Vezmeme vás tam, vid', Mareto?“

Holčička se zahihňala a řekla se zamyšleným výrazem: „Samozřejmě.“

„Co to bylo za výbuch tam za námi?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že to byla benzinová cisterna,“ odpověděla. „Předtím se už stala nehoda, prosakování benzínu.“

Pořád jsem byl udivený tím, jak rychle se Karla rozhodla nám pomoci, a tak jsem se rozhodl se na to zeptat. „Jak jsi věděla, že utíkáme před vojáky?“

Zhluboka se nadechla. „Včera vesnicí projíždělo mnoho vojenských nákladů na sever. To je nezvyklé a musela jsem myslet na dobu přede dvěma měsíci, kdy odvezli mé přátele. Společně jsme studovali Rukopis. Byli jsme jediní v této vesnici, kdo měl všech osm vhledů. Pak přišli vojáci a mé přátele sebrali. Už jsem o nich neslyšela.“

Když jsem včera pozorovala nákladáky,“ pokračovala, „věděla jsem, že vojáci pokračovali v honu na kopie Rukopisu a že jiní lidé, takoví jako moji přátelé, budou potřebovat pomoc. Měla jsem vizi, jak pomáhám těmto lidem, jak je v mých silách. Samozřejmě jsem měla podezření, že to, že mě napadla právě tahle věc právě v tuto dobu, má nějaký smysl. A tak mě nepřekvapilo, když jste přišli do mého domu.“

Odmlčela se a pak se zeptala: „Už jste to někdy zažili?“

„Ano,“ řekl jsem.

Karla zpomalila auto. Před námi byla křižovatka. „Myslím, že bychom tady měli zabočit doprava,“ řekla. „Bude to trvat déle, ale bude to bezpečnější.“

Když Karla obrátila auto vpravo, Mareta sklouzla doleva a musela se držet sedadla, aby nespadla. Zahihňala se. Marjorie se na ni zálibně podívala.

„Jak stará je Mareta?“ zeptala se Karly.

Karla vypadala znepokojeně a pak jemně vysvětlila: „Prosím, nemluvte o ní, jako by tu nebyla. Kdyby byla dospělá, zeptali byste se přímo jí.“

„Promiň,“ řekla Marjorie.

„Je mi pět,“ řekla Mareta hrdě.

„Studovala jsi Osmý vhled?“ zeptala se Karla.

„Ne,“ řekla Marjorie, „viděla jsem jen Třetí vhled.“

„Já jsem u Osmého,“ řekl jsem. „Máš nějaké kopie?“

„Ne,“ řekla Karla. „Všechny kopie sebrali vojáci.“

„Mluví Osmý vhled o tom, jak se máme chovat k dětem?“

„Ano, je o tom, jak se lidé nakonec naučí vytvářet vztahy jeden k druhému, a mluví o mnoha věcech, jako například jak vysílat energii jiným a jak se vyhnout závislosti na lidech.“

Znova tu bylo varování. Už jsem se chtěl zeptat Karly, co to znamená, když promluvila Marjorie.

„Řekni nám o Osmém vhledu,“ požádala.

Osmý vhled,“ vysvětlila Karla, „je o používání energie novým způsobem, když vytváříme vztahy k lidem všeobecně, ale začíná od začátku, od dětí.“

„Jak bychom se měli dívat na děti?“ zeptal jsem se. „

Měli bychom je vidět takové, jaké doopravdy jsou, jako konečné body evoluce, která nás vede dopředu. Ale aby se naučily vyvíjet, potřebují naši energii stále, nepodmíněně. Nejhorší věc, kterou můžeme dětem udělat, je připravovat je o energii tím, že je opravujeme. Tím v nich vytváříme ovládací dramata, jak už víš. Ale těmto naučeným manipulacím se můžeme vyhnout, pokud dospělí dávají dětem veškerou energii, kterou potřebují, bez ohledu na situaci. Proto by se děti měly vždycky účastnit rozhovorů, zvláště rozhovorů o nich samých. A nikdy byste si neměli brát odpovědnost za víc dětí, než kolika se můžete věnovat.“

„Rukopis tohle všechno říká?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla, „a klade na počet dětí veliký důraz.“

Byl jsem zmatený. „Proč je počet dětí, které člověk má, tak důležitý?“

Podívala se na mě na okamžik při řízení. „Protože každý dospělý se může soustředit jen na jedno dítě a věnovat pozornost jenom jednomu dítěti současně. Pokud je příliš mnoho dětí na počet dospělých, pak je to na dospělé moc a nejsou schopni dávat jim dost energie. Děti spolu začnou soutěžit o čas dospělého.“

„Sourozenecká rivalita,“ řekl jsem.

„Ano, ale Rukopis říká, že tento problém je důležitější, než si lidé myslí. Dospělí často idealizují myšlenku velkých rodin a dětí vyrůstajících společně. Ale děti by se měly učit o světě od dospělých, ne od jiných dětí. V příliš mnoha kulturách se děti sdružují do tlup. Rukopis říká, že lidé pomalu pochopí, že by neměli přivádět na svět děti, pokud neexistuje aspoň jeden dospělý, odhodlaný soustředit plnou pozornost a všechny čas na každé dítě.“

„Ale počkat,“ řekl jsem. „V mnoha situacích musí oba rodiče pracovat, aby přežili. To jim upírá právo mít děti.“

„Ne nutně,“ odpověděla. „Rukopis říká, že lidé se naučí rozšířit své rodiny za pokrevní svazky. Takže může existovat někdo jiný, kdo poskytne dítěti pozornost jednoho k jednomu. Všechna energie nemusí přicházet jen od rodičů. Ve skutečnosti je lepší, pokud to tak není. Ale ať se stará o děti kdokoli, musí jim poskytnout pozornost jednoho k jednomu.“

„Ano,“ řekl jsem, „ty to děláš dobře. Mareta určitě působí vyvinutě na svůj věk.“

Karla se zamračila a řekla: „Neříkej to mně, řekni to jí.“

„Ach, ano.“ Podíval jsem se na dítě. „Chováš se velice dospěle, Mareto.“

Podívala se plaše stranou a za okamžik řekla: „Děkuju.“ Karla ji vřele objala.

Karla se na mě pyšně podívala. „Poslední dva roky jsem se snažila chovat se k Maretě podle instrukcí Rukopisu, vid', Mareto?“

Dítě se usmálo a přikývlo.

„Snažila jsem se dávat jí energii a vždycky jí říkat pravdu o každé situaci jazykem, kterému by rozuměla. Když mě kladla otázky, které malé děti obvykle pokládají, brala jsem je velice vážně a vyhýbala jsem se pokusem dát jí vymyšlené, nepravdivé odpovědi, které slouží jen zábavě dospělých.“

Usmál jsem se. „Myslíš nepravdy, jako že čápi nosí miminka, a takové věci?“

„Ano, ale tahle kulturní vyjádření nejsou tak špatná. Děti si to rychle domyslí, protože to zůstává stejné. Horší jsou překroucení, vytvořená dospělými na místě, protože se chtějí trochu pobavit a protože jsou přesvědčení, že pravda je příliš složitá, než aby jí dítě porozumělo. Ale to není správné: pravda může být vždycky vyjádřena na úrovni porozumění dítěte. Jen to chce trochu přemýšlet.“

„Co říká Rukopis o tomto tématu?“

„Říká, že bychom vždycky měli najít způsob, jak říct dítěti pravdu.“

Tahle myšlenka ve mně částečně vyvolala odpor. Vždycky se mi líbilo žertovat s dětmi.

„Copak děti většinou nepochopí, že dospěli si jen hrají?“ řekl jsem. „Tohleto vypadá, že to způsobí, že dospějí příliš rychle a že přijdou o něco z dětské legrace.“

Podívala se na mě přísně. „Mareta má spoustu legrace. Honíme se, válíme se a hrajeme si všechny dětské hry s fantazií. Rozdíl je v tom, že když si vymýšlíme, ví to.“

Přikývl jsem. Samozřejmě měla pravdu.

„Mareta vypadá sebejistě,“ pokračovala Karla, „protože jsem jí byla k dispozici. Dala jsem jí pozornost jednoho k jednomu, když ji potřebovala. A když jsem u ní nebyla já, tak tu byla sestra, která bydlí vedle. Vždycky měla nějakého dospělého, aby zodpověděl její otázky, a protože měla tuto upřímnou pozornost, nikdy neměla potřebu chovat se tak, aby na sebe upozornila. Vždycky měla dost energie, a proto si učinila závěr, že jí bude mít dost i dál, a tím dokáže daleko lépe pochopit přesun od získávání energie od dospělých k získávání energie z vesmíru.“

Všiml jsem si terénu venku. Jeli jsme teď hlubokou džunglí, a ačkoli jsem to neviděl, věděl jsem, že slunce je už nízko na odpolední obloze.

„Dostaneme se do Iquitos dnes večer?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ řekla Karla. „Ale můžeme přespat v jednom domě, který znám.“

„Je to blízko?“ zajímalo mě.

„Ano, je to dům jednoho přítele. Pracuje u ochránců přírody.“

„Pracuje pro vládu?“

„Něco z Amazonie je chráněná oblast. On je místní agent, ale vlivný. Jmenuje se Juan Hinton. Neboj se. Věřím rukopisu a nikdy mu nedělali potíže.“

Když jsme přijeli, obloha byla už úplně temná. Kolem nás džungle ožila nočními zvuky a vzduch byl teple vlhký. Na konci mýtiny v hustém porostu stál velký, dobře osvětlený dřevěný dům. Poblíž byly ještě dvě velké budovy a několik džipů. Další auto stálo nahoře na blocích a dva muži pracovali ve světlech reflektorů pod ním.

Na Karlino zaklepaní přišel štíhlý Peruánc v drahém oblečení. Usmál se na ni, ale pak si všiml Marjorie, Marety a mě, jak čekáme na schodech. Jeho obličej dostal nervózní a nepříjemný výraz a něco jí říkal španělsky. Ona mu něco prosebně odpověděla, ale jeho postoj a pohyby naznačovaly, že si nepřeje, abychom tu zůstali.

Pak jsem skulinkou ve dveřích zahlédl v hale ženskou postavu. Trochu jsem se posunul, abych měl výhled na její obličej. Byla to Julia. Jak jsem se díval, otočila hlavu a uviděla mě, pak rychle přišla s překvapeným výrazem blíž. Dotkla se ramene muže ve dveřích a něco mu zašeptala do ucha. Muž přikývl a pak otevřel s rezignovaným výrazem dveře. Hinton nás vedl do své pracovny a cestou jsme se všichni vzájemně představili. Julia se na mě podívala a řekla: „Tak jsme se znova setkali.“ Měla na sobě khaki kalhoty s kapsami na nohavicích a jasně červené tričko.

„Ano,“ řekl jsem.

Peruánský sluha zastavil Hintona, chvíli spolu mluvili a pak oba šli do jiné části domu. Julia seděla v křesle u kávového stolku a gestem nám naznačila, abychom si sedli na gauč proti ní. Marjorie vypadala zpanikařeně. Naléhavě se na mě dívala. Karla také vypadala, že si uvědomuje Marjoriinu úzkost. Přišla k ní a vzala ji za ruku. „Vezmeme si horký čaj,“ navrhla.

Když šly pryč, Marjorie se za mnou ohlédla. Usmál jsem se a díval jsem se za nimi, dokud nezabočily kolem rohu do kuchyně. Pak jsem se obrátil k Julii.

„Tak co si myslíš, že to znamená?“ zeptala se.

„Co má co znamenat?“ odpověděl jsem roztržitě.

„Že jsme se znova sešli.“

„Ach... já nevím.“

„Jak ses sešel s Karlou a kam jedeš?“

„Zachránila nás. Marjorie a já jsme byli ve vazbě u peruánských vojáků. Když jsme utekli, právě ona tam byla a pomohla nám.“

Julia se na mě zaujatě podívala. „Řekni mi, co se stalo.“

Opřel jsem se do křesla a vyprávěl jsem jí celý příběh, počínaje bodem, kdy jsem dostal nákladňák otce Carla, a pak všechno o zajetí a našem úniku.

„A Karla souhlasila, že vás vezme do Iquitos?“ zeptala se Julia.

„Ano.“

„Proč tam chcete jet?“

„Wil řekl otci Carlovi, že tam jede. Wil zjevně něco ví o Devátém vhledu. A taky je tam z nějakého důvodu Sebastian.“

Julia přikývla. „Ano, Sebastian má tam poblíž misii. Tam si vysloužil reputaci konvertováním Indiánů.“

„A co ty?“ zeptal jsem se. „Co tady děláš?“

Julia mi řekla, že i ona chce najít Devátý vhled, ale že nemá žádnou stopu. Do tohoto domu přišla, když se jí opakovaně vracely myšlenky na jejího starého přítele Hintona.

Moc jsem ji neposlouchal. Marjorie a Karla vyšly z kuchyně, stály teď v chodbě a hovořily spolu s šálky čaje v rukou. Marjorie se na mě podívala, ale nic neřekla.

„Četla hodně z Rukopisu?“ zeptala se Julia a pokývla směrem k Marjorii.

„Jen Třetí vhléd,“ řekl jsem

„Pravděpodobně bychom ji dokázali dostat ven z Peru, pokud si to přeje.“

Podíval jsem se na ni. „Jak?“

„Rolando zítra odjíždí do Brazílie. Máme tam nějaké přátele na americkém vyslanectví. Mohou ji dostat zpátky do Spojených států. Už jsme tímhle způsobem pomohli jiným Američanům.“

Podíval jsem se na ni, a neurčitě jsem přikývl. Uvědomil jsem si, že z toho, co řekla, mám smíšené pocity. Částečně jsem věděl, že pro Marjorii by bylo nejlepší odjet. Ale částečně jsem zase chtěl, aby tady zůstala, aby byla dál se mnou. Cítil jsem se změněný, energizovaný, když jsem byl s ní.

„Myslím, že si s ní potřebuju promluvit,“ řekl jsem konečně.

„Samozřejmě,“ odpověděla Julia. „My si můžeme promluvit později.“

Vstal jsem a přešel jsem k ní. Karla zamířila zpátky do kuchyně. Marjorie zašla za roh chodby pryč z mého dohledu. Když jsem k ní přišel, opírala se o stěnu.

Přítáhl jsem ji do náruče. Moje tělo pulzovalo. „Cítíš tu energii?“ zašeptal jsem jí do ucha.

„Je to neuvěřitelné,“ řekla. „Co to znamená?“

„Nevím. Máme nějaký druh spojení.“

Podíval jsem se okolo. Nikdo nás teď neviděl. Vášnivě jsme se políbili.

Když jsem se odtáhl, abych se jí podíval do obličeje, vypadala jinak, jakoby silnější, a já jsem si vzpomněl na den, kdy jsme se setkali ve Vicente, a na rozhovor v restauraci v Cule. Nemohl jsem věřit tomu, jaké množství energie cítím v její přítomnosti a při jejích dotecích.

Pevně se mě držela. „Od toho dne ve Vicente,“ řekla, „jsem chtěla být s tebou. Tehdy jsem nevěděla, co si o tom mám myslet, ale ta energie je nádherná. Nikdy jsem nic takového nezažila.“

Koutkem oka jsem zahlédl Karlu, jak k nám jde a usmívá se. Řekla nám, že večeře je připravena, a tak jsme šli do jídelny a tam jsme našli velký bufet s čerstvým ovocem, zeleninou a chlebem. Všichni si naložili na talíře a sedli si kolem velkého stolu. Mareta zazpívala píseň požehnaní a pak jsme strávili hodinu a půl jídlem a lehkým rozhovorem. Hinton přestal být nervózní a měl teď dobrou náladu, která nám pomohla zbavit se napětí z našeho útěku. Marjorie mluvila volně a smála se. Sedět vedle ní mě naplňovalo vřelou láskou.

Po večeři nás Hinton vzal zpátky do pracovny, kde jsme dostali vaječný krém se sladkým likérem. Marjorie a já jsme si sedli na gauč a dlouze jsme mluvili o minulosti nás obou a o důležitých životních zážitcích. Zdálo se, že jsme si pořád bližší. Jediná potíž, kterou jsme objevili, bylo, že ona bydlí na západním pobřeží a já na jihu. Později Marjorie nad tím problémem mávla rukou a od srdce se zasmála. „Nemůžu se dočkat, až budeme zpátky ve Spojených státech,“ řekla. „Bude to pro nás taková zábava, cestovat tam a zpátky.“

Poposedl jsem a podíval jsem se na ni vážně. „Julia řekla, že by ti mohla zařídit, aby ses teď vrátila domů.“

Myslíš nás oba, ne?“ odpověděla mi

„Ne, já... já nemůžu jet.“

„Proč?“ zeptala se, „já bez tebe nemůžu odjet. Ale taky tady už nemůžu vydržet ani chvíli. To bych se zbláznila.“

„Budeš to muset udělat. Já odjedu brzy.“

„Ne!“ řekla hlasitěji. „To nevydržím!“

Karla, která uložila Maretu do postýlky a teď se vrátila do pracovny, se podívala naším směrem a pak rychle přenesla pohled stranou. Hinton a Julia spolu ještě mluvili, zjevně lhostejní k Marjoriině výbuchu.

„Prosím,“ řekla Marjorie. „Pojeďme prostě teď domů.“ Podíval jsem se jinam.

„Dobře, tak fajn!“ řekla. „Zůstaň tady!“ Vstala a rychle šla k ložnicím.

Vnitřnosti se mi zkroutily, když jsem ji pozoroval, jak odchází. Energie, kterou jsem s ní získal, se zhroutila, a najednou jsem se cítil slabý a zmatený. Pokusil jsem se to setřást. Nakonec, řekl jsem si, ji neznám tak dlouho. Pak jsem si pomyslel, že možná má pravdu. Možná bych teď měl prostě jet domů. Jaký by v tom byl rozdíl? Doma bych snad mohl zorganizovat nějakou podporu pro Rukopis, a současně zůstat naživu. Vstal jsem a vyrazil jsem za ní do chodby, ale z nějakého důvodu jsem si zase sedl. Nemohl jsem se rozhodnout, co udělám.

„Můžu s tebou na chvíli mluvit?“ zeptala se mě najednou Karla. Nevšiml jsem si, že stojí za gaučem.

„Jistě,“ řekl jsem. Sedla si a podívala se na mě pozorně. „Nemohla jsem neposlouchat, co se tady stalo,“ řekla. „A myslím, že než se rozhodneš, možná bys chtěl slyšet, co říká Osmý vhléd o závislostech na jiných lidech.“

„Ano, prosím, chci vědět, co to znamená.“

„Když si člověk nejdřív ujasní sám sebe a zapojí se do proudu své evoluce, kdokoli z nás může být v jediném okamžiku zastaven závislostí na jiné osobě.“

„Mluvíš o Marjorii a mně, že?“

„Nech mě, abych ti vysvětlila celý ten proces,“ řekla. „A posoudíš to sám.“

„Dobře.“

„Nejdřív ti řeknu, že tahle část vhledu byla pro mě velice těžká. Myslím, že bych ji nikdy neporozuměla, kdybych se nesetkala s profesorem Reneauem.“

„Reneauem?“ vykřikl jsem. „Toho znám. Setkali jsme se, když jsem poznával Čtvrtý vhled.“

„Dobře,“ řekla, „setkali jsme se, když jsme oba došli k Osmému vhledu. Zůstal v mém domě po několik dní.“ Udiveně jsem přikývl.

„Říkal, že myšlenka závislosti, tak jak je použita v Rukopise, vysvětluje, proč v milostných vztazích vzniká boj o moc. Vždycky jsme se divili, co způsobuje konec blaženosti a euforie lásky, co působí, že se náhle obrátí v konflikt, a teď to víme. Je to výsledek toku energie mezi oběma jedinci v milostném vztahu.“

Když se poprvé objeví láska, dva lidé si nevědomky vzájemně dávají energii a oba se cítí povznesení a rozjaření. To je ta neuvěřitelná výška, kterou všichni nazýváme zamilováním. Naneštěstí, jakmile jednou předpokládáme, že zdrojem tohoto pocitu je druhá osoba, odřízneme se od energie ve vesmíru a začneme spoléhat ještě víc na energii druhého člověka – jenomže teď se jí nezdá být dost, a tak si ti dva přestanou dávat energii a upadnou zpátky do svých dramát v pokusu ovládnout jeden druhého a přivlastnit si energii druhého člověka. V tomto bodě vztah degeneruje do obvyklého boje o moc.“

Na okamžik váhala, jako by si ověřovala, jestli jsem to pochopil, a pak dodala: „Reneau mi řekl, že naše přístupnost tomuto typu závislosti může být popsána psychologicky, pokud ti to pomůže porozumět.“

Znovu jsem přikývl, aby pokračovala. „Reneau říkal, že problém začíná v rodině našeho dětství. Kvůli soutěžení o energii v této rodině není nikdo z nás schopen dokončit důležitý psychologický proces. Nebyli jsme schopni integrovat svoji opačnou stránku, část druhého pohlaví.“

„Naši co?“

„V mém případě,“ pokračovala, „jsem nebyla schopná integrovat svoji mužskou stránku. V tvém případě jsi nebyl schopen integrovat svoji ženskou stránku. Důvod, proč se můžeme stát drogově závislí na nějaké osobě opačného pohlaví, je, že jsme sami ještě nezískali přístup k této energii opačného pohlaví. Víš, ta mystická energie, ze které můžeme čerpat jako z vnitřního zdroje, je jak mužská, tak ženská. Nakonec se jí dokážeme otevřít, ale když se poprvé začneme vyvíjet, musíme být opatrní. Integrační proces nějakou dobu trvá. Když se spojíme předčasně s lidským zdrojem naší ženské nebo mužské energie, zablokujeme vesmírný zdroj.“

Řekl jsem jí, že tomu nerozumím.

„Představ si, jak by měla tato integrace fungovat v ideální rodině,“ vysvětlila, „a pak možná uvidíš, co tím myslím. V rodině musí dítě nejdřív získávat energii od dospělých. Obvykle se snadno dosáhne identifikace s rodičem téhož pohlaví a osvojení si jeho energie, ale získávat energii od druhého rodiče může být těžší vzhledem k rozdílům mezi pohlavími.“

Ukažme si to na příkladu holčičky. Všechno, co holčička ví, když se poprvé pokouší integrovat svoji mužskou stránku je, že jí otec mimořádně přitahuje. Chce, aby byl pořád s ní a aby jí byl blízký. Rukopis vysvětluje, že ve skutečnosti chce mužskou energii – protože tato mužská energie doplňuje její ženskou stránku. Z této mužské stránky získává pocit celistvosti a euforie. Ale mylně si myslí, že jediný způsob, jak získat tuto energii, je to, že bude sexuálně vlastnit svého otce a bude si ho udržovat fyzicky blízko sebe.

Zajímavé je, že intuitivně ví, že tato energie by ve skutečnosti měla být její vlastní a že by měla být schopná ovládat tuto energii podle své vůle. Proto chce řídit otce, jako by byl její částí. Myslí si, že je magický, dokonalý a schopný uspokojit každý její rozmar. V rodině, která není ideální, tohle vyvolává konflikt o moc mezi holčičkou a jejím tatínkem. Formují se dramata, protože ona se učí zaujmout takovou pozici, v níž ho vmanipuluje do toho, aby jí dával energii podle jejího přání.

Ale v ideální rodině otec zůstane nesoutěživý. Bude pokračovat ve vytváření upřímného vztahu a bude mít dost energie na to, aby jí ji poskytoval nepodmíněně, protože nemůže dělat všechno, co holčička chce. Důležitá věc, kterou musíme v tomto ideálním případě vědět, je, že otec zůstává otevřený a schopný dorozumění. Ona si myslí, že je ideální a kouzelný, ale když jí upřímně vysvětlí, kdo je, co dělá a proč, pak si může holčička osvojit jeho osobní styl a schopnosti a pokročit přes nerealistický pohled na svého otce dál. Nakonec ho uvidí jako pouhou jedinečnou lidskou bytost s vlastními schopnostmi i chybami. Jakmile oba takto vyrovnají krok, pak dítě udělá snadný posun od získávání energie opačného pohlaví od otce. Získává ji jako část celkové energie, existující ve vesmíru.

„Problém,“ pokračovala, „je, že většina rodičů až dodnes soutěží se svými vlastními dětmi o energii, a to ovlivňuje nás všechny. Kvůli tomuto soutěžení nikdo z nás úplně nerozřešil toto téma opačného pohlaví. Všichni jsme uvíznuli ve stadiu, kdy ještě hledáme naši energii opačného pohlaví vně nás samých, v osobě ženy nebo muže, kterou považujeme za ideální a magickou a kterou můžeme vlastnit sexuálně. Chápeš ten problém?“

„Ano,“ řekl jsem. „Myslím, že ano.“

„Z pohledu naší schopnosti vyvíjet se vědomě,“ pokračovala, „stojíme před kritickou situací. Jak už jsem řekla, podle Osmého vhledu začneme automaticky dostávat energii opačného pohlaví, jakmile se začneme vyvíjet. Tato energie k nám přichází přirozeně s energií z vesmíru. Ale musíme být opatrní, protože pokud se objeví osoba, která nabízí tuto energii přímo, mohli bychom se odříznout od opravdového zdroje, vracet se ve vývoji zpátky.“ Sama k sobě se uchichtla.

„Čemu se směješ?“ zeptal jsem se.

„Reneau jednou udělal tuhle analogii,“ vysvětlila. „Řekl, že dokud se nenaučíme, jak se této situaci vyhnout, jsme jako naplň hotový kruh. Víš, vypadáme jako písmeno C. Jsme velice přístupní osobě opačného pohlaví,

jinému napůl hotovému kruhu, která k nám přijde a připojí se k nám – takže vzájemně doplníme kruh – a dá nám množství euforie a energie, kterou pociťujeme jako úplnost, vytvářející naše plné spojení s vesmírem. Ve skutečnosti jsme se spojili jenom s další osobou, která také hledá svoji chybějící polovinu.

Reneau říkal, že tohle je klasický vztah vzájemné závislosti a že má v sobě vestavěné problémy, které se značnou okamžitě objevovat.“

Váhala, jako by čekala, že něco řeknu. Ale já jsem jenom přikývl.

„Víš, problém s tou doplněnou osobou, tím O, které se zdá oběma těm lidem úplné, je, že byly potřeba dvě osoby na to, aby ji vytvořily: jedna dodává mužskou energii a druhá ženskou. Tato celá osoba proto má dvě hlavy, čili má dvě ega. Ale oba lidé chtějí řídit celou osobu, kterou stvořili, a tak, úplně jako v dětství, chtějí oba poroučet tomu druhému, jako by ten druhý byl částí jich samých. Tento typ iluze úplnosti vždycky skončí bojem o moc. Nakonec musí každá osoba ovládnout tu druhou a dokonce ji ochromit tak, aby mohla vést toto celé já ve směru, kam chce jít. Ale to samozřejmě nefunguje, aspoň dnes už ne. Možná v minulosti jeden z partnerů se chtěl podřídit druhému – obvykle žena, někdy muž. Ale teď se probouzíme. Nikdo už nechce být podřízený nikomu jinému.“

Myslel jsem na to, co První vhléd sděloval o bojích o moc v důvěrných vztazích, a na výbuch ženy v restauraci, kde jsem byl s Charlene. „Tak takhle to je s milostnými vztahy,“ řekl jsem.

„No, ještě je možné mít milostný vztah,“ odpověděla Karla. „Ale nejdřív musíme doplnit svůj kruh sami. Musíme stabilizovat své spojení s vesmírem. To trvá nějaký čas, ale pak už nikdy nejsme přístupní tomuto problému a můžeme mít to, čemu Rukopis říká vyšší vztah. Když se potom spojíme s jinou osobou v milostném vztahu, vytvoříme osobu vyššího řádu... a to nás nikdy nesvede z cesty naší individuální evoluce.“

„Myslíš, že právě k tomu teď s Marjorií směřujeme, vid' ? Že se zavádíme vzájemně ze svých cest?“

„Ano.“

„Tak jak se vyhneme takovým setkáním?“ zeptal jsem se.

„Tím, že chvíli budeme vzdorovat pocitu lásky na první pohled, že se naučíme mít platonické vztahy s příslušníky opačného pohlaví. Ale měj na paměti ten proces. Musíš mít takové vztahy jedině s lidmi, kteří sami sebe naprosto odhalí, řeknou ti, jak a proč dělají to, co dělají – právě tak, jak to mělo být s rodičem opačného pohlaví v ideálním dětství. Porozuměním tomu, kdo tito přátelé opačného pohlaví doopravdy vnitřně jsou, člověk rozbije své vlastní fantastické představy o příslušnících druhého pohlaví a to nás uvolní k tomu, abychom znovu získali spojení s vesmírem. Také měj na paměti,“ pokračovala, „že to není snadné, zvláště když člověk musí rozbít vztah vzájemné závislosti, ve kterém právě je. Je to opravdové trhání energie na kusy. Bolí to. Ale musí se to udělat. Vzájemná závislost není nějaká nová nemoc, kterou někteří z nás mají. Všichni jsme vzájemně závislí a všichni z toho teď vyrůstáme.“

Cesta spočívá v tom, že začneš zakoušet ten pocit dobra a štěstí, který jinak zažíváme v prvních okamžicích vztahu vzájemné závislosti, když jsi sám. Člověk potom získá od něj nebo od ní větší odstup. Po tomhle se vyvíjíš dál dopředu a dokážeš najít ten jedinečný milostný vztah, který ti opravdu vyhovuje.“

Odmlčela se. „A kdo ví, pokud se oba s Marjorií budete vyvíjet dál, možná zjistíte, že opravdu náležíte jeden k druhému. Ale rozuměj: tvůj vztah s ní nemůže fungovat tak, jak je to teď.“

Náš rozhovor byl přerušen, když přišel Hinton a vysvětlil nám, že odchází na noc a že naše místnosti jsou připraveny.

Oba jsme mu vyjádřili svůj vděk za jeho pohostinnost, a když odešel, Karla řekla: „Myslím, že půjdu také do postele. Promluvíme si jindy.“

Přikývl jsem a díval jsem se, jak odchází. Pak jsem ucítil ruku na rameni. Byla to Julia.

„Jdu do své místnosti,“ řekla. „Víš, kde je tvoje? Ukážu ti to.“

„Ano, prosím,“ odpověděl jsem a pak jsem se zeptal: „Kde je Marjoriina místnost?“

Usmála se, když jsme šli chodbou, a zastavila se před jedněmi dveřmi. „Není blízko tvé,“ řekla. „Pan Hinton je velice konzervativní muž.“

Usmál jsem se také a popřál jsem jí dobrou noc, pak jsem šel do své místnosti a také jsem usnul.

Probudila mě silná vůně kávy. Aroma pronikalo celým domem. Oblékl jsem se a šel jsem do pracovny. Starší pomocník v domácnosti mi nabídl sklenici čerstvé hroznové šťávy, kterou jsem přijal.

„Dobré ráno,“ ozvala se za mnou Julia. Otočil jsem se. „Dobré ráno.“

Podívala se na mě pronikavě a pak se zeptala: „Už jsi přišel na to, proč jsme se my dva zase setkali?“

„Ne,“ řekl jsem. „Nebyl jsem schopný o tom přemýšlet. Pokoušel jsem se porozumět závislostem.“

„Ano,“ odpověděla. „To jsem viděla.“

„Co tím myslíš?“

„Dokážu odhadnout, co se dělo, z toho, jak vypadalo tvoje energetické pole.“

„Jak vypadalo?“ zeptal jsem se.

„Tvoje energie byla spojená s Marjoriinou. Když jsi seděl tady a ona byla v druhé místnosti, tvoje pole se natáhlo až tam a připojilo se k jejímu.“

Zavrtěl jsem hlavou.

Usmála se a položila mi ruku na rameno. „Ztratil jsi své spojení s vesmírem. Stal ses závislým na Marjoriině energii jako náhradě. Se všemi závislostmi je to stejné – člověk potřebuje někoho nebo něco dalšího, aby se spojil s vesmírem. Způsob, jak se s tím vyrovnat, je zvýšit svoji energii a pak se znovu soustředit na to, co tady opravdu děláš.“

Přikývl jsem a vyšel jsem ven. Čekala ve studovně. Asi deset minut jsem praktikoval metodu získávání energie, kterou mě naučil Sanchez. Postupně se mi vrátil pocit krásy a cítil jsem se mnohem lehčeji. Vrátil jsem se do domu. „Vypadáš líp,“ řekla mi Julia.

„Cítím se líp,“ odpověděl jsem.

„Tak jaké máš otázky v tomto bodě?“

Chvilku jsem přemýšlel. Nalezl jsem Marjorii. Tato otázka byla zodpovězena. Ale ještě jsem chtěl zjistit, kde je Wil. A ještě jsem chtěl porozumět tomu, jak by se lidé chovali jeden k druhému, kdyby se řídili tímto Rukopisem. Pokud je účinek Rukopisu pozitivní, proč by si s tím Sebastian a další kněží dělali starosti?

Podíval jsem se na Julii. „Potřebuju pochopit zbytek Osmého vhledu a pořad chci najít Wila. Možná má Devátý.“

„Zítra jedu do Iquitos,“ řekla. „Chtěl bys tam jet?“ Váhal jsem.

„Myslím, že Wil je tam,“ dodala.

„Jak to víš?“

„Minulý večer jsem na něj myslela.“

Nic jsem neřekl.

„Také jsem myslela na tebe,“ pokračovala Julia. „Myslela jsem na vás oba, že jedete do Iquitos. Nějak v tom hraješ roli.“

„V čem hraju roli?“ zeptal jsem se.

Usmála se. „V nalezení toho posledního vhledu dřív, než se to podaří Sebastianovi.“

Když mluvila, v mysli se mi vynořil obraz Julie a mě, jak přijíždíme do Iquitos, ale pak se rozhodujeme z nějakého důvodu vydat se různými směry. Cítil jsem, že mám nějaký cíl, ale bylo to nejasné.

Znovu jsem se soustředil na Julii. Usmívala se. „Kde jsi byl?“ zeptala se mě.

„Promiň,“ řekl jsem. „O něčem jsem přemýšlel.“

„Bylo to důležité?“

„Nevím. Myslel jsem na to, že až pojedeme do Iquitos... vydáme se různými směry.“

Do místnosti vešel Rolando.

„Přinesl jsem zásoby, které jsi chtěla,“ řekl Julii. Poznal mě a zdvořile mi pokývl.

„Dobře, díky,“ odpověděla Julia. „Viděl jsi mnoho vojáků?“

„Ne, neviděl jsem žádné,“ řekl.

Pak vešla do místnosti Marjorie a odvedla moji pozornost, ale slyšel jsem Julii, jak vysvětluje Rolandovi, že by možná s ním Marjorie chtěla jet do Brazílie, kde by si zařídila cestu zpátky do Států.

Přešel jsem k Marjorii. „Jak jsi spala?“ zeptal jsem se. Podívala se na mě tak, jako by se rozhodovala, jestli se má na mě dál zlobit. „Moc dobře ne,“ řekla.

Kývl jsem hlavou směrem k Rolandovi. „Je to přítel Julie. Teď ráno odjíždí do Brazílie. Odtamtud ti pomůže dostat se zpátky do Států.“

Vypadala vyděšeně.

„Podívej, všechno bude v pořádku,“ řekl jsem. „Už pomohli jiným Američanům. Znají lidi na americkém vyslanectví v Brazílii. Co nevidět budeš doma.“

Přikývla. „Bojím se o tebe.“

„Já budu v pořádku. Nedělej si starosti. Jakmile se dostanu zpátky do USA, zavolám ti.“

Za mnou se ozval Hinton a oznámil, že se podává snídaně. Šli jsme do jídelny a jedli jsme. Pak se zdálo, že Julia a Rolando už musí spěchat. Julia vysvětlila, že pro Rolanda a Marjorii je důležité dostat se přes hranici do tmy a že cesta zabere celý den.

Marjorie sbalila nějaké šaty, které jí dal Hinton, a později, když se Julia a Rolando bavili u dveří, jsem zatahl Marjorii stranou.

„Nedělej si s ničím starosti,“ řekl jsem. „Jen měj oči otevřené a možná uvidíš i další vhledy.“

Usmála se, ale neřekla nic. Dívali jsme se s Julií, jak jí Rolando pomáhá naložit její věci do svého malého auta. Naše pohledy se krátce setkaly, ale ona se podívala jinam.

Myslíš, že tím projedou dobře?“ zeptal jsem se Julie.

Podívala se na mě a zamrkala. „Samozřejmě. A teď už bychom měli jet také. Mám pro tebe nějaké šaty“ Podala mi tašku s šatstvem a naložili jsme ji spolu s několika krabicemi potravin dozadu na pick-up. Pak jsme se rozloučili s Hintonem, Karlou a Maretou a vyjeli jsme severovýchodně směrem k Iquitos.

Jak jsme jeli, krajina vypadala postupně ještě víc jako džungle, viděli jsme velice málo známek přítomnosti lidí. Přemýšlel jsem o Osmém vhledu. Zjevně obsahoval nové pojetí toho, jak se chovat k jiným lidem, ale ještě jsem tomu nerozuměl úplně. Karla mi řekla o tom, jak se má jednat s dětmi, a o nebezpečích závislosti na nějaké

osobě. Ale Pablo i Karla se v narážkách zmiňovali o způsobu, jak vědomě promítat energii do jiných lidí. Oč jde?

Zachytil jsem Juliin pohled a řekl jsem: „Nepochopil jsem ještě úplně Osmý vhled.“

„To, jaký přístup máme k jiným lidem, určuje rychlost našeho vývoje, rychlost, s jakou jsou naše životní otázky zodpovídány,“ řekla.

„Kdo to dělá?“ zeptal jsem se.

„Mysli na svoji vlastní situaci,“ řekla. „Jak byly tvoje otázky zodpovídány?“

„Lidmi, se kterými jsem se setkával, myslím.“

„Byl jsi naprosto otevřený k jejich poselstvím?“

„Úplně ne. Byl jsem hlavně rezervovaný.“

„Byli lidé, kteří ti přinášeli poselství, také něčím tažení zpátky?“

„Ne, byli velice otevření a pomáhali mi. Jako by...“ váhal jsem, nedokázal jsem správně vyjádřit svoji myšlenku.

„Pomáhali ti tím, že tě otvírali?“ zeptala se. „Naplnovali tě nějak vřelostí a energií?“

Její poznámka způsobila, že ve mně vyvěly vzpomínky. Vybavil jsem si Wilův konejšivý postoj, když jsem byl v Limě na hranici paniky, pak Sanchezovu otcovskou pohostinnost, a nakonec starostlivé rady otce Carla, Pabla a Karly. A teď Juliiny. Všichni měli v očích stejný pohled.

„Ano,“ řekl jsem. „Vy všichni jste to dělali.“

„Správně,“ řekla. „Dělali, a bylo to vědomé, řídili jsme se Osmým vhledem. Tím, že jsme tě povznášeli a doufali jsme, že si ujasňuješ různé věci, jsme sami hledali pravdu, poselství, které jsi pro nás měl. Rozumíš tomu? Dodávat ti energii byla ta nejlepší věc, kterou jsme sami pro sebe mohli dělat.“

„Co přesně o tom říká Rukopis?“

„Říká, že kdykoli nám lidé zkříží cestu, vždycky nám přinášejí nějaké poselství. Náhodná setkání neexistují. Ale to, jak reagujeme na tato setkání, určuje, zda jsme schopni obdržet poselství. Když mluvíme s někým, kdo nám zkříží cestu, a nevidíme poselství vztahující se k našim současným otázkám, neznamená to, že tam žádné poselství nebylo. Znamená to jen, že jsme ho z nějakého důvodu nezachytili.“ Na okamžik se zamyslela a pak pokračovala. „Stalo se ti někdy, že jsi potkal starého přítele nebo známého, chvíli jsi s ním mluvil a rozešli jste se, a pak jste na sebe znova narazili ve stejný den nebo týden?“

„Ano, stalo,“ odpověděl jsem.

„A co obvykle říkáš? Něco jako – no, to je náhodička, že tě vidím znova – a zasmějete se a jdete svou cestou.“ Něco na ten způsob.“

„Rukopis říká, že co bychom měli místo toho v takové situaci udělat, je nechat toho, co právě děláme, ať je to co chce, a najít poselství, které pro tu osobu máme a které ta osoba má pro nás. Rukopis předpovídá, že jakmile jednou lidé pochopí tuto skutečnost, naše vzájemné styky se zpomalí a stanou se záměrnějšími a cílevědomějšími.“

„Ale není těžké to provést, zvláště s někým, kdo neví, o čem mluvíš?“

„Ano, ale Rukopis ukazuje příslušné postupy.“

„Chceš říct, že popisuje přesný způsob, jak bychom se měli k sobě chovat?“

„Přesně tak.“

„A co říká?“

„Vzpomínáš si na Třetí vhled, že lidé jsou jedineční ve světě energie v tom, že dokážou promítat svoji energii vědomě?“

„Ano.“

„Vzpomínáš si, jak se to dělá?“

Vybavil jsem si Johnovy lekce. „Ano, dělá se to vnímáním krásy nějakého předmětu, dokud do nás nevstoupí dost energie, abychom cítili lásku. V tom bodě můžeme poslat energii zpátky.“

„Správně. A stejný princip platí v případě lidí. Když oceníme vzhled i chování určité osoby a skutečně se na ně soustředíme, začnou jejich tvary i rysy jakoby víc vystupovat a získají víc fyzické přítomnosti. Pak jim můžeme poslat energii, pozvednout je.“

Samozřejmě první krok je udržet si vlastní energii na vysoké hladině, pak můžeme začít s tím, aby proud energie vcházel do nás, skrz nás a do druhé osoby. Čím víc oceňujeme jejich celistvost, vnitřní krásu, tím víc energie do nich plyne, a přirozeně tím víc jí také plyne do nás.“

Zasmála se. „Opravdu je to hodně hedonistická záležitost,“ řekla. „Čím víc dokážeme milovat a oceňovat druhé, tím víc energie do nás plyne. Proto je láska k jiným lidem a jejich energizace ta nejlepší možná věc, kterou můžeme udělat sami pro sebe.“

„To už jsem slyšel,“ napadlo mě. „Otec Sanchez to často říká.“

Podíval jsem se na Juliin zblízka. Měl jsem pocit, že poprvé vidím její hlubší osobnost. Na okamžik mi vrátila pohled a pak se znova soustředila na cestu. „Efekt tohoto vysílání energie na jedince je nesmírný,“ řekla. „Právě teď, například, mě naplňuje energií, cítím to. Cítím víc lehkosti a jasnosti, když formuluji své myšlenky a mluvím. Protože mi dáváš víc energie, než kolik bych měla jinak, dokážu vidět, kde je moje pravda, a jsem

schopnější ti ji předat. Když to dělám, ty máš pocit pochopení toho, co říkám. To tě vede k tomu, že vidíš moje vyšší já ještě plněji, a tak se na něj můžeš soustředit a ocenit ho na ještě hlubší úrovni, což mi dává zase víc energie a lepší vhled do mé pravdy, a tak cyklus začíná zase znova. Dva nebo více lidí, kteří tohle společně dělají, mohou dosáhnout neuvěřitelných výšin, když vzájemně zvyšují svoji energii a okamžitě se jim to vrací. Musíš ale chápat, že toto spojení je naprosto odlišné od vztahu vzájemné závislosti. Vztah vzájemné závislosti sice takhle začíná, ale brzy chce jeden druhého ovládat, protože závislost ty lidi odřízne od jejich zdroje a energie se vyčerpá. Opravdové vysílání energie nevytváří závazek, není v něm nějaký další záměr. Oba lidé prostě čekají na poselství.“

Když mluvila, přemýšlel jsem nad jednou otázkou. Pablo mi řekl, že jsem nejdřív nedostal poselství otce Costouse, protože jsem vyvolal jeho dětské ovládací drama.

„Co máme dělat,“ zeptal jsem se Julie, „když osoba, se kterou mluvíme, už používá ovládací drama a pokouší se nás do něj vtáhnout? Jak z toho ven?“

Julia rychle odpověděla: „Rukopis říká, že pokud nehrajeme odpovídající drama, pak se drama příslušné osoby rozpadne.“

„Nevím, jestli tomuhle rozumím,“ řekl jsem.

Julia se dívala na cestu před sebe. Viděl jsem, že přemýšlí.

„Někde tady je dům, kde můžeme koupit benzin.“

Podíval jsem se na indikátor hladiny benzínu. Viděl jsem, že nádrž auta je ještě do poloviny plná.

„Ještě máme plno benzínu,“ řekl jsem. „

„Ano, to vím,“ odpověděla. „Ale měla jsem představu, že zastavíme a naplníme nádrž, a tak si myslím, že bychom to měli udělat.“

„Tak dobře.“

„Tady je cesta,“ řekla a ukázala doprava.

Zahnuli jsme a jeli jsme skoro míli do džungle. Pak jsme dojeli k budově, která vypadala jako prodejna zásob pro rybáře a lovce. Stavení bylo těsně u řeky a u mola bylo přivázáno několik rybářských člunů. Zajeli jsme k rezavé pumpě a Julia šla dovnitř, aby našla vlastníka.

Vyskočil jsem z auta, protáhl jsem se a pak jsem obešel budovu až k vodě. Vzduch byl silně vlhký. Ačkoli slunce stínila tlustá hradba stromů, rozeznával jsem, že je skoro přímo nad hlavou. Brzy tady bude jako v peci.

Najednou za mnou promluvil nějaký muž rozzlobeně španělsky. Obrátil jsem se a uviděl jsem menšího podsaditého Peruánce. Díval se na mě výhrůžně a opakoval své prohlášení.

„Nerozumím, co říkáte.“

Přešel do angličtiny. „Kdo jsi? Co tu děláš?“

Pokusil jsem se ho ignorovat. „Jste tady jen pro benzin. Za několik minut odjedeme.“ Otočil jsem se a znova jsem se zadíval na vodu. Doufal jsem, že odejde.

Přešel vedle mě. „Myslím, že bys mi měl radši říct, kdo jsi, Yankee.“

Znovu jsem se na něj podíval. Zdálo se, že to myslí vážně.

„Jsem Američan,“ řekl jsem. „Nevím přesně, kam jedu. Veze mě přítelkyně.“

„Ztracený Američan,“ řekl nepřátelsky.

„Přesně tak,“ řekl jsem.

„Co tu pohledáváš, Američane?“

„Nic tu nehledám,“ řekl jsem a pokusil jsem se jít zpátky k autu. „A vám jsme nic neudělali. Nechte mě na pokoji.“ Najednou jsem si všiml, že Julia stojí u vozu. Když jsem se na ni podíval, Peruánec se obrátil a kouknul se tam taky.

„Je čas k odjezdu,“ řekla Julia. „Už tady benzin neprodávají.“

„Kdo jsi?“ zeptal se jí Peruánec nepřátelsky.

„Proč jsi tak rozzlobený?“ zeptala se ho Julia.

Mužovo chování se změnilo. „Protože můj úkol je dohlížet na tohle místo.“

„Určitě to děláš dobře. Ale pro lidi je těžké mluvit s tebou, když jim naháníš strach.“

Muž na ni zíral a pokoušel se pochopit, kdo je Julia.

„Jedeme do Iquitos,“ řekla Julia. „Pracujeme s otcem Sanchezem a otcem Carlem. Znáš je?“

Zavrtěl hlavou, ale zmínka o dvou kněžích ho ještě víc uklidnila. Konečně pokývl a odešel.

„Pojeďme,“ řekla Julia.

Nastoupili jsme a odjeli jsme. Uvědomil jsem si, jak úzkostný a nervózní jsem byl. Pokusil jsem se to setřást.

„Stalo se něco uvnitř?“ zeptal jsem se.

Julia se na mě podívala. „Co myslíš?“

„Myslím, jestli se uvnitř stalo něco, co by vysvětlilo tvoji myšlenku, že tu máme zastavit?“

Zasmála se a pak řekla: „Ne, všechno se odehrávalo venku.“

Podíval jsem se na ni.

„Neuvědomil sis to?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„O čem jsi přemýšlel těsně předtím, než jsme sem přijeli?“

„Že si chceš protáhnout nohy.“

„Ne, předtím. Na co ses ptal, když jsme spolu mluvili?“

Pokusil jsem se přemýšlet. Mluvili jsme o dramatech z dětství. Pak jsem si vzpomněl. „Povědělas mi něco, co mě ználo,“ řekl jsem. „Že člověk nemůže hrát kontrolní drama, pokud my sami nehrajeme odpovídající drama. Tomu jsem nerozuměl.“

„Teď už tomu rozumíš?“

Vlastně ne. Kam tím míříš?“

„Scéna venku jasně demonstrovala, co se děje, když hraješ odpovídající drama.“

„Jak?“

Krátce se na mě podívala. „Jaké drama s tebou ten muž hrál?“

„Jasně to byl zavražďovač.“

„Dobře, a jaké drama jsi hrál ty?“

„Jen jsem se ho pokoušel zbavit.“

„To vím, ale jaké drama jsi hrál?“

„No, začal jsem se svým dramatem rezervovanosti, ale on na mě dotíral dál.“

„A pak?“

Ten rozhovor mě dráždil, ale pokusil jsem se soustředit na věc. Podíval jsem se na Julii a řekl jsem: „Myslím, že jsem hrál lituj mě.“

Usmála se. „Dobře.“

„Všiml jsem si, že ty jsi s ním jednala bez problémů,“ poznamenal jsem.

„Jen proto, že jsem nehrála drama, které očekával. Vzpomeň si, že kontrolní drama každého člověka se utvořilo v dětství ve vztahu k jinému dramatu. Proto každé drama potřebuje odpovídající drama, aby se dalo plně uplatnit. Co potřebuje zavražďovatel, aby získal energii, je buďto lituj mě, nebo jiný zavražďovatel.“

„Jak jsi to udělala?“ zeptal jsem se, ještě zmatený. „Moje drama jako reakce by bylo bývalo hrát zavražďovatele sama, pokoušela bych se ho zavraždit. Samozřejmě by to pravděpodobně skončilo zuřivým střetem. Ale místo toho jsem jednala podle Rukopisu. Pojmenovala jsem drama, které hrál. Všechna dramata jsou skryté strategie na získání energie. Pokoušel se tě zavraždit, abys ztratil energii. Když to zkusil na mě, pojmenovala jsem to, co dělal.“

„Proto ses ho zeptala, proč je tak naštvaný?“

„Ano. Rukopis říká, že skryté manipulace pro energii nemohou existovat, pokud je vyneseš do vědomí tím, že na ně ukážeš. Přestanou být skryté. Je to velice jednoduchá metoda. Nejlepší je, když v rozhovoru vždycky převažuje pravda o tom, co se děje. Tak musí být druhá osoba opravdovější a upřímnější.“

„To dává smysl,“ řekl jsem. „Myslím, že jsem dokonce pojmenovával sám dramata předtím, ačkoli jsem nevěděl, co dělám.“

„To určitě. To dělal každý z nás. Jen se učíme víc o podstatě věci. Klíč k tomu, aby to fungovalo, je simultánně se podívat za drama na skutečnou osobu, kterou máš před sebou, a poslat jí co nejvíc energie. Když cítí, že získávají energii, pak je pro ně snazší vzdát se původního způsobu manipulace.“

„Co jsi mohla ocenit na tomhle chlapíkovi?“ zeptal jsem se.

„Viděla jsem v něm malého nejistého chlapce, který beznadějně potřebuje energii. Kromě toho ti přinesl velice dobře načasované poselství, ne?“

Podíval jsem se na ni. Zdálo se, že se jí chce propuknout v smích.

„Chceš říct, že jsme tady zastavili jen proto, abych pochopil, jak jednat s někým, kdo hraje drama?“

„To byla tvoje otázka, ne?“

Usmál jsem se. Začínal se mi vracet dobrý pocit. „Ano, to myslím byla.“

Komár, piščíci mi u obličeje, mě vytrhl ze spánku. Podíval jsem se na Julii. Usmívala se, jako by se rozpomínala na něco humorného. Po několika hodin od odjezdu z říčního kempu jsme jeli mlčky a brali jsme si z jídla, které Julia připravila na cestu.

„Jsi vzhůru?“ řekla Julia.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Jak daleko je Iquitos?“

„Město je asi padesát kilometrů daleko, ale Stewart Inn je jen několik minut před námi. Je to malá zájezdní hospoda a lovecký tábor. Vlastníkem je Angličan a podporuje Rukopis.“ Znovu se usmála. „Strávili jsme tam mnoho hezkých společných chvil. Pokud se něco nepříhodilo, měl by tam být. Doufám, že by nám mohl říct, kde hledat Wila.“

Sjela s vozem ke straně cesty a podívala se na mě. „Raději bychom se měli soustředit na to, kde jsme,“ řekla. „Než jsem na tebe podruhé narazila, potloukala jsem se různě a chtěla jsem pomoci s nalezením Devátého vzhledu, ale nevěděla jsem, kam jít. V jednom okamžiku jsem si uvědomila, že opakovaně myslím na Hintona. Jela jsem do jeho domu a kdo se tam neukázal, jako ty. A řekl jsi mi, že hledáš Wila a že se povídá, že je v

Iquitos. Intuice mi říká, že se budeme oba nějak účastnit nalezení Devátého vhledu, a ty zase intuitivně cítíš, že se rozdělíme a půjdeme různými směry. Je to tak?“

„Ano,“ řekl jsem.

„No, chci, abys věděl, že potom jsem hodně myslela na Willieho Stewarta a tenhle hostinec. Něco se tam má stát.“ Přikývl jsem.

Vyjela s vozem zpátky na cestu a do zatáčky. „Tam je ten hostinec,“ ukázala mi.

Asi dvě stě metrů před námi, tam, kde se cesta znovu prudce zatáčela doprava, byl dvoupodlažní viktoriánský dům.

Zajeli jsme na šterkové parkoviště a zastavili jsme. Na verandě rozmlouvalo několik mužů. Otevřel jsem dveře vozu a chtěl jsem vystoupit, když se Julia dotkla mého ramene.

„Pamatuj,“ řekla, „nikdo tady není náhodou. Zůstávej vnímavý a všiměj si poselství.“

Šel jsem na verandu. Muži, dobře oblečení Peruánci, nám nezúčastněně pokývli, když jsme šli kolem nich do domu. Když jsme se ocitli ve velké hale, Julia ukázala k jídelně a požádala mě, abych vybral stůl a počkal tam, než najde vlastníka.

Zkoumal jsem místnost. Bylo v ní asi tucet stolů ve dvou řadách. Vybral jsem stůl přibližně v polovině lokálu a sedl jsem si zády ke stěně. Tři další muži, všichni Peruánci, vešli za mnou a sedli si naproti mému stolu. Brzy vešel ještě jeden muž a usadil se ke stolu asi sedm metrů ode mě napravo. Sedl si v takovém úhlu, že byl ke mně natočený přibližně zády. Všiml jsem si, že je to cizinec, možná Evropan.

Do místnosti vešla Julia, všimla si mě a pak ke mně přešla a sedla si naproti mně.

„Majitel tu není,“ řekla, „a jeho recepční o Wilovi nic neví.“

„Co teď?“ zeptal jsem se.

Podívala se na mě a pokrčila rameny. „Nevím. Budeme se muset domnívat, že někdo tady má pro nás poselství.“

„Kdo myslíš, že to je?“

„Nevím.“

„Jak víš, že se to stane?“ zeptal jsem se a najednou jsem cítil skepsi. I po všech tajemných shodách okolností, které se mi staly od okamžiku, kdy jsem se ocitl v Peru, jsem ještě měl potíže uvěřit, že se jedna shoda okolností odehraje právě teď, protože si to přejeme.

„Nezapomínej na Třetí vhled,“ odpověděla mi Julia. „Vesmír je energie, která reaguje na naše očekávání. Lidé jsou také částí této vesmírné energie, a tak když máme otázku, objeví se lidé, kteří mají odpověď.“

Přejela očima zbylé lidi v místnosti. „Nevím, kdo jsou tito lidé, ale kdybychom s nimi mohli dost dlouho mluvit, našli bychom pravdu, kterou každý z nich pro nás má, nějakou část odpovědi na naše otázky.“

Úkosem jsem se na ni podíval. Naklonila se ke mně přes stůl. „To si zapamatuj. Každý, kdo nám zkříží cestu, má pro nás poselství. Jinak by šli jinou cestou, nebo by dříve či později odešli. Fakt, že tito lidé jsou tady, znamená, že jsou tady z nějakého důvodu.“

Podíval jsem se na ni, a pořád jsem si nebyl jistý, jestli věřím tomu, že je to tak jednoduché.

„Těžká část věci,“ řekla, „je rozhodnout se, se kterým z těch lidí strávíš čas rozhovorem, když mluvit se všemi není možné.“

„Jak se rozhoduješ?“ zeptal jsem se.

„Rukopis říká, že existují určité známky.“

Naslouchal jsem soustředěně Julii, ale z nějakého důvodu jsem se rozhlédl a podíval jsem se na muže vpravo.

Otočil se přesně ve stejný okamžik a podíval se na mě. Když se naše pohledy setkaly, sklonil pohled zase k jídlu a já jsem také uhnul očima.

„Jaké známky?“ zeptal jsem se.

„Takovéhle,“ řekla.

„Jaké takovéhle?“

„Jako to, co jsi právě udělal.“ Pokývla směrem k muži po mé pravici.

„Co tím myslíš?“

Julia se ke mně znova naklonila. „Rukopis říká, že náhlý, spontánní oční kontakt je známka toho, že by si dva lidé měli promluvit.“

„Ale nestává se to pořád?“ zeptal jsem se. „

„Ano, stává,“ řekla. „A po tom, co se to stane, na to většina lidí prostě zapomene a pokračuje v tom, co dělala předtím.“

Pokývl jsem. „O jakých dalších známkách se Rukopis zmiňuje?“ zeptal jsem se.

„Pocit rozpoznání,“ odpověděla. „Uvidíš někoho, kdo vypadá povědomě, ačkoli víš, že jsi ho nikdy předtím nepotkal.“

Když tohle řekla, vzpomněl jsem si na Dobsona a Reneaua, jak povědomí mi připadali, když jsem je poprvé uviděl.

„Říká Rukopis něco o tom, proč někteří lidé vypadají povědomě?“ zeptal jsem se.

„Moc ne. Říká jen, že s určitými dalšími lidmi jsme členy stejné myšlenkové skupiny. Myšlenkové skupiny se obvykle vyvíjejí podle stejných okruhů zájmů. Myslí si totéž a to vytváří stejný výraz a podobné viditelné znaky. Intuitivně rozpoznáme členy naší myšlenkové skupiny a velmi často nám poskytují poselství.“

Podíval jsem se ještě jednou na muže vpravo. Vypadal vzdáleně povědomě. Neuvěřitelné, jak jsem se na něj díval, otočil se a znova se na mě zadíval. Rychle jsem pohlédl zpátky na Julii.

„S tím mužem musíš mluvit,“ řekla Julie.

Neodpověděl jsem. Cítil jsem se nesvůj při myšlence, že k němu prostě jen tak přijdu. Chtěl jsem odjet, pokračovat do Iquitos. Už jsem to chtěl navrhnout, když Julia znova promluvila: „Tady je místo, kde potřebujeme být,“ řekla, „a ne Iquitos. Musíme přijmout tuto hru. Potíž s tebou je, že vzdoruješ představě, že bys k němu šel a začal s ním rozhovor.“

„Jak jsi to udělala?“ zeptal jsem se.

„Co?“

„Jak víš, na co jsem myslel?“

„V tom není nic tajemného. Stačí se podívat pořádně na to, jak se tváříš.“

„Jak to myslíš?“

„Když někoho oceňuješ na hlubší úrovni, dokážeš vidět jeho nejpřímější já za všemi fasádami, které si může nasadit. Když se opravdu soustředíš na této úrovni, můžeš vnímat, co si někdo myslí, jako jemný výraz v jeho tváři. Je to dokonale přirozené.“

„Mně se to zdá jako telepatie,“ řekl jsem.

Usmála se. „Telepatie je dokonale přirozená.“

Znovu jsem se podíval na toho muže. On se už nepodíval.

„Líp uděláš, když si zvýšíš energii a promluvíš s ním“, řekla Julia, „než ztratíš tu možnost.“

Soustředil jsem se na zvyšování své energie, až jsem se cítil silnější, a pak jsem se zeptal: „Na co se ho mám zeptat?“

„Pravdu,“ řekla. „Řekni mu pravdu takovým způsobem, aby ji poznal.“

„Dobře, udělám to.“

Odsunul jsem židli a přešel jsem k sedícímu muži. Vypadal plaše a nervózně, tak, jak jsem si vzpomínal, že vypadal Pablo tu noc, kdy jsem se s ním setkal poprvé. Pokusil jsem se vidět za jeho nervozitou dál, na hlubší úroveň. Když jsem to udělal, zdálo se mi, že vnímám v jeho obličejí nový výraz, obsahující víc energie.

„Dobrý den,“ řekl jsem. „Zdá se, že nejste domorodý Peruánc. Doufám, že byste mi mohl pomoci. Hledám jednoho svého přítele, Wila Jamese.“

„Prosím, sedněte si,“ řekl se skandinávským přízvukem. „Jsem profesor Edmond Connor.“

Podal mi ruku a pokračoval: „Je mi líto. Neznám vašeho přítele Wila.“

Představil jsem se a pak jsem vysvětlil – jen na základě tušení, že by to mohlo pro něj mít význam – že Wil hledá Devátý vhled.

„O Rukopise vím,“ řekl. „Jsem tady, abych studoval jeho autentičnost.“

„Sám?“

„Měl jsem se tady setkat s profesorem Dobsonem. Ale zatím nedorazil. Nechápu, proč se opozdil. Ujistil mě, že tady už bude, až přijedu.“

„Vy znáte Dobsona?“

„Ano. To on organizuje prozkoumání Rukopisu.“

„A je v pořádku? Má sem přijet?“

Profesor se na mě tázavě podíval. „Plánovali jsme to tak. Stalo se něco špatného?“

Moje energie poklesla. Uvědomil jsem si, že Dobsonovo setkání s Connorem bylo domluveno předtím, než Dobsona uvěznili. „Setkal jsem se s ním v letadle,“ vysvětlil jsem, „když jsem letěl do Peru. V Limě ho uvěznili. Nevím, co se s ním stalo.“

„Uvězněný! Bože!“

„Kdy jste s ním mluvil naposledy?“ zeptal jsem se.

„Před několika týdny, ale naše schůzka tady byla domluvená napevno. Řekl, že mi zavolá, pokud se cokoli změní.“

„Vzpomínáte si na důvod, proč se chtěl s vámi sejít tady a ne v Limě?“ zeptal jsem se.

„Řekl, že jsou tady poblíž nějaké ruiny a že bude v téhle oblasti a bude mluvit s nějakým jiným vědcem.“

„Zmínil se o tom, kde by s ním měl mluvit?“

„Ano, řekl, že musí jet do, hm, San Luis, myslím. Proč?“

„Nevím... jen mě to tak zajímalo.“

Když jsem to řekl, staly se současně dvě věci. Jednak jsem začal myslet na Dobsona, na to, že ho znova uvidím. Představil jsem si, jak se setkáváme u cesty s velkými stromy. A jednak jsem se podíval z okna a uviděl jsem, ke svému údivu, otce Sancheze, jak vystupuje po schodech na verandu. Vypadal unaveně a šaty měl špinavé. Na parkovišti čekal ve starém autě další kněz.

„Kdo to je?“ zeptal se profesor Connor.

„To je otec Sanchez!“ odpověděl jsem, sotva schopen ovládnout své vzrušení.

Otočil jsem se po Julii, ale ta už neseděla u našeho stolu. Vstal jsem v okamžiku, kdy Sanchez vešel do místnosti. Když mě uviděl, prudce se zastavil s výrazem naprostého překvapení, pak ke mně přišel a objal mě.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano, je to dobré,“ řekl jsem.

„Co tu děláš?“

I přes únavu se trochu zasmál. „Nevěděl jsem, kam jinam jít. A skoro jsem ani nedokázal sem dojet. Míří sem stovky vojáků.“

„Proč přijíždějí vojáci?“ zeptal se Connor za mémi zády a přešel ke mně a otci Sanchezovi.

„Bohužel,“ odpověděl Sanchez, „nevím, co mají vojska v úmyslu. Jen vím, že jich je hodně.“

Představil jsem je navzájem a vysvětlil jsem otci Sanchezovi Connorovu situaci. Connor vypadal vyděšeně.

„Musím odjet,“ řekl, „ale nemám řidiče.“

„Otec Paul čeká venku,“ řekl Sanchez. „Teď okamžitě se vrací do Limy. Můžete jet s ním, pokud si to přejete.“

„To si opravdu přeju,“ řekl Connor.

„Počkejte, co když se srazí s těmi vojáky?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že otce Paula nezastaví,“ řekl Sanchez. „Neznají ho.“

V tom okamžiku se vrátila Julia do místnosti a uviděla Sancheze. Oba se vřele objali a znovu jsem představil Connora. Když jsem mluvil, Connor vypadal ještě vyděšeněji a po pouhých několika minutách mu Sanchez řekl, že je čas, aby otec Paul vyjel zpátky. Connor odešel, aby si vzal věci ze svého pokoje, a rychle se vrátil. Sanchez i Julia ho doprovodili ven, ale já jsem se s ním rozloučil v lokálu a čekal jsem u stolu. Potřeboval jsem přemýšlet. Věděl jsem, že setkání s Connorem mělo nějaký význam, a také že setkání se Sanchezem je pro nás důležité, ale nedokázal jsem přesně rozpoznat, oč jde.

Zanedlouho se Julia vrátila do místnosti a sedla si vedle mě. „Říkala jsem ti, že se tady něco přihodí,“ řekla mi. „Kdybychom se nezastavili, nepotkali bychom Sancheze nebo Connora. Mimochodem, co ses dozvěděl od Connora?“

„Ještě si nejsem jistý,“ řekl jsem. „Kde je otec Sanchez?“

„Šel si na chvíli odpočinout do pokoje. Nespal už dva dny.“

Podíval jsem se stranou. Viděl jsem, že je Sanchez unavený, ale zpráva, že s ním nemohu mluvit, mě zklamala. Moc jsem si s ním chtěl pohovořit, abych viděl, jestli dokáže dodat nějakou perspektivu tomu, co se děje, zvláště vzhledem k blížícím se vojákům. Cítil jsem se nespůj a trochu se mi chtělo utéct s Connorem.

Julia si všimla mé netrpělivosti. „Nic si z toho nedělej,“ řekla. „Zpomal a řekni mi, co si zatím myslíš o Osmém vhledu.“

Podíval jsem se na ni, a pokusil jsem se soustředit. „Nejsem si jistý, kde začít.“

„Co si myslíš, že Osmý vhled říká?“

Vzpomínal jsem. „Je to o vytváření vztahů k jiným lidem, k dětem a k dospělým. Je to o pojmenovávání ovládacích dramát, vymaňování se z nich a soustředování se na jiné lidi takovým způsobem, který jim dodává energii.“ A ještě?“ zeptala se.

„Soustředil jsem se na její obličej a okamžitě jsem viděl, kam míří. „A když si budeme všimnout toho, s kým máme mluvit, pak jako výsledek dostaneme odpovědi, které si přejeme.“

Julia se široce usmála.

„Pochopil jsem ten vhled?“ zeptal jsem se.

„Skoro,“ řekla. „Ale ještě je tady jedna věc. Pochopil jsi, jak jedna osoba může pozvednout druhou. A teď uvidíš, co se stane ve skupině, kde všichni účastníci vědí, jak se tímto způsobem chovat k sobě navzájem.“

Vyšel jsem na verandu a usadil jsem se do jednoho z křesel ze svařovaného železa. Po několika minutách vešla i Julia a připojila se ke mně. Jedli jsme beze spěchu večeři, aniž jsme moc mluvili, a pak jsme se rozhodli ještě posedět venku na večerním vzduchu. Od chvíle, kdy Sanchez odešel do své místnosti, uplynuly tři hodiny a já jsem začínal znova cítit netrpělivost. Když Sanchez najednou vyšel ven a sedl si k nám, ulevilo se mi.

„Slyšel jsi něco o Wilovi?“ zeptal jsem se ho.

Když jsem mluvil, posunul si křeslo tak, aby viděl mně i Julii do obličeje. Všiml jsem si, že pečlivě stavi křeslo tak, aby vzdálenost ke mně i k Julii byla stejná.

„Ano,“ odpověděl konečně. „Slyšel.“

Znova se odmlčel a vypadalo to, že přemýšlí, a tak jsem se zeptal: „Co jsi slyšel?“

„Budu vám vyprávět všechno, co se stalo,“ řekl. „Když jsme s otcem Carlem odjeli, abychom se vrátili do mé misie, čekali jsme, že tam najdeme otce Sebastiana společně s vojáky. Čekali jsme výslech. Když jsme přijeli, zjistili jsme, že otec Sebastian i vojáci náhle odjeli před několika hodinami, po tom, co dostali nějakou zprávu.“

Po celý den jsme nevěděli, co se děje, a pak včera nás navštívil otec Costous, kterého jsi, jak jsem slyšel, potkal. Řekl nám, že ho poslal do mé misie Wil James. Wil si zřejmě zapamatoval jméno mé misie ze své dřívější konverzace s otcem Carlem a intuitivně věděl, že budeme potřebovat informaci, kterou nám teď přinesl otec Costous. Otec Costous se rozhodl podporovat Rukopis.“

„Proč odjel Sebastian tak náhle?“ zeptal jsem se.

„Protože,“ vysvětloval Sanchez, „chtěl urychlit uskutečňování svých plánů. Poselství, které dostal, říkalo, že otec Costous se chystá odhalit jeho záměr zničit Devátý vhled.“

„Sebastian ho našel?“

„Ještě ne, ale počítá s tím. Našli jiný dokument, který naznačuje, kde je Devátý vhled ukrytý.“

„A kde má být?“ zeptala se Julia.

„V Celestinských ruinách,“ odpověděl Sanchez.

„Kde to je?“ vyzvídala jsem.

Julia se na mě podívala. „Asi devadesát kilometrů odtud. Jsou to vykopávky, které odkryli ve velké tajnosti peruánští vědci. Sestávají z několika vrstev starobylých chrámů, nejdřív Mayů, pak Inků. Obě kultury zřejmě věřily, že na tom místě je něco jedinečného.“

Najednou jsem si uvědomil, že Sanchez se soustřeďuje na konverzaci s neobvyklou naléhavostí. Když jsem mluvil já, soustředil se naprosto na mě, aniž sebeběně přerušil svůj upřený pohled. Když mluvila Julia, otec Sanchez se zase soustředil naprosto na ni. Vypadalo to, že to dělá záměrně. Podivil jsem se, co to dělá, a přesně v tom okamžiku se objevila v rozhovoru přestávka. Oba dva se na mě podívali s očekáváním.

„Co je?“ zeptal jsem se.

Sanchez se usmál. „Je řada na tobě, abys mluvil.“

„To se pravidelně střídáme?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ řekla Julia, „ale máme vědomou konverzaci. Každá osoba mluví, když se k ní přesune energie. Teď vidíme, že se posunula k tobě.“

Nevěděl jsem, co říct.

Sanchez se na mě vřele podíval. „Část Osmého vhledu učí, jak ve skupině hovořit vědomě. Ale nebud' z toho nespí. Jen pochop ten proces. Když mluví členové skupiny, jenom jeden vždycky má v určitém okamžiku nejsilnější myšlenku. Když jsou vnímaví, ostatní ve skupině cítí, kdo má promluvit, a mohou vědomě zaměřit svoji energii na tuto osobu a pomáhají mu vyjádřit myšlenku s největší jasností.“

Pak, jak konverzace pokračuje, bude mít nejsilnější myšlenku zase někdo jiný, pak zase někdo jiný a tak dále. Když se soustředíš na to, co se říká, dokážeš cítit, kdy je na tobě řada. A myšlenka se ti vynoří v mysli.“

Sanchez posunul svůj zrak na Julii, která se mě zeptala: Jaká myšlenka to byla, kterou jsi nevyslovil?“

Pokoušel jsem se přemýšlet. „Divil jsem se,“ řekl jsem konečně, „proč se otec Sanchez dívá tak naléhavě na toho, kdo zrovna mluvil. Myslím, že mě zajímalo, co to znamená.“

Klíč k tomuto procesu,“ řekl otec Sanchez, „je mluvit, když přijde tvůj okamžik, a vysílat energii, když je řada na někom jiném.“

„Mnoho věcí se může zvrtnout,“ vpadla do toho Julia.

„Mnoho lidí se nafoukne, když jsou ve skupině. Cítí sílu myšlenky a vyjádří ji, a pak, protože výbuch energie je tak příjemný, mluví dál, dlouho potom, co by se energie měla přesunout na někoho jiného. Pokoušejí se skupinu si monopolizovat.“

Jiní se stáhnou zpátky, a dokonce, i když cítí sílu myšlenky, neriskují její vyslovení. Když se tohle stane, skupina se rozštěpí a členové nezískají výhodu toho, že všechna poselství jsou vyslovena. Stejná věc se stane, když někteří členové skupiny nejsou přijímáni některými jinými. Odmítnutí jedinci nemohou získat energii, a tak skupina přichází o výhodu jejich myšlenek.“

Julia se odmlčela a oba jsme se podívali na Sancheze, který se nadechoval k řeči. „Je důležité, jak jsou lidé vylučováni,“ řekl. „Když je nám někdo nesympatický nebo se jím cítíme ohroženi, přirozená tendence je soustředit se na něco, co se nám na té osobě nelíbí, něco, co nás dráždí. Naneštěstí, když to uděláme – místo toho, abychom viděli hlubší krásu těch lidí a dávali jim energii - odebíráme jim energii a skutečně je poškozujeme. Oni si uvědomují jen to, že se najednou cítí méně krásní a méně sebejistí, a je to proto, že jsme zničili jejich energii.“

„Proto,“ řekla Julia, „je tenhle proces tak důležitý. Lidé si tam ve světě působí vzájemně ohromně rychle stárnutí, s tou svou zuřivou soutěživostí.“

„Ale pamatuj si,“ dodal Sanchez, „že ve skutečně funkční skupině vládne snaha dělat pravý opak, myšlenka, že energie a vibrace každého člena skupiny se mají zvyšovat pomocí energie, vysílané k nim ostatními. Když se tohle stane, energetická pole všech jedinců splynou a vytvoří se jediná nádrž energie. Je to, jako by skupina byla jen jedno tělo, ale s mnoha hlavami. Někdy promluví za tělo jedna hlava. Jindy druhá. Ale ve skupině, která funguje takto, každý jedinec ví, kdy mluvit a co říct, protože doopravdy vidí svět jasněji. Tohle je vyšší osoba, o které Osmý vhled mluví ve spojení s milostným vztahem mezi mužem a ženou. Ale z jiných skupin může vznikat také.“

Slova otce Sancheze mě přivedla najednou k myšlence na otce Costouse a na Pabla. Změnil snad ten mladý Indián názory otce Costouse, přivedl ho k tomu, že si dnes přeje zachování Rukopisu? Dokázal Pablo tohle udělat díky moci Osmého vhledu?

„Kde je teď otec Costous?“ zeptal jsem se.

Oba vypadali mírně překvapení mou otázkou, ale otec Sanchez mi rychle odpověděl: „On a otec Carl se rozhodli jet do Limy a promluvit s vůdci naší církve o tom, co zřejmě naplánoval kardinál Sebastian.“

„Myslím, že to je důvod, proč byl tak neústupný v úmyslu jet s vámi na vaši misi. Věděl, že existuje ještě něco, co má vykonat.“

„Přesně tak,“ řekl Sanchez.

V rozhovoru vznikla přestávka a dívali jsme se jeden na druhého, všichni jsme čekali na další myšlenku.

„Otázka teď je,“ řekl konečně otec Sanchez, „co bychom měli dělat my?“

První promluvila Julia. „Pořád mě napadalo, že se budu nějak účastnit nalezení Devátého vhledu, že s ním budu ve styku dost dlouho na to, abych něco udělala... ale nedokážu to vidět dost jasně.“

Sanchez a já jsme se na ni upřeně dívali.

„Vidím, že se to děje na určitém místě...“ pokračovala.

„Počkejte chvíli. Místo, na které jsem myslela, jsou vykopávky, Celestinské ruiny. Je tam určité místo mezi chrámy. Skoro jsem to zapoměla.“ Podívala se zase na nás. „Tam potřebuju jet. Potřebuju jet do Celestinských zřícenin.“

Když Julia skončila, oba se Sanchezem přesunuli pohled na mě.

„Nevím,“ řekl jsem. „Zajímalo mě, proč Sebastian a jeho lidé jsou tolik proti Rukopisu. Přišel jsem na to, že proto, že se obávají představy našeho vnitřního vývoje, ale teď nevím, kam jít... přijíždějí ti vojáci... zdá se, že Sebastian najde Devátý vhled první. . . nevím. Myslel jsem na to, že se budu nějak účastnit přesvědčování Sebastiana, aby ho nezničil.“

Odmlčel jsem se. Myšlenky se mi vrátily k Dobsonovi a pak se prudce stočily k Devátému vhledu. Najednou jsem si uvědomil, že Devátý vhled vyjeví, kam lidé půjdou v dalším vývoji. Chtěl jsem vědět, jak se budou lidé k sobě chovat, když se budou řídit Rukopisem, a tuto otázku zodpověděl Osmý vhled. Teď další logická otázka byla: kam to všechno povede, jak se lidská společnost promění? O tom musel být Devátý vhled. Nějak jsem věděl, že tyto vědomosti by také mohly být použity k uklidnění Sebastianových obav o vědomé evoluci... pokud by naslouchal.

„Ještě pořád si myslím, že je možné kardinála Sebastiana přesvědčit, aby podporoval Rukopis!“ řekl jsem upřímně.

„Vidíš sám sebe, jak ho přesvědčuješ?“ zeptal se mě Sanchez.

„Ne... vlastně ne. Jsem s někým jiným, kdo s ním dovede navázat kontakt, s někým, kdo ho zná a mluví na jeho úrovni.“

Když jsem to řekla, Julia i já jsme se spontánně podívali na otce Sancheze.

Přemáhal úsměv a promluvil s rezignací. „Kardinál Sebastian a já jsme se vyhnuli hádce o Rukopis už před dlouhou dobou. Vždycky byl můj nadřízený. Považoval mě za svého oblíbence a musím přiznat, že jsem k němu vzhlížel. Ale myslím, že jsem vždycky nějak věděl, že dojde k takové situaci. Poprvé, když ses o tom zmínil, jsem věděl, že úkol přesvědčit ho náleží mně. Můj celý život mě k tomu předurčoval.“

Podíval se naléhavě na Julii a na mě a pak pokračoval: „Moje matka byla reformátorka křesťanství. Nesnášela používání viny a násilí při šíření evangelia. Cítila, že lidé by měli dojít k náboženství prostřednictvím lásky, ne ze strachu. Na druhé straně můj otec byl přívrženec disciplíny, který se později stal knězem a jako Sebastian věřil neochvějně v tradici a autoritu. To způsobilo, že jsem chtěl pracovat v zájmu církevní autority, ale vždycky jsem hledal způsoby, jak by ji šlo vylepšit tím, že by se kladl větší důraz na vyšší náboženské zkušenosti.“

Pro mě je další krok jednání se Sebastianem. Bránil jsem se tomu, ale vím, že mám jít do Sebastianovy mise v Iquitos.“

„Pojedu s tebou,“ řekl jsem.

VYNOŘUJÍCÍ SE KULTURA

Cesta na sever se vinula hustou džunglí a přes několik velkých toků, o kterých mi otec Sanchez řekl, že to jsou přítoky Amazonky. Vstali jsme brzy a rychle jsme se rozloučili s Julií. Pak jsme odjeli ve voze, který si otec Sanchez vypůjčil, v nákladáku s ohromnými, vysokými pneumatikami a pohonem na všechna čtyři kola. Jak jsme cestovali, terén se mírně zvedal a stromy byly dál od sebe a větší.

„Tohle vypadá jako krajina kolem Vicente,“ řekl jsem Sanchezovi.

Usmál se na mě a řekl: „Vjeli jsme do osmdesát kilometrů dlouhého pruhu země, širokého asi třicet kilometrů, který je odlišný, energizovanější. Táhne se celou cestu k Celestinským ruinám. Na všechny strany od této oblasti je čistá džungle.“

Daleko vpravo, na hranici džungle, jsem potřeboval plochu vymýcené země. „Co to je?“ zeptal jsem se a ukázal jsem tam.

„To,“ odpověděl, „je vládní představa zemědělského rozvoje.“

V širokém pruhu krajiny byly stromy vyvráceny buldozery a sestrkány do hromad, některé byly částečně spálené. Na divoké trávě a erodované horní vrstvě půdy se bezcílně páslo stádo dobytka. Jak jsme projížděli kolem,

několik zvířat se po nás podívalo, vyrušeno zvukem motoru. Všiml jsem si další skvrny čerstvě buldozerem vymýcené půdy a uvědomil jsem si, že kácení postupuje k oblasti velkých stromů, skrz kterou jsme projížděli.

„To vypadá strašně,“ řekl jsem.

„To je strašné,“ odpověděl Sanchez. „Dokonce i kardinál Sebastian je proti tomu.“

Vzpomněl jsem si na Phila. Možná že tohle je místo, které se pokouší chránit. Co se s ním stalo? Najednou jsem si znova vzpomněl na Dobsona. Connor říkal, že Dobson měl v úmyslu přijet do hostince. Proč tam Connor byl, aby mi to řekl? Kde je Dobson teď? Deportovaný? Uvzněný? Neuniklo mé pozornosti, že se mi spontánně vybavil obrázek Dobsona ve spojení s Philem.

„Jak daleko je Sebastianova misie?“ zeptal jsem se.

„Asi hodinu,“ odpověděl Sanchez.

„Jak se cítíš?“

„Co tím myslíš?“

„Chci říct, jaká je úroveň tvé energie?“

„Myslím, že vysoká,“ řekl jsem. „Je tady spousta krásy.“

„Co sis myslel o rozhovoru, který jsme my tři měli včera večer?“ zeptal se.

„Myslím, že to je úžasné.“

„Rozuměl jsi tomu, co se dělo?“

„Myslíš způsob, jak se myšlenky vynořovaly v každém z nás v jiném okamžiku?“

„Ano, ale mělo to širší význam.“

„To nevím.“

„No, já jsem o tom přemýšlel. Tento způsob vědomě vytvářených vztahů, při kterém se každý snaží vyvolat v ostatních to nejlepší, místo aby je ovládal, je postoj, který nakonec přijme celé lidstvo. Představ si, jak se potom zvýší energetická úroveň každého člověka a rychlost evoluce!“

„Správně,“ řekl jsem, „také jsem přemýšlel, jak se lidská kultura změní, až se celkově zvedne úroveň energie.“ Podíval se na mě, jako bych uhodil hřebík na hlavičku.

„To právě chci vědět taky,“ řekl.

Na okamžik jsme se dívali jeden na druhého a věděl jsem, že oba čekáme na to, kdo bude mít další myšlenku. Konečně řekl: „Odpověď na tuto otázku musí být v Devátém vzhledu. Ten musí vysvětlovat, co se stane, když se kultura bude vyvíjet dopředu.“

„To mě také napadlo,“ poznamenal jsem.

Sanchez zpomalil vozidlo. Blížili jsme se ke křižovatce, a zdálo se, že není rozhodnutý, kterou cestou se dát.

„Pojedeme někam poblíž San Luis?“ zeptal jsem se.

„Podíval se mi přímo do očí. „Jedině kdybychom teď zabočili doleva. Proč?“

„Connor mi řekl, že Dobson se původně chtěl cestou do hostince stavít v San Luis. Myslím, že to bylo poselství.“ Dívali jsme se na sebe dál.

„Už předtím jsi před touhle křižovatkou zpomaloval,“ řekl jsem. „Proč?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Nejpřímější cesta do Iquitos je rovně. Jenom jsem cítil z nějakého důvodu váhání.“ Tělem mi proběhlo zamrazení.

Sanchez zvedl jedno obočí a usmál se. „Myslím, že bychom radši měli jet přes San Luis, ne?“

Přikývl jsem a pocítil jsem přívál energie. Věděl jsem, že zastávka v hostinci a setkání s Connorem dostává pořád víc smyslu. Když Sanchez zahnul doleva a pokračoval k San Luis, se zájmem jsem pozoroval cestu. Uplynulo třicet nebo čtyřicet minut a nic se nepříhodilo. Už jsme projížděli San Luis a ještě se nestalo nic, co by stálo za řeč. Pak se najednou ozvala houkačka automobilu a my jsme se otočili a uviděli jsme stříbrný džíp, jak nás dohání. Řidič na nás divoce mával. Vypadal povědomě.

„To je Phil!“ řekl jsem.

Zajeli jsme ke kraji cesty a Phil vyskočil a běžel k mé straně nákladáku. Potřásl mi rukou a kývl Sanchezovi. „Nevím, co tady děláte,“ řekl, „ale cesta před vámi je plná vojáků. Radši se vraťte a počkejte s námi.“

„Jak jsi věděl, že přijíždíme?“ zeptal jsem se. „Nevěděl jsem to,“ vysvětlil. „Prostě jsem vzhlédl a uviděl jsem vás projíždět. Jsme asi kilometr zpátky.“ Vteřinku se rozhlížel a pak dodal: „Radši bychom měli sjet z téhle cesty!“

„Pojedeme za tebou,“ řekl otec Sanchez.

Následovali jsme Phila, který obrátil svůj džíp a zamířil zpátky po cestě, kterou jsme přijeli. Sjel východním směrem na jinou cestu a rychle zaparkoval. Zpoza skupiny stromů vyšel jiný muž, aby přivítal auto. Nemohl jsem věřit svým očím. Byl to Dobson!

Vyskočil jsem z nákladáku a šel jsem k němu. Byl také překvapený a vřele mě objal.

„Je ohromné tě vidět!“ řekl.

„Nápodobně,“ odpověděl jsem. „Už jsem si myslel, že tě zastřelili!“

Dobson mě poplácal po zádech a řekl: „Ne, myslím, že jsem zpanikařil. Prostě mě jen zadrželi. Později mě nějakí úředníci, naklonění Rukopisu, nechali běžet. Od té doby utíkám.“

Odmíchl se a usmál se na mě. „Jsem rád, že jsi v pořádku. Když mi Phil řekl, že tě potkal ve Vicente a později byl s tebou uvězněný, nevěděl jsem, co si mám myslet. Ale mohl jsem vědět, že na sebe narazíme znova. Kam míříte?“

„Setkat se s kardinálem Sebastianem. Myslíme si, že chce zničit poslední vhled.“

Dobson přikývl a chtěl něco říct, ale přišel k nám otec Sanchez.

Rychle jsem je představil.

„Myslím, že jsem slyšel, jak se o vás zmiňují v Limě,“ řekl Dobson Sanchezovi, „ve spojitosti se dvěma knězi, kteří byli zadrženi.“

„Otec Carl a otec Costous?“ zeptal jsem se.

Myslím, že tak se jmenovali, ano.“

Sanchez jen trochu potřásl hlavou. Okamžik jsem ho pozoroval a pak jsme s Dobsonem strávili několik minut popisováním svých zážitků od našeho odloučení. Řekl mi, že studoval všech osm vhledů, a zdálo se, že touží po tom říct ještě něco, ale přerušil jsem ho, abych mu sdělil, že jsme potkali Connora a že se vrátil do Limy.

„Pravděpodobně ho také zadrží,“ řekl Dobson. „Lituju, že jsem se nedostal do hostince včas, ale chtěl jsem nejdřív jet do San Luis, abych se sešel s jedním vědcem. Ukázalo se, že ho tady nenajdu, ale narazil jsem na Phila a...“

„A co?“ zeptal se Sanchez.

„Možná bychom si měli sednout,“ řekl Dobson. „Tomuhle nebudete věřit. Phil našel kopii části Devátého vhledu!“

Všichni ztuhli.

Našel přeloženou kopii?“ zeptal se otec Sanchez.

„Ano.“

Phil něco kutil uvnitř svého vozu a teď šel směrem k nám.

„Jak jsi našel část Devátého?“ zeptal jsem se ho. „

„Ve skutečnosti jsem ho nenašel,“ řekl. „Dostal jsem ho. Potom co mě a tebe chytily, vzali mě do jiného městečka. Nevím, do kterého. Po chvíli se tam ukázal kardinál Sebastian. Vyptával se mě na práci ve Vicente a na moje úsilí zachránit lesy. Nevěděl jsem proč, dokud mi stráž nepřinesla částečnou kopii Devátého vhledu. Strážce ji ukradl někomu ze Sebastianových lidí, který ji zjevně právě přeložil. Mluví o energii starých lesů.“

„Co říká?“ zeptal jsem se Phila.

Odmíchl se a přemýšlel, a tak nás Dobson znovu vyzval, abychom si sedli. Vedl nás k místu, kde byla rozprostřena plachta uprostřed částečně vymýceného prostranství. To místo bylo krásné. Tucet velkých stromů vytvářel kruh asi deset metrů v průměru. V kruhu rostly voňavé tropické keře a kapradiny s dlouhými kmeny té nejjasnější zeleně, jakou jsem kdy viděl. Seděli jsme obráceni k sobě obličejí. Phil se podíval na Dobsona. Pak se Dobson podíval na Sancheze a na mě a řekl: „Devátý vhled vysvětluje, jak se lidská kultura v příštím tisíciletí změní v důsledku vědomé evoluce. Popisuje to velice odlišný způsob života. Například Rukopis předpovídá, že lidé budou dobrovolně snižovat svoji populaci tak, abychom všichni mohli žít na těch nejmocnějších a nejkrásnějších místech na Zemi. Ale důležité je, že v budoucnosti bude existovat velice mnoho těchto míst, protože budeme nechávat záměrně lesy růst a nebudeme je porážet, aby mohly vospět a vyvinout si energii.“

Podle Devátého vhledu budou někdy uprostřed příštího milénia,“ pokračoval, „lidé typicky žít mezi pět set let starými stromy a pečlivě udržovanými zahradami, ale přesto v dosahu městských oblastí, vybavených neuvěřitelně dokonalou, jakoby čarodějnou technikou. Prostředky k přežití – potrava, oblékání a doprava – budou naprosto zautomatizované a k dispozici každému. Naše potřeby budou naprosto uspokojeny bez peněz, ale také bez přílišného požitkářství nebo lenosti.“

Vedeni intuicí budou všichni lidé přesně vědět, co dělat a kdy to udělat, a to bude harmonicky zapadat do akcí jiných lidí. Nikdo nebude spotřebovávat nadbytečně, protože se zbavíme potřeby vlastnit a ovládat jiné kvůli vlastní bezpečnosti. V příštím tisíciletí bude podstata života v něčem jiném.“

Podle Rukopisu,“ pokračoval, „bude náš smysl pro účel uspokojen vzrušením naší vlastní evoluce – povznášením se, získáváním intuice a pak pozorováním toho, jak se naše osudy rozvíjejí. Devátý ukazuje lidský svět, kde všichni lidé zpomalili a stali se vnímavějšími, dokonce bdělejšími pro příští významné setkání, které s tím přijde. Budeme vědět, že k němu může dojít kdekoli: například na cestičce, která se vine lesem, nebo na mostě přes nějaký kaňon.“

Dovedete si představit lidská setkání, která mají tolik významu a smyslu? Pomyslete si, jaké to bude pro dva lidi, kteří se setkají poprvé. Každý z nich bude nejprve pozorovat energetické pole toho druhého, bez jakýchkoli manipulací. Když si to vzájemně vyjasní, vědomě se podělí o životní příběhy, než si radostně odhalí svá poselství. Potom půjde každý dál dopředu znova po své individuální cestě, ale budou významně změněni. Budou vibrovat na nové úrovni a budou se proto dotýkat dalších lidí způsobem, který by nebyl před jejich setkáním možný.“

Protože jsme mu dávali energii, Dobson byl ještě povznesenější a ještě víc inspirovaný vlastním popisem nové lidské kultury. A to, co říkal, zvonilo pravdou. Osobně jsem neměl žádné pochybnosti, že popisuje

dosažitelnou budoucnost. A přesto jsem také věděl, že v dějinách už zahlédlo mnoho vizionářů takový svět, například Marx, ale nikdo nenašel způsob, jak takovou utopii vytvořit. Z komunismu se vyvinula tragédie.

Dokonce i se znalostmi odhalenými v prvních osmi vhledech jsem si nedovedl představit, jak by se lidstvo mohlo dostat na místo popisované v Devátém, když jsem bral v úvahu lidské chování všeobecně. Když se Dobson odmlčel, vyslovil jsem své obavy.

„Rukopis říká, že naše přirozená touha po pravdě nás tam dovede,“ vysvětloval Dobson a usmíval se na mě. „Ale pochopit, jak tento posun proběhne, k tomu je možná nutné vizualizovat si příští milénium stejným způsobem, jako když jsi studoval to současně se mnou v letadle, vzpomínáš si? Tak, jako bys ho prožíval během jediného lidského života.“

Dobson krátce informoval ostatní muže o tom procesu a pak pokračoval: „Pomyslete na to, co už se stalo v tomto tisíciletí. Během středověku jsme žili v jednoduchém světě dobra a zla, definovaném církví. Ale během renesance jsme se osvobodili. Věděli jsme, že lidská situace ve vesmíru musí obsáhnout víc, než kněží vědí, a chtěli jsme to znát celé. A tak jsme vyslali vědu, aby nám odhalila celou naši situaci, ale když nám tato snaha neposkytla odpovědi, které jsme potřebovali, rozhodli jsme se smířit se s tím a změnili jsme naši moderní etiku práce v předpojatost, která zesvětšila skutečnost a vytěsnila tajemství z našeho světa. Ale teď dokážeme vidět pravdu o této předpojatosti. Dokážeme rozeznat, že skutečný důvod, proč jsme strávili pět století vytvářením materiální podpory lidskému životu, byl připravit jeviště pro něco dalšího, pro způsob života, který vrací tajemství k životu.“

To nám teď naznačují informace, vracející se k nám jako výsledky vědecké metody: lidstvo je na této planetě proto, aby se vědomě vyvíjelo. A Devátý vhled říká, že jak se budeme učit vyvíjet se a sledovat svoji jedinečnou cestu, jednu pravdu po druhé, celková kultura se bude transformovat velice předpověditelným způsobem.“

Odmlčel se, ale nikdo nic neříkal. Bylo zřejmé, že chceme slyšet víc.

„Jak jednou dosáhneme kritického množství,“ pokračoval, „a vhlady k nám začnou přicházet v globálním měřítku, lidská rasa nejprve zakusí období intenzivního zkoumání vlastního nitra. Pochopíme, jak krásný a duchovní ve skutečnosti je přirozený svět. Uvidíme stromy, řeky a hory jako chrámy mající velkou moc, pochopíme, že k nim máme mít úctu a posvátný obdiv. Budeme požadovat konec veškeré ekonomické aktivity, která tento poklad ohrožuje. A ti, kteří budou této situaci nejbližší, najdou alternativní řešení k problému znečištění prostředí, protože někoho intuitivně napadnou tyto alternativy při hledání vlastního vývoje.“

To bude část prvního velkého posunu, ke kterému dojde,“ pokračoval, „což bude dramatické přecházení jedinců od jedné zaujatosti k druhé – protože když si lidé začnou osvojovat jasné intuitivní chápání toho, kdo skutečně jsou a co by měli dělat, velice často objeví, že se zabývají chybou činností a musí přejít na jiný typ práce, aby mohli pokračovat v růstu. Rukopis říká, že během tohoto období někdy lidé změní svá povolání i několikrát za život.“

Další kulturní posun bude spočívat v automatizaci výroby zboží. Pro lidi, kteří se budou automatizací zabývat, pro techniky, to bude znamenat pocit, že je potřeba provozovat ekonomiku účinnějším způsobem. Ale když se jejich intuitivní poznání vyjasní, uvidí, že automatizace ve skutečnosti osvobozuje čas všech lidí, takže mohou uskutečňovat jiná snažení.

Mezitím se bude zbytek z nás řídit vlastní intuicí v rámci svých vybraných zaměstnání a budeme si přát, abychom měli stále víc volného času. Uvědomíme si, že pravda, kterou máme vyslovovat, a věci, které máme dělat, jsou příliš jedinečné, než aby jim vyhovovalo obvyklé uspořádání pracovního procesu. A tak najdeme způsoby, jak omezit hodiny své práce a zabývat se svou vlastní pravdou. Dva nebo tři lidé se budou dělit o to, co bývalo plným pracovním úvazkem. Tento trend usnadní lidem, kteří přijdou o práci v důsledku automatizace, aby si našli alespoň práci na část úvazku.“

„Ale co peníze?“ zeptal jsem se. „Nevěřím, že lidé dobrovolně sníží svoje příjmy.“

„No, to nebudeme muset,“ řekl Dobson. „Rukopis říká, že naše příjmy zůstanou stálé, protože lidé nám budou dávat peníze za vhlady, které budeme poskytovat.“

Skoro jsem se zasmál. „Cože?“

Usmál se a podíval se na mě zpřímá. „Rukopis říká, že až objevíme víc o dynamice energie ve vesmíru, uvidíme, co se skutečně děje, když něco někomu dáme. Dnes je jediná možnost dávání v duchovní oblasti spojená s církevními desátkami.“

Přesunul pohled na otce Sancheze. „Jak víte, biblický pojem desátku je nejběžněji vykládán jako závazek dávat deset procent příjmu každého člověka církvi. Myšlenka, která za tím je, je, že cokoli dáme, mnohokrát se nám navrátí. Ale Devátý vhled vysvětluje, že dávání je ve skutečnosti vesmírný princip podpory, nejen pro kostely, ale pro každého. Když dáváme, dostáváme na oplátku, protože energie takovým způsobem ve vesmíru koluje. Vzpomeňte si, že když vyšleme někomu energii, vyvolá to v nás prázdnotu, která se znovu naplní, jsme-li ve spojení. S penězi je to přesně stejné. Devátý vhled říká, že jakmile jednou začneme neustále dávat, vždycky k nám bude přicházet víc než to, čeho se vzdáváme.“

„A naše dárky,“ pokračoval, „by měly mířit k osobám, které nám daly duchovní pravdu. Když lidé přijdou do našich životů v přesně správný čas, aby nám dali odpovědi, které potřebujeme, měli bychom jim dát peníze. Tak začneme doplňovat naše příjmy a usnadníme si zbavení se zaměstnání, která nás omezují. Když se bude účastnit

této duchovní ekonomie víc lidí, začne skutečný posun do kultury příštího tisíciletí. Posunuli jsme se skrz stádium vývoje do našeho pravého zaměstnání a budeme vstupovat do stádia, kde dostaneme zaplaceno za svobodné vyvíjení se a nabízení naší jedinečné pravdy jiným lidem.“

Podíval jsem se na Sancheze. Ten naslouchal zaujatě a vypadal, jako by zářil.

„Ano,“ řekl Dobsonovi. „Vidím to jasně. Pokud se toho budou všichni účastnit, pak budeme neustále dávat a přijímat a tato interakce s ostatními, tato výměna informací, se stane novým zaměstnáním všech lidí, naší novou ekonomickou orientací. Lidé, kterých jsme se dotkli, nám zaplatí. Tato situace pak dovolí, aby se hmotné potřeby pro život získávaly plně automatizovaně, protože budeme příliš zaměstnaní, než abychom tyto systémy vlastnili nebo s nimi zacházeli. Budeme chtít, aby se materiální výroba zautomatizovala a aby fungovala jako uživatelská služba.“

Možná budeme vlastnit její akcie, ale vzniklá situace nás osvobodí, abychom expandovali do něčeho, co už je informačním věkem.

Ale důležitá věc pro nás právě teď je, že už dokážeme pochopit, kam směřujeme. Zatím jsme nemohli zachránit životní prostředí, demokratizovat planetu a nakrmit chudé, protože jsme se tak dlouho nemohli zbavit strachu z nedostatku a potřeby ovládat, takže jsme nedokázali, dávat jiným lidem. Nedokázali jsme to uskutečnit, protože jsme neměli představu života, která by nám sloužila jako alternativa. A teď ji máme!“

Podíval se na Phila. „Ale nepotřebovali bychom levný zdroj energie?“

„Fúze, supravodivost, umělá inteligence,“ řekl Phil. „Technologie automatizace není pravděpodobně od tohoto cíle už tak daleko, teď, když víme, proč to dělat.“

„Správně,“ řekl Dobson. „Nejdůležitější věc je, abychom viděli pravdu o tomto způsobu života. Nejsme na této planetě proto, abychom si budovali osobní říše a ovládali je, ale abychom se vyvíjeli. Placení ostatním za jejich vhledy začne naši transformaci a pak, jak bude víc a víc částí ekonomiky automatizováno, zmizí peníze nadobro. Nebudeme je potřebovat. Pokud se budeme správně řídit vedením naší intuice, budeme si brát jen tolik, kolik budeme potřebovat.“ „A pochopíme,“ vpadl do toho Phil, „že přírodní oblasti Země mají být opatrovány a chráněny, protože představují zdroje neuvěřitelné síly.“

Když Phil mluvil, věnovali jsme mu plnou pozornost. Zdál se překvapený povznesením, které mu to poskytlo. Nestudoval jsem všechny vhledy,“ řekl a podíval se na mě. „Ve skutečnosti, když mi strážci pomohli uprchnout, jsem si nechal tuhle část Rukopisu jen proto, že už jsem se s tebou předtím setkal. Vzpomněl jsem si, co jsi říkal o tom, jak je tenhle Rukopis důležitý. Ale i přestože jsem nečetl ostatní vhledy, rozumím tomu, jak je důležité udržet automatizaci v harmonii s dynamikou energie Země.“

Mým zájmem byly lesy a jejich úloha v ekosféře,“ pokračoval. „Teď vím, že mě to zajímalo vždycky, už od dětství. Devátý vhled říká, že když se lidstvo vyvine duchovně, dobrovolně snížíme svoji populaci na stav udržitelný pro Zemi. Budeme muset vystačit s přirozenými systémy energie, které na planetě jsou. Zemědělství bude automatizováno, až na ty rostliny, které lidé budou chtít osobně energizovat a pak zkonsumovat. Stromy potřebné ke stavbám budou pěstovány ve zvlášť určených oblastech. To osvobodí zbytek stromů Země, aby rostly, stárly a nakonec dospěly v lesy naplněné silou. Nakonec budou takové lesy pravidlem spíš než výjimkou a všichni lidé budou žít v těsné blízkosti tomuto typu síly. Pomyslete, v jakém světě naplněném energií budeme žít.“

„To zvedne energii každého člověka,“ řekl jsem.

„Ano, to zvedne,“ řekl Sanchez vzdáleně, jako by myslel dopředu na to, co takové zvýšení energie bude znamenat.

Všichni čekali.

„Zrychlí to,“ řekl konečně, „krok našeho vývoje. Čím snadněji do nás bude proudit energie, tím mystičtěji bude vesmír odpovídat tím, že bude přivádět do našich životů lidi, kteří nám zodpoví naše otázky.“ Znova vypadal zamyšleně. „A pokaždé, když budeme jednat podle intuice a nějaké mystické setkání nás povede dopředu, zvýší se naše osobní vibrace.“

Dopředu a vzhůru,“ pokračoval napůl sám k sobě. „Když bude historie pokračovat, pak...“

„Budeme získávat vyšší a vyšší úrovně energie a vibrací,“ řekl Dobson a dokončil tak jeho větu.

„Ano,“ řekl Sanchez. „Tak to je. Omluvte mě na minutku.“

Vstal, poodešel několik metrů do lesa a sedl si tam o samotě.

„Co ještě Devátý vhled říká?“ zeptal jsem se Dobsona.

„Nevíme,“ řekl. „Tady končí část, kterou máme. Chtěl by ses na ni podívat?“

Rekl jsem, že ano, a tak šel ke svému vozu a vrátil se s manilovými deskami. Uvnitř bylo dvacet stránek napsaných na stroji. Pročítal jsem je a oceňoval jsem, jak důkladně Dobson a Phil vysvětlili jeho základní body. Když jsem došel k poslední stránce, pochopil jsem, proč říkali, že je to jen část Devátého vhledu. Končil náhle, uprostřed myšlenky. Právě nanesl myšlenku, že transformace planety vytvoří totálně duchovní kulturu a povznese lidské bytosti na vyšší a vyšší vibrace, a navrhoval, že toto pozvednutí povede k nějaké další události, ale neříkalo se tu k jaké.

Po hodině Sanchez vstal a přešel ke mně. Byl jsem spokojený, že sedím mezi rostlinami, a pozoroval jsem jejich úžasné energetické pole. Dobson a Phil stáli za jejich džípem a mluvili spolu. „Myslím, že bychom měli pokračovat do Iquitos,“ řekl.

„A co ti vojáci?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že bychom to měli riskovat. Měl jsem jasnou představu, že to projedeme, pokud vyrazíme právě teď.“

Souhlasil jsem, že se budeme řídit jeho intuicí, a šli jsme k Dobsonovi a Philovi a řekli jsme jim o našich plánech. Oba podpořili naši myšlenku a pak Dobson řekl: „Také jsem diskutoval o tom, co budeme dělat. Jedeme přímo k Celestinským ruinám. Možná pomůžeme zachránit zbytek Devátého vhledu.“

Popřáli jsme jim šťastnou cestu a znovu jsme jeli na sever.

„Na co teď myslíš?“ zeptal jsem se po dlouhém období ticha. Otec Sanchez zpomalil a podíval se na mě. „Přemýšlím o kardinálu Sebastianovi, o tom, co jsi řekl: že by přestal bojovat proti Rukopisu, jen kdyby se nějak dosáhlo toho, aby mu porozuměl.“

Když otec Sanchez tohle prohlásil, myšlenky se mi zatoulaly k dennímu snu o tom, že skutečně došlo ke konfrontaci se Sebastianem. Stál v elegantní místnosti a shlížel na nás. V tom okamžiku měl moc zničit Devátý vhled a my jsme se snažili, aby porozuměl, než bude příliš pozdě.

Když jsem dokončil myšlenku, všiml jsem si, že Sanchez se na mě usmívá.

„Co jsi viděl?“ zeptal se.

„Myslel jsem na Sebastiana.“

„Co se dělo?“

„Obraz konfrontace se Sebastianem byl jasnější. Chystal se zničit poslední vhled. Pokoušeli jsme se mu to rozmluvit.“

Sanchez se zhluboka nadechl.

„Vypadá to, jako by mělo to, jestli se lidé dozvědí o zbytku Devátého vhledu, záležet na nás.“

Žaludek se mi při té myšlence sevřel. „Co bychom mu měli říct?“

„Nevím. Ale musíme ho přesvědčit, aby na něm uviděl to pozitivní, aby pochopil, že Rukopis jako celek nepopírá, ale vyjasňuje pravdu církve. Jsem si jistý, že zbytek Devátého vhledu dělá právě tohle.“

Jeli jsme tiše další hodinu a neviděli jsme žádný jiný provoz. Moje myšlenky pádily skrz události, které se sběhly od chvíle, kdy jsme přijeli do Peru. Věděl jsem, že jednotlivé vhledy Rukopisu nakonec splynuly v mé mysli v jediné vědomí. Byl jsem vnímavý k mystické cestě, kterou se vyvíjel můj život, jak to zjevoval První vhled. Věděl jsem, že celá lidská kultura pocítuje toto mystérium také, že se nalézáme v procesu vytváření nového pohledu na svět, jak to ukazoval Druhý vhled. Třetí a Čtvrtý mi ukázaly, že vesmír je ve skutečnosti ohromný systém energie a že lidské konflikty spočívají v nedostatku této energie a v manipulacích pro její dosažení.

Pátý vhled odhaloval, že můžeme tento konflikt ukončit tím, že dostaneme energii z vyššího zdroje. Pro mě se tato schopnost stala skoro zvykem. Šestý vhled, říkající, že můžeme vyjasnit naše stará opakovaná dramata a najít svá skutečná já, také byl permanentně vtisněn do mé mysli. A Sedmý dostal do pohybu evoluci těchto pravdivých já: prostřednictvím otázek, intuice, která člověku říká, co dělat, a odpovědí. Skutečné tajemství štěstí spočívalo v tom, aby člověk zůstal v tomto magickém proudu.

A Osmý, vědění o tom, jak novým způsobem vytvářet vztahy k ostatním, vynášet v nich na povrch to nejlepší, byl klíčem k tomu, aby se mystérium udrželo v chodu a odpovědi stále přicházely.

Všechny vhledy se spojily do vědomí, které bylo jako zvýšený pocit vnímání a očekávání. Věděl jsem, že zůstává ještě Devátý, který odhaloval, kam nás naše evoluce povede. Něco z něj jsme objevili. Ale co zbytek?

Otec Sanchez zajel s nákladákem ke kraji cesty.

„Jsme asi šest kilometrů od misie kardinála Sebastiana,“ řekl. „Myslím, že bychom si měli promluvit.“

„Dobře.“

„Nevím, co mám očekávat, ale předpokládám, že jediné, co můžeme udělat, je vjet přímo dovnitř.“

„Jak velké je to místo?“

„Velké. Budoval tuto misii po dvacet let. Vybral si tohle místo, aby sloužil venkovským Indiánům, protože cítil, že jsou zanedbaní. Ale teď sem přicházejí studenti z celého Peru. Má úřední povinnosti v církevní organizaci v Limě, ale tohle je jeho zvláštní projekt. Je naprosto oddaný této misii.“

Podíval se mi přímo do očí. „Prosím, zůstaň vnímavý. Může přijít čas, kdy budeme potřebovat jeden druhého.“

Když tohle řekl, pokračoval v jízdě. Po několik kilometrů jsme neviděli nic, pak jsme projeli kolem dvou vojenských džípů, zaparkovaných po pravé straně cesty. Vojáci uvnitř nás upřeně pozorovali, když jsme projížděli kolem.

„No,“ řekl otec Sanchez, „tak vědí, že jsme tady.“

O míli dál jsme přijeli k vjezdu do misie. Velké železné brány chránily dlážděnou příjezdovou cestu. Ačkoli byly brány otevřeny, v cestě nám stál džíp a u něj čtyři vojáci, kteří nám signalizovali, abychom zastavili. Jeden z vojáků mluvil do krátkovlnné vysílačky.

Sanchez se usmál, když k nám voják přišel. „Jsem otec Sanchez a jsem tu, abych se setkal s kardinálem Sebastianem.“

Voják si Sancheze i mě důkladně prohlížel. Obrátil se a šel zpátky k vojákovi s vysílačkou. Mluvili spolu, aniž nás spustili z očí. Po několika minutách se voják vrátil a řekl, že máme jet za nimi.

Jejich džíp nás vedl několik set metrů po příjezdové cestě lemované stromy, až jsme přijeli na území misie. Kostel byl vybudován z kamenných kvádrů a byl veliký, schopný pojmut odhadem přes tisíc lidí. Po obou stranách kostela byly dvě další budovy, které vypadaly jako školy. Obě byly čtyřpodlažní.

„Tohle místo dělá velký dojem,“ řekl jsem. „Ano, ale kde jsou lidé?“ zeptal se.

Všiml jsem si, že cesty a chodničky jsou prázdné.

„Sebastian tady má slavnou školu,“ upozornil mě. „Proč tu nejsou studenti?“

Vojáci nás vedli ke vchodu do kostela a požádali nás zdvořile, ale pevně, abychom vystoupili a následovali je dovnitř. Když jsme šli nahoru po betonových schodech, viděl jsem několik nákladňáků zaparkovaných za přílehlou budovou. Poblíž stálo třicet nebo čtyřicet vojáků. Uvnitř nás provedli kolem sanktuária a požádali nás, abychom vešli do malé místnůstky. Tam nás důkladně prohledali a řekli nám, abychom počkali. Vojáci odešli a dveře byly zamčené.

„Kde je Sebastianova kancelář?“ zeptal jsem se.

„Vzadu v kostele,“ řekl.

Dveře se najednou otevřely. Stál tady Sebastian, chráněný několika vojáky. Byl vysoký a vzpřímený.

„Co tady děláš?“ zeptal se Sebastian Sancheze.

„Chci s tebou mluvit,“ řekl Sanchez.

„O čem?“

„O Devátém vhledu Rukopisu.“

„Není tu nic k diskusi. Nikdy nebude nalezen.“

„Víme, že jsi ho už našel.“

„Sebastianovy oči se rozšířily. „Nedovolím, aby se tento vhled šířil,“ řekl. „Není pravdivý.“

„Jak víš, že není pravdivý?“ zeptal se Sanchez. „Můžeš se mýlit. Nech mě, abych si ho přečetl.“

Sebastianův výraz změkl, když se podíval na Sancheze. „Kdysi sis myslel, že o takových věcech dovedu dělat správná rozhodnutí.“

„Vím,“ řekl Sanchez. „Byl jsi můj učitel. Moje inspirace. Tvoje misie byla vzorem pro moji.“

„Vážil sis mě, dokud neobjevili ten Rukopis,“ řekl Sebastian. „Copak nevidíš, jaký rozkol působí? Pokoušel jsem se nechat tě jít vlastní cestou. Dokonce jsem tě nechal být, i když jsem věděl, že vyučuješ vhledům. Ale nenechám tento dokument, aby zničil všechno, co naše církev vybuodovala.“

Další voják se objevil za Sebastianem a požádal ho, aby si s ním promluvil. Sebastian se podíval na Sancheze a pak šel zpátky do chodby. Mohli jsme vidět, jak spolu mluví, ale neslyšeli jsme nic. Vzkaz zjevně Sebastiana znepokojil. Když se obrátil k odchodu, dal signál všem vojákům, aby ho následovali, až na jednoho, kterému zřejmě řekl, aby tu počkal s námi.

Voják vešel do místnosti a opřel se o stěnu. Tvářil se nepříjemně. Byl starý jen asi dvacet let.

„Co se děje?“ zeptal se ho Sanchez. Voják jen zavrtěl hlavou.

„Týká se to Rukopisu, Devátého vhledu?“

Vojákův obličej vyjádřil překvapení. „Co víte o Devátém vhledu?“ zeptal se plaše.

„Jsme tady, abychom ho zachránili,“ řekl Sanchez.

„Já taky chci, aby se zachránil,“ vyhrkl voják.

„Četl jsi ho?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl. „Ale slyšel jsem o něm mluvit. Přivádí naše náboženství k životu.“

Najednou se zvenčí ozvala střelba. „Co se děje?“ zeptal se Sanchez. Voják stál bez hnutí.

Sanchez se jemně dotknul jeho ruky. „Pomoz nám.“

Mladý voják šel ke dveřím a podíval se do chodby. Pak řekl: „Někdo se vloupal do kostela a ukradl kopii Devátého vhledu. Zdá se, že tady někde ještě jsou.“

Ozvala se další střelba.

„Musíme se pokusit jim pomoci,“ řekl Sanchez mladíkovi. Ten vypadal vyděšeně.

„Musíme dělat to, co je správné,“ naléhal Sanchez. „Je to pro celý svět.“

Voják přikývl a řekl, že bychom se měli přesunout do jiné části kostela, méně rušné, a že možná přijde na způsob, jak pomoci. Vedl nás chodbou a nahoru po schodech do větší chodby, která zabírala celou šířku kostela.

„Sebastianova kancelář je přímo pod námi, o dvě poschodí níž,“ řekl mladík.

Najednou jsme uslyšeli, že sousední chodbou běží skupina lidí a míří k nám. Sanchez a voják byli přede mnou a vrhli se do místnosti vpravo. Věděl jsem, že do té místnosti bych se nedostal, a tak jsem utíkal do sousední a zavřel jsem dveře.

Byl jsem ve třídě. Tabule, katedra, šatny. Utíkal jsem do šatny, zjistil jsem, že není zamčená, a vmáčkl jsem se mezi krabice a několik zatuchle páchnoucích bund. Pokoušel jsem se uklidnit sám sebe co nejlíp, ale věděl jsem, že jestli se někdo podívá do šatny, objeví mě. Pokoušel jsem se nepohnout se a ani nedýchat. Dveře do

třídy se rozletěly a slyšel jsem, že vstoupilo několik lidí a obcházejí kolem třídy. Zdálo se, že jeden z nich jde k šatně, ale pak se zastavil a vydal se jinam. Mluvili hlasitě španělsky. Pak nastalo ticho. Žádný pohyb.

Čekal jsem deset minut, než jsem pomalu pootevřel dveře šatny a vyhlédl jsem ven. Místnost byla prázdná. Šel jsem ke dveřím. Nezdálo se, že by venku někdo hlídal. Rychle jsem přešel do místnosti, kde se schovali Sanchez a voják. Ke svému překvapení jsem zjistil, že to vůbec není místnost, ale chodba. Naslouchal jsem, ale nic jsem neslyšel. Opřel jsem se o stěnu a cítil jsem, jak se mi žaludek svírá strachem. Tiše jsem zavolal Sanchezovo jméno. Žádná odpověď. Byl jsem sám. Cítil jsem, že mi je trochu nevolno.

Zhluboka jsem se nadechl a pokoušel jsem se mluvit sám k sobě. Musím si udržet všech pět pohromadě a zvýšit si energii. Po několik minut jsem se o to snažil, až tvary a barvy v chodbě nabyly víc fyzické přítomnosti. Pokusil jsem se vysílat lásku. Konečně jsem se cítil líp a znova jsem pomyslel na Sebastiana. Jestli je ve své kanceláři, Sanchez tam šel taky.

Přede mnou chodba končila dalším schodištěm, a tak jsem šel dvě patra dolů do přízemí. Skrz okénko ve dveřích na schodiště jsem se podíval do chodby. Nikdo nebyl v dohledu. Otevřel jsem dveře a vydal jsem se chodbou. Nebyl jsem si jistý, kam chci jít.

Pak jsem uslyšel Sanchezův hlas, vycházející z místnosti přede mnou. Dveře byly otevřené na skulinku. Teď vybuchl Sebastianův hlas. Když jsem se přiblížil ke dveřím, voják uvnitř je náhle otevřel a namířil mi pušku na srdce. Násilím mě pobídl dovnitř a proti stěně. Sanchez se na mě podíval a dal si ruku na solar plexus. Sebastian zavrtěl znechuceně hlavou. Mladý voják, který nám pomohl, nebyl nikde vidět. Věděl jsem, že Sanchezovo gesto, kterým si ukázal pod žaludek, něco znamená. Nenapadlo mě nic jiného než to, že potřebuje energii. Když mluvil, soustředil jsem se na jeho obličej a pokoušel jsem se uvidět jeho vyšší já. Jeho energetické pole se rozšířilo.

„Nemůžeš zastavit pravdu,“ řekl Sanchez. „Lidé mají právo vědět.“

Sebastian se na něj blahosklonně podíval. „Tyto vhledy poškozují Písmo. Nemohou být pravdivé.“

„Ale poškozují opravdu Písmo, nebo nám jen ukazují, jak je Písmo míněno?“

„My víme, co znamená,“ řekl Sebastian. „A věděli jsme to po staletí. Zapomněl jsi na svůj výcvik, na roky studia?“

„Ne, nezapomněl,“ řekl Sanchez. „Ale také vím, že vhledy zvyšují naši duchovnost. Totiž -“

„Podle koho?“ zařval Sebastian. „Kdo vůbec napsal tenhle Rukopis? Nějaký pohanský mayský kněz, který se někde naučil, jak mluvit aramejsky? Co tihle lidé věděli? Věřili v magická místa a tajemnou energii. Byli to primitivové. Ruiny, kde byl nalezen Devátý vhled, se jmenují Celestinské chrámy, tedy Nebeské chrámy. Co asi mohla ta jejich kultura vědět o nebesích?“

Přetrvala snad jejich kultura?“ pokračoval. „Ne. Nikdo neví, co se stalo Mayům. Prostě zmizeli beze stopy. A ty chceš, abychom věřili Rukopisu? Ten dokument zní, jako by lidé mohli vědomě vládnout světu, jako bychom byli pověřeni změnit svět. To nejsme. To je úkol Boha. Jediná věc, před kterou stojí lidé, je zdali přijmout učení Písma a tím získat své spasení.“

„Ale uvažuj o tom,“ odpověděl Sanchez, „co doopravdy znamená přijetí učení a dosažení spasení? Jaký je ten proces, kterým se to děje? Copak Rukopis neukazuje přesně proces toho, jak se člověk stává víc duchovní, spojený, spasený – a jak to člověk opravdu cítí? A neukazují snad Osmý a Devátý vhled, co se stane, když se budou všichni chovat tímto způsobem?“ Sebastian zavrtěl hlavou a poodešel, pak se obrátil a podíval se ostře na Sancheze. „Dokonce jsi ani neviděl Devátý vhled.“

„Ano, viděl. Jeho část.“

„Jak?“

„Část z něj mi byla popsána, než jsem sem přijel. A další část jsem si přečetl před několika minutami.“

„Cože! Jak?“

Sanchez k němu popošel blíž. „Kardinále Sebastiane, lidé všude chtějí, aby byl tento poslední vhled odhalen. Dává ostatní vhledy do perspektivy. Ukazuje nám náš osud. Co to opravdu je duchovní vědomí!“

„My víme, co je duchovnost, otče Sanchezi.“

„Opravdu? Myslím, že ne. Strávili jsme celá staletí tím, že jsme o ní mluvili, vizualizovali jsme ji, vyznávali jsme se z víry v ni. Ale vždycky jsme charakterizovali toto spojení jako něco abstraktního, něco, čemu věříme intelektuálně. A vždycky jsme označovali toto spojení za něco, co musí jedinec udělat, aby se vyhnul tomu, že se stane něco špatného, spíše než aby dosáhl něčeho dobrého a nesmírného. Rukopis popisuje inspiraci, která přichází, když doopravdy milujeme ostatní a vyvíjíme své životy.“

„Vyvíjíme! Vyvíjíme! Naslouchej sám sobě, otče, ty jsi přece vždycky bojoval proti vlivu evoluce. Co se to s tebou stalo?“

Sanchez sebral síly. „Ano, bojoval jsem proti tomu, aby myšlenka evoluce nahradila Boha, jako vysvětlení vesmíru bez odkazu k Bohu. Ale teď vidím, že pravda je v syntéze vědeckého a náboženského pohledu na svět. Pravda je, že evoluce je cesta, kterou stvořil Bůh a stále ji vytváří.“

„Ale žádná evoluce neexistuje,“ protestoval Sebastian. „Bůh stvořil tento svět a to je všechno.“

Sanchez se na mě podíval, ale já jsem neměl žádné myšlenky, které bych mohl vyjádřit.

„Kardinále Sebastiane,“ pokračoval, „Rukopis popisuje pokrok po sobě následujících generací jako evoluci porozumění, jako vývoj směrem k vyšší spiritualitě a vibraci. Každá generace získává víc energie a shromažďuje víc pravdy a pak předává svůj status lidem příští generace, kteří ho dál rozšiřují.“ „To je nesmysl,“ řekl Sebastian. „Je jen jedna cesta, jak nabýt větší spirituality, a to je prostřednictvím následování příkladů Písma.“

„Přesně!“ řekl Sanchez. „Ale zase, co jsou ty příklady? Není snad příběh Písma příběhem lidí, kteří se učí přijímat Boží energii a vůli do sebe? Není tohle právě to, co staří prorokové učili lidi ve Starém zákoně? A není tato schopnost přijímat Boží energii tím, co vyvrcholilo v životě tesařova syna, v takové míře, že říkáme, že Bůh sám sestoupil na Zemi?“

Není snad příběh Nového zákona,“ pokračoval, „příběhem skupiny lidí, naplněných nějakým druhem energie, která je transformovala? Neříkal Ježíš sám, že to, co dělá, můžeme my dělat také, a ještě víc? Nikdy jsme nebrali tuhle myšlenku opravdu vážně, zatím ne. Teprve teď začínáme chápat, o čem Ježíš mluvil, kam nás vedl. Rukopis vyjasňuje, co myslel! Jak to udělat!“

Sebastian se podíval stranou, obličej měl zrudlý zlostí. Během přestávky v konverzaci vtrhl do místnosti nějaký vysoký důstojník a řekl Sebastianovi, že uviděli narušitele.

„Podívejte!“ řekl důstojník a ukázal ven z okna. „Tam jsou!“ Tři sta nebo čtyři sta metrů od nás jsme viděli dva lidi, běžící přes otevřené pole směrem k lesu. Množství vojáků na okraji mýtiny se zdálo připraveno k palbě.

Důstojník se odvrátil od okna a podíval se na Sebastiana, s vysílačkou zvednutou.

„Když se dostanou do lesa,“ řekl, „už je těžko najdeme.“

„Mám vaše svolení zahájit palbu?“

Jak jsem pozoroval ty dvě běžící postavy, najednou jsem je poznal.

„To je Wil a Julia!“ vykřikl jsem.

Sanchez přišel ještě blíž k Sebastianovi. „Ve jménu Páně nemůžeš pro tohle spáchat vraždu!“

Důstojník trval na svém. „Kardinále Sebastiane, jestli chcete ten Rukopis udržet v tajnosti, musím dostat rozkaz teď.“

Ztuhl jsem.

„Otče, důvěřuj mi,“ říkal Sanchez. „Rukopis nezpůsobí rozklad všeho, co jsi vybudoval, všeho, co zastáváš. Nesmíš zabít ty lidi.“

Sebastian zavrtěl hlavou. „Důvěřovat tobě?“ Pak si sedl na svůj stůl a podíval se na důstojníka. „Nikoho nezastřelíme. Řekněte vojákům, že je mají chytit živé.“

Důstojník přikývl a vyšel z místnosti. Sanchez řekl: „Děkuju, vybral jsi správně.“

„Nezabíjet, to ano,“ řekl Sebastian. „Ale svůj názor nezměním. Ten Rukopis je prokletí. Podkope naši základní strukturu duchovní autority. Bude lákat lidi, aby si mysleli, že mohou řídit svůj duchovní osud. Podkope to disciplínu potřebnou k tomu, aby každý obyvatel planety byl přiveden k církvi, a až přijde nanebevzetí, lidé budou plni žádosti.“ Podíval se zoztra na Sancheze. „V tomto okamžiku přijíždějí tisíce vojáků. Je jedno, co děláš ty nebo kdokoli jiný. Devátý vhléd nikdy neopustí Peru. A teď odejdi z mé misie.“

Když jsme ujížděli pryč, slyšeli jsme z dálky, že sem přijíždějí tucty nákladňáků.

„Proč nás nechal jít?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že proto, že si myslí, že je to jedno,“ odpověděl Sanchez, „že nemůžeme nic dělat. Opravdu nevím, co si mám o tom myslet.“ Podíval se mi do očí. „Víš, nepřesvědčili jsme ho.“

Také jsem byl zmatený. Co to znamenalo? Možná nakonec nebylo naším úkolem přesvědčit Sebastiana. Možná jsme ho měli jen pozdržet.

Podíval jsem se na Sancheze. Soustředil se na řízení a hledal po straně cesty známky po Wilovi a Julii. Rozhodli jsme se pospíchat zpátky ve směru, kam utíkali, ale zatím jsme nic neviděli. Když jsme jeli, myšlenky se mi zatoulaly k Celestinským ruinám. Představil jsem si, jak to místo vypadá: vrstvy vykopávek, stany vědců, obrysy pyramidálních tvarů v pozadí.

„Zdá se, že v těchhle lesích nejsou,“ řekl Sanchez. „Museli mít nějaký vůz. Musíme se rozhodnout, co dělat.“

„Myslím, že bychom měli jet k ruinám,“ řekl jsem.

Podíval se na mě. „To bychom také mohli. Není důvod jet někam jinam.“

Sanchez se obrátil s autem k západu.

„Co víš o těchto ruinách?“ zeptal jsem se.

„Byly postaveny dvěma různými kulturami, jak řekla Julia. První, Mayové, tam měli kvetoucí civilizaci, ačkoli většina jejich chrámů byla dál na sever na Yucatanu. Všechny známky jejich civilizace tajemně zmizely kolem roku šest set před Kristem bez zjevné příčiny. Inkové rozvinuli na stejném místě později další civilizaci.“

„Co si myslíš, že se stalo s Mayi?“

Sanchez se na mě podíval. „To nevím.“

Několik minut jsme jeli mlčky a pak jsem si najednou vzpomněl, že otec Sanchez říkal Sebastianovi, že četl něco víc z Devátého vhlédu.

„Jak se stalo, že jsi viděl pokračování Devátého vhlédu?“ zeptal jsem se.

„Mladý voják, který nám pomohl, věděl, kde je schovaná druhá část. Když jsme se my dva rozdělili, vzal mě do jiné místnosti a ukázal mi je. Přidává to jen několik dalších pojmů k tomu, co nám řekli Phil a Dobson, ale dalo mi to myšlenky, které jsem použil na Sebastiana.“

„Co přesně říká?“

„Že Rukopis vyjasní mnoho náboženství. A pomůže jim naplnit jejich sliby. Říká, že všechna náboženství se týkají toho, že lidstvo hledá vztah k vyššímu zdroji. A všechna náboženství mluví o přijímání Boha do sebe, o přijímání, které nás naplňuje, dělá z nás něco víc, než jsme byli. Náboženství se stanou zkorumpovanými, když jen vůdci mají právo vysvětlovat Boha lidem, místo aby jim ukazovali, jak najít tento směr v sobě.“

Rukopis říká, že někdy v dějinách jeden jedinec pochopí přesný způsob, jak se spojit s božím zdrojem energie a směru, a tak se stane trvalým důkazem, že toto spojení je možné.“

Sanchez se na mě podíval. „Copak právě tohle nedělal Ježíš? Nezvyšoval svoji energii a vibrace, dokud nebyl dost lehký na...?“ Sanchez ukončil svoji větu, aniž ji dořekl, a zdálo se, že je hluboce zamyšlený.

„Na co myslíš?“ zeptal jsem se.

Sanchez vypadal zmateně. „Nevím. Vojáková kopie končila právě tady. Říkal, že tento jedinec ozáří cestu, která je předurčena k následování celé lidské rase. Ale neřikal už, kam tato cesta vede.“

Patnáct minut jsme jeli mlčky. Pokoušel jsem se získat nějakou vizi toho, co se stane dál, ale nedokázal jsem nic vymyslet. Zdálo se mi, že se o to snažím příliš silně.

„Tam jsou ruiny,“ řekl Sanchez.

Před námi, skrz les nalevo od cesty, jsem rozeznával tři velké stavby pyramidového tvaru. Když jsme zaparkovali a přišli k nim blíž, viděl jsem, že pyramidy jsou postaveny z otesaných kamenů a jsou od sebe stejně daleko, asi třicet metrů. Mezi nimi byla oblast vydlážděná hladkými kameny.

Na úpatí pyramid jsem viděl několik míst archeologických vykopávek.

„Podívej se tamhle!“ řekl Sanchez a ukázal směrem ke vzdálenější pyramidě. Před stavbou seděl osamělý člověk. Vydali jsme se tím směrem a já jsem si všiml, že moje energetická úroveň se zvyšuje. Když jsme došli do středu vydlážděného prostranství, cítil jsem se neuvěřitelně energizovaný. Podíval jsem se na Sancheze a ten zvedl obočí. Když jsme přišli blíž, rozeznal jsem, že ta osoba u pyramidy je Julia. Seděla se zkříženými nohama a držela v klíně několik papírů.

„Julie,“ zavolal na ni Sanchez.

Julia se otočila a vstala. Její obličej zářil. „Kde je Wil?“ zeptal jsem se.

„Julia ukázala po své pravici. Tam, možná sto metrů daleko, byl Wil. Zdálo se, že ve snářejícím se soumraku září.“

„Co to dělá?“ zeptal jsem se.

„Devátý,“ odpověděla Julia a podala nám papíry. Sanchez jí řekl, že jsme něco z něj viděli, část, která předpovídala, že lidský svět bude transformován vědomou evolucí.

„Ale kam nás tato evoluce zanesou?“ zeptal se Sanchez.

Julia neodpovídala. Jen držela papíry v ruce, jako by předpokládala, že ji budeme číst myšlenky.

„Cože?“ zeptal jsem se.

Sanchez vztáhl ruku a dotknul se mého čela. Jeho pohled mi připomněl, abych zůstal vnímavý a čekal. „Devátý odhaluje náš konečný osud,“ řekla Julia. „Působí, že všechno je křišťálově jasné. Opakuje, že jako lidé jsme kulminací celé evoluce. Mluví o hmotě, která začíná ve slabé formě a zvyšuje svoji komplexnost, prvek po prvku, pak biologický druh za druhem, a vždycky se pozvedá do vyššího stavu vibrace.“

Když se objevili primitivní lidé, pokračovali jsme v této evoluci nevědomky přemáháním jiných lidí, získáváním energie a posunováním se dopředu o malé kousky, a pak jsme zase byli přemoženi někým dalším a ztráceli jsme svoji energii. Tento tělesný konflikt pokračoval, dokud jsme nevynalezli demokracii, systém, který neskončil s konflikty, ale posunul je z fyzické úrovně na úroveň mentální.

„Teď,“ pokračovala Julia, „přivádíme celý tento proces k vědomí. Vidíme, že celá lidská historie nás připravila na to, abychom dosáhli vědomé evoluce. Teď dokážeme zvyšovat naši energii a zakoušet shody okolností vědomě. Tohle nese evoluci kupředu rychlejším krokem a zvedá naše vibrace ještě výš.“

Na okamžik zaváhala, podívala se na nás na oba a pak zopakovala, co řekla: „Náš osud je v tom, že zvyšování naší energetické úrovně bude pokračovat. A když se naše energetická úroveň zvýší, úroveň vibrací v atomech našeho těla se zvýší také.“

Znova zaváhala.

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

„To znamená,“ řekla Julia, „že jsme stále lehčí, víc čistě duchovní.“

Podíval jsem se na Sancheze. Byl intenzivně soustředěný na Julii.

„Devátý vhled,“ pokračovala Julia, „říká, že jak my lidé pokračujeme ve zvyšování svých vibrací, začne se dít udivující věc. Celé skupiny lidí, jakmile dosáhnou určité úrovně, se najednou stanou neviditelnými těm, kteří ještě vibrují na nižší úrovni. Lidem na téhle nižší úrovni se bude zdát, že tamti prostě zmizeli, ale skupina sama to bude pociťovat, jako by pořád byli přímo tady – jenom se budou cítit lehčí.“

Když Julia mluvila, všiml jsem si, že její obličej a tělo se nějak mění. Tělo na sebe bralo vlastnosti energetického pole. Její rysy byly ještě jasné a určité, ale už jsem se nedíval na svaly a kůži. Vypadala, jako by byla udělaná z čistého světla, které z ní vyzařovalo.

Podíval jsem se na Sancheze. Vypadal stejně. K mému údivu všechno vypadalo takhle: pyramidy, kameny pod našima nohama, okolní les, moje ruce. Krása, kterou jsem dokázal vnímat, se zvýšila nade všechno, co jsem zažil předtím, dokonce i na tom vrcholku horského hřebene.

„Když lidé začnou zvyšovat své vibrace na úroveň, kde je ostatní nedokážou uvidět,“ pokračovala Julia, „bude to signál, že překonáváme bariéru mezi tímto životem a jiným světlem, ze kterého jsme přišli a do kterého odcházíme po smrti. Toto vědomé přecházení je cesta, ukázaná Kristem. Otevřel se energii, až byl tak lehký, že mohl chodit po vodě. Překonal smrt na této zemi a byl první, kdo přešel bariéru a rozšířil fyzický svět do duchovního. Jeho život ukázal, jak to udělat, a když se spojíme se stejným zdrojem, můžeme jít stejnou cestou, krok za krokem. V nějakém bodě bude každý člověk vibrovat dost na to, abychom mohli jít do nebe v naší původní podobě.“

Všiml jsem si, že Wil pomalu kráčí směrem k nám. Jeho pohyby se zdály nezvykle půvabné, jako by klouzal. „Vhled říká,“ pokračovala Julia, „že většina jedinců dosáhne během třetího milénia této úrovně vibrace ve skupinách sestávajících z lidí, se kterými jsou nejvíc spojeni. Ale některé kultury v historii už takových vibrací dosáhly. Podle Devátého vhledu Mayové přešli všichni společně.“

Julia se náhle odmlčela. Za sebou jsme uslyšeli tlumené hlasy ve španělštině. Desítky vojáků vcházely do ruin, šly rovnou k nám. K vlastnímu údivu jsem necítil strach. Vojáci pokračovali v chůzi v našem směru, ale kupodivu ne přímo k nám.

„Nevídí nás!“ řekl Sanchez. „Máme příliš vysoké vibrace!“ Znova jsem se podíval na vojáky. Měl pravdu. Šli po naší levici a naprosto nás ignorovali.

Najednou jsme uslyšeli hlasité výkřiky ve španělštině u pyramidy vlevo od nás. Vojáci, kteří k nám byli nejbliž, se zastavili a rozběhli se tím směrem.

Snažil jsem se uvidět, co se děje. Další skupina vojáků se vynořila z lesa a držela paže dvou dalších mužů. Byli to Dobson a Phil. Pohled na jejich zadržetí mě zdrtil a cítil jsem, že moje energetická úroveň prudce klesá. Podíval jsem se na Sancheze a Julii. Oba se dívali soustředěně na vojáky a vypadali stejně rozmrzení.

„Počkejte!“ zdálo se, že to křičí Wil z opačného směru. „Neztrácejte energii!“ Cítil jsem slova stejně, jako jsem je slyšel. Byla mírně porušená.

Obrátili jsme se a uviděli jsme Wila, kráčejiícího rychle k nám. Viděli jsme, že říká ještě něco, ale tentokrát byla jeho slova naprosto nesrozumitelná. Uvědomil jsem si, že mi soustředění dělá potíže. Jeho obraz se stával mlhavý, pokroucený. Postupně, zatímco jsem ho nevěřičně pozoroval, zmizel úplně.

Julia se obrátila k Sanchezovi a ke mně. Její energetická úroveň se zdála nižší, ale vůbec nevypadala vyděšeně. Jako by to, co se právě stalo, něco vyjasnilo.

„Nedokázali jsme udržet vibrace,“ řekla. „Strach ohromně snižuje vibrace.“ Podívala se k místu, kde Wil zmizel z pohledu. „Devátý vhled říká, že zatímco někteří jedinci mohou zřídka přecházet bariéru, všeobecné nanebevzetí se nestane, dokud nezrušíme strach, dokud si nedokážeme udržet dostatečnou vibraci ve všech situacích.“

Juliino vzrušení rostlo. „Nevidíš to? Zatím to nedokážeme udělat, ale úloha Devátého vhledu je vytvořit tuto důvěru. Devátý vhled je vhled vědění o tom, kam míříme. Všechny ostatní vhledy vytvářejí obraz světa, který má neuvěřitelnou krásu a energii, a nás samých, kteří zvyšujeme své spojení s touto krásou prostřednictvím toho, že ji vidíme.

Čím víc krásy dokážeme vidět, tím víc se vyvíjíme. Čím víc se vyvíjíme, tím vyšší máme vibrace. Devátý vhled nám ukazuje, že nakonec nás zvýšené vnímání a vibrace otevrou Nebesům, která jsou už před námi. Jenom to ještě nedokážeme rozpoznat.

Kdykoli pochybujeme o své cestě nebo ztratíme pohled na celý proces, musíme se rozpomenout, směrem k čemu se vyvíjíme, jaká je podstata celého procesu života. Důvodem naší existence je dosažení nebes na zemi. A teď víme, jak se toho dá dosáhnout, jak toho dosáhneme.“

Na okamžik se odmlčela. „Devátý se zmiňuje, že existuje Desátý vhled. Myslím, že musí odhalovat...“

Než mohla větu dokončit, výbuch palby z automatické pušky odštípl střeptiny kamenných dlaždic u našich nohou. Všichni jsme padli k zemi s rukama zdviženýma. Nikdo nemluvil, když přišli vojáci, zkonfiskovali nám papíry a odvedli každého z nás jiným směrem.

První týdny po svém zatčení jsem strávil ve stálé hrůze. Moje energetická úroveň dramaticky poklesla, když mě jeden vojenský důstojník za druhým vyslýchali o Rukopise a vyhrožovali mi.

Hrál jsem tupého turistu a tvrdil jsem, že nic nevím. Nakonec byla pravda, že jsem neměl vůbec představu, kdo z ostatních kněží má kopie, nebo jak rozšířené je přijímání tohoto dokumentu veřejností. Postupně začala moje taktika fungovat. Časem se zdálo, že jsem vojáky znavil, a tak mě předali skupině civilních úředníků, kteří zvolili odlišný přístup.

Tito úředníci se mě snažili přesvědčit, že moje cesta do Peru byla od začátku bláhová, protože podle nich žádný Rukopis nikdy neexistoval. Přesvědčovali mě, že vhledy byly ve skutečnosti vymyšleny malou skupinkou kněží s úmyslem vyvolat vzpouru. Úředníci mi řekli, že jsem byl obelstěn, a já jsem je nechal, ať si mluví.

Po nějaké době se konverzace staly skoro srdečnými. Všichni se mnou začali jednat jako s nevinnou obětí tohoto spiknutí, jako s naivním Yankeem, který četl příliš mnoho dobrodružných příběhů a ocitl se ztracený v cizí zemi.

A protože moje energie byla tak nízká, možná bych se stal zranitelnějším k tomuto vymývání mozku, kdyby se nepříhodilo něco dalšího. Najednou mě převezli z vojenské základny, kde mě drželi, do vládní budovy blízko letiště v Limě, ve které také drželi otce Carla. Ta shoda okolností mi vrátila něco ze ztracené jistoty.

Procházel jsem se po otevřeném dvoře, když jsem ho poprvé uviděl, jak sedí na lavičce a čte si. Přešel jsem k němu, potlačoval jsem svoji rozjařenost a doufal jsem, že neupoutám pozornost úředníků uvnitř budovy. Když jsem si sedl, podíval se na mě a usmál se.

„Čekal jsem tě,“ řekl.

„Opravdu?“

Odložil knihu a viděl jsem v jeho očích radost.

„Když jsme s otcem Costousem dojeli do Limy,“ vysvětlil mi, „okamžitě nás zadrželi a oddělili, a od té doby jsem tady pod dohledem. Nechápu proč, zdálo se, že se nic nestalo. Pak jsem začal opakovaně myslet na tebe.“ Podíval se na mě vědoucně. „A tak jsem si domyslel, že se objevíš.“

„Jsem vděčný, že jsi tady,“ řekl jsem. „Řekl ti někdo, co se stalo v Celestinských ruinách?“

„Ano,“ odpověděl otec Carl. „Krátce jsem mluvil s otcem Sanchezem. Drželi ho tady jeden den a pak ho odvezli.“

„Je v pořádku? Věděl, co se stalo s ostatními? A co on sám? Uvězní ho?“

„O ostatních neměl žádné informace, a co se týče jeho samotného, nevím. Vládní strategie je metodicky pátrat po všech kopiích Rukopisu a ničit je. A pak zacházet s celou aférou jako s velkým podvodem. Představuju si, že všichni budeme naprosto diskreditováni, ale kdo ví, co s námi nakonec udělají.“

„A co Dobsonovy kopie,“ řekl jsem, „První a Druhý vhled, které nechal ve Státech?“

„Už je mají,“ odpověděl otec Carl. „Otec Sanchez mi řekl, že vládní agenti vypátrali, kde jsou schované, a ukradli je. Je jasné, že peruánští agenti byli všude. Věděli o Dobsonovi od začátku, i o tvé přítelkyni Charlene.“

„A myslíte, že když se toho ujala vláda, nezbydou žádné kopie?“

„Myslím, že to bude zázrak, pokud se některá uchová.“ Odvrátil jsem se a cítil jsem, jak se moje nově nalezená energie ztrácí.

„Víš, co to znamená, vid’?“ zeptal se otec Carl. Díval jsem se na něj, ale nic jsem neřikal.

„To znamená,“ pokračoval, „že každý z nás si musí přesně vzpomenout, co Rukopis říkal. Ty a Sanchez jste nepřesvědčili kardinála Sebastiana, aby rukopis povolil, ale zdrželi jste ho dost dlouho na to, abychom stačili porozumět Devátému vhledu. Teď se musí sdělovat dál. Ty se musíš účastnit tohoto sdělování.“

Jeho prohlášení způsobilo, že jsem se cítil k něčemu donucovaný, a to ve mně aktivovalo drama rezervovanosti. Opřel jsem se o opěradlo lavičky a podíval jsem se stranou. Otec Carl se tomu zasmál. Pak, přesně v tom okamžiku, jsme si oba uvědomili, že několik úředníků vyslanectví se na nás dívá z okna kanceláře.

„Poslouchej,“ řekl otec Carl rychle. „Odynějška budou muset být vhledy ústně sdělovány mezi lidmi. Každá osoba, jakmile jednou uslyší poselství a uvědomí si, že vhledy jsou skutečné, musí předat poselství každému, kdo je pro něj připravený. Spojení s energií je něco, k čemu lidé musí být otevření, mluvit o tom a čekat to, jinak se celá lidská rasa může vrátit zpátky k předstírání, že v životě jde o mocenské ovládání ostatních a vykořisťování planety. Jestli se k tomu vrátíme, pak nepřežijeme. Každý z nás musí udělat, co je v jeho silách, aby se toto poselství dostalo ven.“

Všiml jsem si, že dva úředníci vyšli z budovy a jdou k nám.

„Ještě jedna věc,“ řekl mi otec Carl tiše.

„Co?“ zeptal jsem se.

„Otec Sanchez mi řekl, že Julia mluvila o Desátém vhledu. Ještě nebyl nalezen a nikdo neví, kde by mohl být.“ Úředníci byli už skoro u nás.

„Myslel jsem na to,“ pokračoval otec Carl, „že tě pustí. Můžeš být jediný, kdo ho bude schopen hledat.“

Muži najednou přerušili naši konverzaci a eskortovali mě do budovy. Otec Carl se usmál, zamával mi a řekl ještě něco, ale já jsem dával pozor jen napůl. Jakmile se otec Carl zmínil o Desátém vhledu, pohltily mě myšlenky na Charlene. Proč jsem na ni myslel? Jak je spojena s Desátým vhledem? Oba muži trvali na tom, abych si spakoval těch několik věcí, které mi zůstaly, a šel za nimi před vyslanectví a do státního auta. Odvezli mě přímo na letiště a rovnou do odbavovacího prostoru, kde se jeden z nich slabě pousmál a podíval se na mě skrz silné brýle.

Jeho úsměv se vytratil, když mi podal pas a letenku do Spojených států.

A pak mi řekl s těžkým peruánským přízvukem, abych se už nikdy, nikdy nevracel.